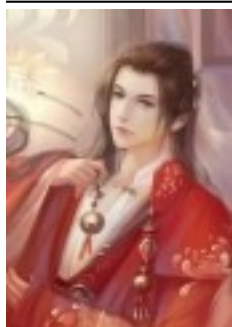


Đông Phương Bất Bại Đồng Nhân Chi ‘Liên’ Ái Đông Phương

Contents

Đông Phương Bất Bại Đồng Nhân Chi ‘Liên’ Ái Đông Phương	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	5
3. Chương 3	8
4. Chương 4	10
5. Chương 5	12
6. Chương 6	14
7. Chương 7	17
8. Chương 8	19
9. Chương 9	22
10. Chương 10	24
11. Chương 11	27
12. Chương 12	30
13. Chương 13	32
14. Chương 14	35
15. Chương 15	38
16. Chương 16	40
17. Chương 17	43
18. Chương 18	46
19. Chương 19	49
20. Chương 20	51
21. Chương 21	54
22. Chương 22	57
23. Chương 23	60
24. Chương 24	62
25. Chương 25	65
26. Chương 26	67
27. Chương 27	70
28. Chương 28	73
29. Chương 29	75
30. Chương 30	78
31. Chương 31	84
32. Chương 32	87
33. Chương 33	89
34. Chương 34	92
35. Chương 35	95
36. Chương 36	98
37. Chương 37	100
38. Chương 38	103
39. Chương 39	106
40. Chương 40	108
41. Chương 41	111

Đông Phương Bất Bại Đồng Nhân Chi ‘Liên’ Ái Đông Phương



Giới thiệu

Tên khác: Sinh Bảo Bảo Thể loại: xuyên không [từ tương lai xuyên về quá khứ], sinh tử văn, cường c

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dong-phuong-bat-bai-dong-nhan-chi-lien-ai-dong-phuong>

1. Chương 1

[ĐPBĐ đồng nhân- Sinh Bảo Bảo] –

Edit: Robin

[Tác giả chém gió]

Vẫn rớt mún viết một cái ĐPBĐ đồng nhân sinh tử văn.

Trước khi tự cung ĐPBĐ vốn là một kẻ kiêu hùng, thiên thu vạn tài, nhất thống giang hồ. Sau khi tự cung lại trở thành hiền thê lương mẫu [R: aka mẹ hiền vợ đảm >D<], ôn=“” nhu=“” hiền=“” thực=“” cùng=“” chồng=“” dạy=“” con.=“” hai=“” tính=“” cách=“” mâu=“” thuần=“” như=“” vậy=“” lại=“” cũng=“” xuất=“” hiện=“” trên=“” một=“” con=“” người=“” thật=“” sự=“” chỉ=“” là=“” bởi=“” ảnh=“” hưởng=“” của=“” ‘quý=“” hoa=“” bảo=“” điển=“” thôi=“”>

Khụ khụ, tóm lại, ta đây vốn là một kẻ viết sinh tử văn chuyên nghiệp nha, muốn nghiệm ĐP GG võ công thiên hạ đệ nhất tiểu cường thụ từ lâu lúm lùn ồi, hum nay cuối cùng phải YY một trận!

Ngẫm lại, đương thời cả bọn Lệnh Hồ Xung, Nhậm Ngã Hành, Hương Vãn Thiên cùng Nhậm Doanh Doanh cùng lên Hắc Mộc Nhai đi giết ĐPBĐ, phát hiện ĐPBĐ đang mang bầu [*] thì.... không biết biến thành cái dạng gì, há há.

[*]: nguyên văn ta nghĩ nghĩa là mang bầu?

Ta cũng rớt là mún được edit nguyên từ đầu một bộ sinh tử văn từ lâu lém ồi, lại còn là ĐP mỹ nơn của ta nữa, hợ hợ >D

01.

Rox tỉnh lại, cảm thấy cả người mình đều đau, nhất là chỗ sau lưng, cảm giác cứ như là đã bị bóp nát ra vậy. Đã lâu không cảm thấy đau đớn đến thế này, đối với cả thân thể và tinh thần của nhân loại cao cấp như hắn mà nói đã quá xa lạ, cho nên hắn nhất thời cũng không biết cần phải có cái phản ứng gì, chỉ là nhăn mặt nhíu mày.

Hệ thống tinh thần hoàn toàn dừng lại tại thời điểm thí nghiệm bị phá hủy khiến đầu vầng mắt hoa, nhưng đã bắt đầu chậm rãi khôi phục lại, đang cùng với ký ức của cơ thể này thông thả dung hợp lại.

Rox trầm tĩnh một chút, chuyển động đầu, phát hiện mình đang nằm sấp trên giường, hô hấp có chút khó khăn. Bất quá thực ra mà nói, hắn đã thật lâu không có hô hấp qua, nếu không phải bản thân chịu trọng thương phải ghé tạm vào đây phỏng chừng thân thể này còn hô hấp không nổi.

Căn phòng rất xa lạ, cũng rất mới lạ, có vẻ giống với mấy tấm tranh ảnh lịch sử hắn từng xem qua. Bởi vì chịu sự hạn chế của nhục thể, hắn tạm thời chỉ có thể chuyển động được mỗi cái đầu để đánh giá căn phòng cùng hoàn cảnh của mình.

Căn cứ theo phán đoán của hắn, nếu không có thể tinh thần của mình kịp kết hợp cùng khối nhục thể này, không chừng hiện tại khối nhục thể này đã sớm biến thành một khối thi thể rồi.

Hiện tại hắn năng lực không đủ, cho nên chỉ có thể khôi phục một bộ phận thể lực. Cũng may ký ức dung hợp hết sức thuận lợi, sở dĩ khi hắn quyết định nhắm mắt tiếp tục nghỉ ngơi thì, hắn đã cùng với khối nhục thể này kết hợp thành một, sau này hắn sẽ chính thức trở thành nam nhân trẻ tuổi tên Dương Liên Đình này rồi.

Hắn vừa muốn nghỉ ngơi, đột nhiên ngoài cửa truyền đến tiếng bước chân khe khẽ, tiếp theo cửa mở, có người đi vào.

“A, Liên Đình ca, người đã tỉnh rồi.”

Người nọ thấy hắn mở mắt nhìn mình, không khỏi cao hứng cúi đầu gọi to.

Rox, hoặc giả có thể coi như là một sinh mạng mới hồi sinh của Dương Liên Đình, đối người cười cười: “Tiểu Đào...”

Bất quá lên một tiếng này, chính hắn cũng bị dọa giật mình, thanh âm này thật giống như bị cát nghiền vỡ vụn, khô khốc khàn khàn, thực là khó nghe.

Thiếu nữ bị gọi Tiểu Đào kia đại khái mới 15,16 tuổi, mi thanh mục tú, mặc trang phục của nha hoàn. Nàng vội vã chạy tới bên giường, hai tròng mắt ảm Ứt, nước nǎm nói: “Liên Đình ca, người đã hôn mê vài ngày rồi. May là hôm nay người tỉnh lại, nếu không ta thực sợ, thực sợ...”

Dương Liên Đình nỗ lực cười cười, không có nói chuyện.

Tiểu Đào phản ứng lại, vội lau lau nước mắt, nói: “Liên Đình ca, ta nấu thuốc cho người, đây chính là dược phương [đơn thuốc] của Bình Nhất Chỉ thần y tự mình kê cho người, người uống vào rồi vết thương sẽ mau lành thôi.”

Dương Liên Đình có chút quái dị: “Bình thần y?”

Trong ký ức hắn biết Bình Nhất Chỉ vốn là thần y trong giáo, y thuật cao minh, khiến cả giang hồ phải bội phục. Nhưng ông thường luôn luôn chỉ xem bệnh cho các Đường chủ và Trưởng lão, còn nhân vật tiểu tốt tuổi trẻ như hắn, thực sự không đến lượt Bình Nhất Chỉ ra tay. Bất quá sau khi Đông Phương Giáo chủ kế vị, từng hạ lệnh tất cả giáo đồ của Nhật Nguyệt Thần Giáo, chỉ cần là vì bản giáo chịu thương, đều có tư cách tiếp nhận trị liệu tốt nhất. Chắc bởi vì thương thể hắn quá nặng, cuối cùng đành để Bình thần y tự mình ra tay rồi.

Tiểu Đào đảo hai tròng mắt hồng hồng, thấp giọng nói: “Dương tổng quản vì giáo hy sinh, Đông Phương Giáo chủ cố ý hạ lệnh, nhất định phải chữa thật tốt thương thể của Liên Đình ca.”

Cha Dương Liên Đình là Dương Kính Trung, vốn là Đại tổng quản của Nhật Nguyệt Thần Giáo, đối với Đông Phương Giáo chủ hết mực trung thành và tận tâm. Năm ấy Đông Phương Giáo chủ leo được lên ngôi vị giáo chủ, cũng có một phần công lao của ông.

Dương Liên Đình võ công thấp kém, tại Hắc Mộc Nhai làm một thân thị vệ, ngày thường giúp phụ thân một tay, theo học xử lý các loại sự vụ trong giáo. Lần này hắn chịu thương, là vì trước đó vài ngày theo giáo chủ đi trừng trị nghịch đảng phản loạn ẩn nấp trong giáo, đánh đến Hắc Mộc Nhai thì bị địch đánh thương. Mà phụ thân hắn Dương Kính Trung tâm thân đã tuần tǎng vì thần giáo. [aka hy sinh thân mình]

Dương Liên Đình vừa mới sống lại, đối với cảm tình của nhân loại không quá quen thuộc, tuy tình cảm đối với Dương Kính Trung vẫn còn lưu lại, nhưng nhất thời còn chưa biết nên làm ra cái phản ứng như thế nào.

Tiểu Đào thấy hấn không nói lời nào, cho rằng trong lòng hấn vẫn còn đang đau đớn vì cái chết của phụ thân, vội vàng nói sang chuyện khác: “Liên Đình ca, mau mau uống thuốc đi. Chờ sau khi thương thể của người thật tốt, giáo chủ nhất định sẽ trọng dụng người.”

Dương Liên Đình lúc này đã có thể tự mình hoạt động, nhưng vì không thể để Tiểu Đào sinh nghi, nên cứ để mặc nàng dứt thuốc cho mình, tiện thể sau đó giả vờ hư nhược [yếu bệnh] mà ngủ một giấc.

Sau khi thể tinh thần và nhục thể hấn kết hợp xong, năng lực khôi phục của nhục thể tăng cao trên diện rộng, nhưng hấn sợ người khác nhìn ra dị dạng, không dám ngay lập tức lành bệnh, liền khống chế tốc độ khôi phục cầu miệng vết thương.

Cứ như thế nằm hơn nửa tháng trên giường, Bình Nhất Chỉ có từng ghé thăm hấn hai lần, kinh ngạc trước năng lực phục hồi nhanh chóng của hấn. Bất quá nghĩ đến Dương Liên Đình tuổi trẻ cơ thể tráng kiện khỏe mạnh, tốc độ khôi phục nhanh chút cũng không quá đáng ngạc nhiên.

Người bình thường bị thương thể này ít ra cũng phải chờ hai ba tháng không xuống được giường, nhưng Dương Liên Đình hơn hai mươi ngày sau đã có thể xuống giường vận động. Miệng vết thương phía sau gần như đã không còn nhìn thấy rõ.

Một ngày nọ hấn đag ở sân trong tản bộ, nói là tản bộ, kỳ thật hấn đang chậm rãi tập khả năng kiểm soát, khống chế cơ thể. Dù sao hấn là sinh mệnh cao cấp tinh thần thể nhân loại, khối nhục thể nắm trong tay sớm đã trở nên hết sức xa lạ.

Đột nhiên có người từ Liệt Hỏa Đường truyền lệnh đến, nói Giáo chủ nghe nói thương thể của hấn tốt, hôm nay muốn gặp hấn.

Dương Liên Đình dập đầu nhận lệnh, nói: “Đã biết.”

Hấn quay về phòng đổi một thân quần áo mới, cùng người nọ đi về hướng đại điện.

Hắc Mộc Nhai vô cùng rộng lớn, trừ ra chính điện ở bên ngoài của Nhật Nguyệt Thần Giáo, phía sau còn có nơi sinh hoạt thường ngày của giáo chủ, hai viện lạc của Trưởng lão Đường chủ, cùng vô số chỗ ở của thị vệ đầy tớ trong giáo.

Dương Liên Đình trước đây rất ít khi đến chính điện, thứ nhất là vì tư cách của hấn, thứ hai vì cha hấn nguyện vọng lớn nhất đối với hấn chính là tương lai có một ngày võ nghệ của hấn đạt đến cấp cao nhất, được giáo chủ trọng dụng, nên mỗi ngày đều bắt hấn luyện võ.

Nhưng trong giáo Trưởng lão và Đường chủ võ công cao cường mặc dù không ít, nhưng Dương Liên Đình vẫn chưa từng bại được một danh sư nào. Bản thân Dương Kính Trung võ nghệ thấp kém, khi Đông Phương Bất Bại kế nhiệm Nhậm giáo chủ đời trước, ông cũng chưa từng xuất đầu, chỉ vì có mối quan hệ tốt với Đông Phương Bất Bại, lúc Đông Phương Bất Bại còn làm Phó Hương Chủ Phong Lôi đường thì đem cho ông một bộ kiếm phổ. Dương Kính Trung liền đưa ngay bộ kiếm phổ này cho nhi tử, mỗi ngày đốc thúc hấn luyện tập.

Dương Liên Đình người này có công phu võ công trời phú hay không chưa nói, lại thiếu khuyết danh sư chỉ điểm, luyện được ừ ừ cạc cạc. Nhưng hấn cũng chăm chỉ cố gắng, lại thêm một cỗ ngạo khí, kiên nhẫn tích cóp năm này qua năm khác, cũng luyện thành một thân bản lĩnh hạng hai. Ở trong giang hồ, cũng miễn cưỡng coi như là tốt. Chỉ là trên Hắc Mộc Nhai cao thủ quá nhiều, người ta cũng luyện được võ công còn cao thâm hơn, hấn làm sao dám đem ra so sánh? Bởi vậy càng lộ ra mình thân thủ bình thường, miễn bàn cấp thấp chính là cấp thấp a.

Dương Liên Đình đi theo thị vệ nọ dẫn đường tiến vào đại điện, cũng không ngẩng đầu, trực tiếp đối người ngồi chính giữa đại điện cúi đầu vái lạy.

“Thuộc hạ Dương Liên Đình, tham kiến Giáo chủ.”

“Phốc xích...” [R: tiếng bật cười]

“Ha ha...”

Không biết là ai buột miệng bật cười, trên đại điện truyền đến tiếng cười nhẹ.

Dương Liên Đình chính là mạc danh kỳ diệu, bỗng nhiên nghe một thanh âm lạnh nhạt vang lên ngay bên cạnh mình.

“Đứng dậy đi.”

Dương Liên Đình ngẩng đầu, lúc này mới phát hiện giáo chủ cũng chưa lên ngồi trên đại điện, mà là đang đứng bên cạnh hắn.

Đông Phương Bất Bại cách xa hắn khoảng ba bước, mặc một thân trường sam màu trắng non thêu sóng nước màu vàng, đầu chưa mang quan [mũ], chỉ có một cây bích trâm thanh ngọc trên tóc đen. Thất lưỡng cột một đai lưng màu đen, cùng màu với trâm ngọc trên tóc, càng phát ra một thứ ánh sáng thần diệu phong thần đẹp vô cùng, thông thả trang nhã.

Y chỉ là lạnh nhạt mà đứng, nhìn qua tuấn mỹ hòa nhã, nhưng ánh mắt lại lãnh liệt, một đôi con ngươi đen phẳng phất như hồ sâu âm u thăm thẳm, nhìn Dương Liên Đình thì, lúc đó giống như bắn thẳng vào tận sâu trong tim can phủ tạng hắn.

2. Chương 2

[DPBB Đồng Nhân – Sinh Bảo Bảo] –

Edit: Robin

Dương Liên Đình trong lòng thoáng sợ hãi, tức thì cảm nhận được người này võ công cao thâm khó lường, năng lực tinh thần cũng cực kỳ cường đại. Hắn vừa rồi cố ý bái lạy với khoảng không, chính là muốn thử xem phản ứng và dao động tinh thần của những người ở đây. Nhưng khỏi cần nghi ngờ, người này cấp cao hơn tất cả những người đứng trên đại điện, chính là kẻ đứng đầu. Đặc biệt là năng lực tinh thần bất động thanh sắc, kể như gặp bội phần nhân loại thông thường.

Hắn làm ra bộ dạng luống cuống ngượng ngùng, một lần nữa thi lễ nói: “Thuộc hạ sơ sẩy, không thấy giáo chủ đứng ở phía sau, thỉnh giáo chủ thứ tội.”

Đông Phương Bất Bại nói: “Không sao. Người thương thế chưa lành, có chút sơ sẩy thất thần, cũng là điều khó tránh.” Y nghiêng thân mình, cùng vạt áo tung bay: “Bổn tọa vừa cùng Đồng trưởng lão, Thôi trưởng lão thương nghị, người lần này tham dự bình định giáo loạn có công, vì vậy cho người lên chức phó tổng quản, ở bên người bổn tọa.”

Dương Liên Đình kinh hỉ, đang muốn đáp tạ, bỗng nhiên nghe thấy một người khác lên tiếng: “Giáo chủ, ta e việc này không ổn.”

Dương Liên Đình nhận ra được người nọ chính là Hữu sứ trong giáo Hưởng Vãn Thiên. Người này hết sức trung thành với giáo chủ tiền nhiệm Nhậm Ngã Hành, xưng huynh gọi đệ. Lúc đó Nhậm Ngã Hành bỏ mình, gã tuy ngoài miệng không nói, nhưng trong lòng có chút hoài nghi, đang âm thầm dòm ngó dò xét khắp nơi.

Việc này Dương Liên Đình vốn không biết, mà là phụ thân hắn Dương Kính Trung nói cho hắn. Dương Kính Trung đối với Đông Phương Bất Bại trung thành và tận tâm, nhận định y chính là người thiên thu vạn tải, thống nhất giang hồ, tự nhiên sẽ không bỏ qua bất kỳ một tia làm phản nhỏ nhoi nào. Dương Kính Trung để ý Hưởng Vãn Thiên đã lâu, nhưng người này lòng dạ cực kỳ thâm sâu, vẫn chưa nắm được nhược điểm của gã. Lần này dụ dỗ đám người Tôn trưởng lão phản loạn, Hưởng Vãn Thiên cũng chưa từng tham dự.

“Nga? Có gì không ổn?” Thần sắc Đông Phương Bất Bại vẫn thản nhiên, chậm rãi xoay người thông thả về chỗ ngồi chính giữa trên đại điện.

Y chỉ là tùy ý hướng nơi đó ngồi xuống, liền khiến cho người ta cảm thấy như núi cao nguy nga, thông thả ung dung, cảm giác uy nghiêm tức mục lập tức tràn ra toàn bộ điện.

Dương Liên Đình trầm thờ dài, năng lực tinh thần của người này vô cùng cường đại, trong nhân loại bình thường là phi thường hiếm gặp.

Hương Vãn Thiên nói: “Thuộc hạ biết giáo chủ tiếc thương vì cái chết của Dương tổng quản, cố ý bồi đắp, Dương Liên Đình tuy là con trai của Dương tổng quản nhưng tuổi còn quá trẻ, trong giáo cũng chưa có công lao gì, quyết định này chỉ sợ làm cho những thuộc hạ khác thấy bất công trong lòng. Hơn nữa người xưa đã nói, chủy thượng vô mao, bạn sự bất lao [*], Dương Liên Đình mới hai mươi tuổi, lại không có kinh nghiệm gì, chỉ sợ không quản nổi sự vụ trong giáo ta.”

[*] R: chủy thượng vô mao, bạn sự bất lao: ta tự hiểu là ngoài miệng còn chưa mọc râu thì làm việc còn chưa chín chắn ~ ý chỉ chưa già chưa có kinh nghiệm chưa chắc chắn.

“Hương Hữu sứ nói sai rồi. Nói sai rồi.” Đồng Bách Hùng thông thả bước ra. Ông là người thô lỗ ngay thẳng, có gì nói nấy, nói thẳng: “Dương Liên Đình mặc dù không có công lao gì lớn lao với giáo, nhưng cha hắn Dương Kính Trung luôn trung thành tận tâm với giáo ta, lập công vô số, lần này lại vì giáo tuấn thân[hy sinh]. Dương Liên Đình là con trai duy nhất của ông ấy, làm người cũng luôn luôn ổn trọng trung thực, giáo chủ bồi đắp hắn cho làm phó tổng quản cũng là chuyện lẽ thường nên làm. Nếu không sau này giáo ta có người hy sinh, người đời sau không được nương tựa, không phải khiến cho trong lòng nguội lạnh hay sao? Những năm qua ta cũng có thấy qua hắn theo cha học tập, mặc dù tuổi còn ít, nhưng làm việc cũng rất tốt, tích lũy thêm chút kinh nghiệm là được.”

Đường chủ Liệt Hỏa đường Thôi Kinh ở bên nói hòa theo: “Đồng trưởng lão nói không sai. Dương Liên Đình vốn là nhi tử của Dương tổng quản, quen thuộc với giáo vụ nhất, giáo chủ chính là biết chuyện này, mới quyết định như thế. Giáo chủ anh minh thần võ, làm ra quyết định như vậy nhất định không sai.”

Lúc này lại có người hưởng ứng cùng. Hương Vãn Thiên thấy mình thế đan lực bạc [yếu thế], liền không nhiều lời nữa, trừng mắt liếc Dương Liên Đình một cái, lui về vị trí của mình.

Dương Liên Đình trầm nghĩ, người trừng ta làm cái gì? Ta đâu có đắc tội người. Mặc dù giao tình của cha ta với người không tốt, nhưng nếu người thực sự không có hai lòng, cần gì phải đắn đo đối phó ta, chẳng phải đều là tự người làm sao?

Đồng Phương Bất Bại thấy tình trạng đó, liền nói: “Việc này liền quyết định như thế đi. Dương Liên Đình, từ hôm nay người sẽ là phó tổng quản của Hắc Mộc Nhai, sau này cố gắng làm cho tốt, đừng làm bổn tọa và phụ thân người thất vọng.”

“Đa tạ giáo chủ.”

“Cũng lui hết đi. Dương Liên Đình, người đi theo ta.” Đồng Phương Bất Bại hươ hươ tay, kết thúc nghị sự trên đại điện, đứng dậy đi về hướng hậu điện.

Dương Liên Đình đi theo phía sau y, trong lòng đột nhiên có cảm giác quái dị.

Vừa mới trên điện tranh chấp, thần sắc Đồng Phương Bất Bại mặc dù không thay đổi, nhưng Dương Liên Đình phát hiện từ khóe mắt chân mày y toát ra một vẻ buồn chán, cùng với thân phận tôn vị của y hết sức không thích hợp.

Lúc này theo phía sau y, càng ẩn ẩn cảm giác người này dường như không phối hợp lắm, nhưng năng lực của hắn chưa hoàn toàn khôi phục, nhất thời cũng đoán không ra.

Dương Liên Đình theo Đồng Phương Bất Bại đi tới hậu hoa viên, trong vườn hoa có một đình nhỏ, xung quanh có hoa cỏ tốt tươi, trăm hoa đua nở, phong cảnh đẹp vô cùng.

Đồng Phương Bất Bại bước vào trong đình, ngồi ở giữa, chỉ đơn giản ngắm hoa tùng bên ngoài.

Dương Liên Đình không được bảo làm gì, đứng im lặng đối diện. Hắn thấy giáo chủ nhất thời hình như không có ý định nói chuyện, chính mình cũng trở nên có chút thất thần, lấy tay sờ sờ cằm.

Không biết qua bao lâu, đột nhiên bên tai truyền đến thanh âm của Đồng Phương Bất Bại: “Người đang suy nghĩ cái gì?”

“Thuộc hạ đang nghĩ, mình không biết có nên để râu hay không.” Dương Liên Đình cúi đầu đáp.

“Nga?” Đông Phương Bất Bại tựa hồ thấy thú vị, nhướn lông mày, nói: “Vì sao muốn để râu?”

Dương Liên Đình cười hai thanh, nói: “Giáo chủ văn thành võ đức, nhân nghĩa anh minh. Thuộc hạ vì sao muốn làm như vậy, giáo chủ nhất định biết.”

thiên thu vạn tài, nhất thống giang hồ , văn thành võ đức, nhân nghĩa anh minh thay đổi lời nói một chút, cũng không phải là mọi người thuận miệng nói, mà là năm ấy Đông Phương Bất Bại kể vị thì quy định khẩu hiệu của giáo chúng. Khi đó y chính trực anh niên, hùng tâm bừng bừng, một lòng muốn xây dựng một phen sự nghiệp, thuộc hạ muốn nịnh nọt y, liền sửa lại khẩu hiệu trong giáo. Thoảng một cái đã qua năm sáu năm, mọi người ai ai cũng sớm thuộc lòng.

Dương Liên Đình mặc dù sống lại, nhưng ký ức ban đầu cấu cơ thể này hết sức rõ ràng, lời này chỉ là thuận miệng mà nói, cũng bất giác không thay đổi.

Chỉ là Đông Phương Bất Bại có chút kinh ngạc vì hắc dâm lớn mật, không chỉ không trả lời vấn đề mình hỏi, lại còn hỏi ngược lại mình. Nhưng y không biết vì sao, lại một chút cũng không tức giận, ngược lại còn đối với thanh niên tuấn mỹ anh vũ này sinh ra một cảm giác kỳ lạ nào đó.

Đông Phương Bất Bại nói: “Hương Vãn Thiên vừa mới nói người chủ thượng vô mao, bạn sự bất lao, người liền ngay muốn để râu, coi trọng lời khuyên kinh nghiệm của bậc lão thành một chút, làm việc sẽ dễ dàng.”

Dương Liên Đình mỉm cười: “Giáo chủ anh minh.”

Đông Phương Bất Bại thấy hắc cười đến thần nhiên, trong lòng khẽ động.

Y trước kia chưa từng để ý qua Dương Liên Đình, chỉ biết hắc là nhi tử của Dương tống quân. Đại khái khoảng 10 năm trước, khi đó y vẫn chỉ là một phó hương chủ của Phong Lô đường, Dương Kính Trung chẳng qua chỉ là một võ sĩ bình thường của Hắc Mộc Nhai, từng cùng y đi Thái Hành Sơn làm việc. Khi y bị Lộ Đông Thất Hổ vây công, lúc ấy y luyện công chưa thành, lại bị bọn chúng vây đánh bất ngờ, tay phải bị trọng thương, mắt thấy mình mất mạng trong khoảnh khắc, may được Đồng Bách Hùng xả mạng tương cứu, giúp y thoát khỏi vòng vây. Khi ấy người vẫn luôn ở phía sau cùng y vào sinh ra tử liền có Dương Kính Trung.

Sau đó Đông Phương Bất Bại cảm niệm lòng trung của ông, hỏi ông muốn được đền đáp cái gì. Dương Kính Trung lúc đó suy nghĩ một chút rồi nói: “Thuộc hạ võ công thấp kém, cả đời này khó mà qua được cảnh giới cao minh, đã không muốn hy vọng gì xa vời. Chỉ có một nhi tử duy nhất Dương Liên Đình, yêu thích võ nghệ, thể nhưng thuộc hạ có tâm mà bất lực. Hương chủ võ công cái thể, mong rằng Hương chủ có thể chỉ dạy cho khuynh tử.”

Ý tứ này rõ ràng là cầu y nhận Dương Liên Đình làm đồ đệ. Chỉ là khi đó Đông Phương Bất Bại một lòng theo đuổi võ công đại thành, lại đang từng bước mưu lên ngôi Đường chủ, đâu có thời gian đi quản nhi tử của một thuộc hạ học võ? Liền đem một bộ kiếm phổ của một trưởng lão phản loạn đưa cho ông.

Từ đó mãi về sau, y mãi mê mưu tính chuyện trong giáo, chưa từng lưu ý qua. Thẳng đến mấy năm gần đây...

Đông Phương Bất Bại nhìn Dương Liên Đình, nhớ tới chính mình năm 12 tuổi thì nhập thánh giáo, 16 tuổi trở thành Đường môn chủ Phong Lô đường, 18 tuổi trở thành Phó Hương chủ, 20 tuổi thành Phó Đường chủ, 24 tuổi đánh bại tiền trưởng lão leo lên ngôi vị Đường chủ, tới 26 tuổi đã trở thành Tả sứ của Giáo chủ, địa vị chỉ dưới giáo chủ, trên tất cả mọi người.

Khi đó y còn trẻ có tham vọng, ngực có chí lớn, được lên một bậc thang cao hơn rất nhanh, vì lo người khác nói y chủ thượng vô mao, bạn sự bất lao, cố ý để râu, tâm tư giống hệt như Dương Liên Đình lúc này.

Chỉ là Đông Phương Bất Bại vóc người thon dài, không cường tráng được, trước sau nhìn vẫn phẳng phất giống thư sinh, trước đây nhìn như quý gia công tử, học võ luyện một thân uy nghiêm lẫm liệt lại để râu nhìn có chút không giống bình thường, dung mạo so với người trong giang hồ mà nói lại quá thanh tú, thể là không thể làm gì khác để nguyên một chùm râu quai nón, nhìn qua rất lão luyện chín chắn, lại thêm uy nghiêm. [R: *lấn lộn* ta k thể dùng đến cuối chương được =)))] phải chen vô cười thui=)))] á há há]

Nhưng mấy năm gần đây, y luyện quỳ hoa bảo điển, theo bí phương trong bảo điển, tự cung luyện khí, luyện đan phục dược, dần dần râu cũng mất hết, giọng nói cũng thay đổi, tính tình cũng thay đổi. Y đã không yêu nữ tử, bầy tiểu thiếp cũng chịu vắng vẻ từ lâu, y thậm chí còn nổi lên sát ý, chỉ vì nhìn thấy các nàng liền thấy vừa ham muốn vừa sợ hãi.

Đông Phương Bất Bại tự biết tâm ý của mình, y gặp Dương Liên Đình dung mạo anh tuấn, dáng vẻ khôi ngô, một thân nam nhi oai phong hùng dũng khí độ hiên ngang. Hơn nữa hắn còn nói chuyện tươi cười tự nhiên trước mặt mình, vừa không mất đi cung kính, lúc này hai mắt hữu thần lại chăm chú nhìn mình, đột nhiên khuôn mặt ửng hồng, trong lòng như có động.

3. Chương 3

[ĐPBĐ đồng nhân – Sinh Bảo Bảo] –

Cảm ứng tinh thần của Dương Liên Đình cực kỳ nhạy cảm, lập tức phát hiện ra có dị dạng, nhìn về phía Đông Phương Bất Bại, thấy y hai má phồng hồng, con ngươi đen nhuận phát sáng, không khỏi thoáng thấy kỳ lạ.

Đây là lần đầu tiên hắn đến gần Đông Phương Bất Bại ở cự ly gần như vậy. Trước đây chỉ là ngấm nhìn từ xa, ấn tượng mơ hồ, chỉ nhớ kỹ giáo chủ thật là uy nghiêm, khí độ thông thả. Nhưng hôm nay có thể quan sát kỹ, mới bất ngờ phát giác vị giáo chủ này tuy đã trung niên, tuổi đã không còn trẻ, nhưng lại có làn da nhẵn bóng, kiêu mi tinh mục [R: mày kiêu mắt sao], mũi thẳng, hai môi mỏng manh, mái tóc dài vô cùng nhu mềm đen nhánh đẹp vô cùng, giống như nữ tử.

Vì sao mình trước đây lại không có phát giác?

Dương Liên Đình lúc này mới nhớ tới trước kia giáo chủ còn để râu, chính là có muốn nhìn cũng nhìn không nổi. Hắn âm thầm hồi ức giáo chủ vì cái gì mà không để râu nữa?

Dòm tiếp hắn lại càng cảm thấy môi giáo chủ nhìn rất đẹp nha, ở trên khuôn mặt nam tính nhìn không khỏi có chút đột ngột, liền nhìn nhiều thêm chút, Đông Phương Bất Bại phát hiện, thấy hắn nhìn chăm chú hai môi của mình, tim lại càng đập thình thịch, cảm thấy trên mặt nóng bừng, không tự chủ được mà cúi đầu xuống.

Dương Liên Đình thấy giáo chủ có hành động kỳ lạ, trong lòng càng thấy khó hiểu, mở miệng hỏi: “Không biết giáo chủ gọi thuộc hạ đến đây là có chuyện gì muốn phân phó?”

Đông Phương Bất Bại đứng thẳng lại, nói: “Phụ thân người trước khi qua đời, bốn tóa từng có việc khẩn yếu giao cho hắn làm, không biết người có từng nghe phụ thân người đề cập qua chưa?”

Dương Liên Đình suy nghĩ một chút, nói: “Phụ thân chuyện gì cũng chưa nói với ta. Nếu là sự tình bí mật giáo chủ giao cho, phụ thân cũng sẽ không nói với ta.”

Đông Phương Bất Bại gật gù đầu, nói: “Kính Trung, Dương đại ca luôn luôn làm việc cẩn thận, đối bốn tóa trung thành và tận tâm, lần này hy sinh vì giáo, bốn tóa cũng rất thương tâm. Việc này xác thực bí mật, hắn không nói với người cũng phải.”

Đông Phương Bất Bại xưng hô đối Dương Kính Trung thay đổi, Dương Liên Đình đoán không được tâm tư giáo chủ, cũng không nói tiếp, chờ y phân phó.

Đông Phương Bất Bại đứng dậy nói: “Người đi theo ta.”

Hai người đi tới một góc hoa viên, nơi đó có một tòa thạch ốc, được che dấu bí mật, không để người khác chú ý.

Đông Phương Bất Bại tiến vào ốc, gõ lên một cánh cửa bằng sắt trong góc tường, lộ ra một địa đạo nhỏ.

Dương Liên Đình đi theo y vào, chỉ cảm thấy mật đạo này dẫn thẳng xuống phía dưới, tối tăm lạnh lẽo, thâm sâu vô cùng. Nhưng đi một hồi, địa đạo đột nhiên dần thay đổi, trước mắt sáng ngời, bỗng nhiên sáng trưng.

Dương Liên Đình có chút giật mình nhìn sơn cốc phía trước, mùi cỏ xanh tỏa lên, rừng cây bạt ngàn, không khỏi sửng sốt.

Đông Phương Bất Bại nói: “Nơi bí mật này là bồn tọa vô tình phát hiện ra, nghĩ muốn tại đây xây dựng một biệt viện, ngày sau... dùng làm phương tiện để chuyên tâm bế quan luyện công. Dương đại ca giúp ta làm mật đạo rất tốt, nhưng biệt viện thì vẫn chưa kịp làm. Để người khác làm ta không yên tâm, nên giao cho người làm.”

Dương Liên Đình trong lòng biết rằng mật thất giáo chủ bế quan luyện công không phải chuyện đùa, hơn nữa xem tâm tư giáo chủ, hiển nhiên là rất coi trọng nơi bí mật này, đúng là thời cơ lớn để mình thể hiện, không khỏi trong lòng mừng rỡ, vội vàng cung kính đáp ứng.

Dương Liên Đình trở lại chỗ ở của mình, nghĩ lại những chuyện phát sinh hôm nay, hiểu rằng đây là cơ hội để mình chính thức dung nhập vào thế giới này trong tương lai.

Tinh thần thể của hắn đến từ thế giới văn minh của nhân loại mười vạn năm sau. Tại khoảng thời gian ước chừng bảy vạn năm trước, tốc độ tiến hóa của nhân loại đột nhiên bước vào giai đoạn bùng nổ, bởi vì công nghệ khoa học kỹ thuật phát triển cực độ, nhưng nhục thể của nhân loại lại quá mức khuyết thiếu [có quá nhiều khuyết điểm], năng lực tiếp thu càng lúc càng kém. Hơn nữa môi trường bị ô nhiễm cùng tốc độ phát triển quá nhanh lại gây ra tác dụng phụ, cũng gây phá hủy cực nhanh nhục thể sinh tồn. Vì vậy bảy vạn năm trước một giai đoạn tiến hóa lớn bùng nổ, khiến tinh thần thể của nhân loại nâng cao đến một trình độ cực cao mới. Nếu như dùng tông giáo mà nói, chính là nhục thể mẫn diệt, mà linh hồn thăng thiên. [cơ thể thịt-bình thường hoàn toàn biến mất, linh hồn đạt đến tầm cao mới]

Sau khi tinh thần thể nhân loại tiến hóa, dần dần đạt tới đỉnh cao, ngay lập tức gặp một chướng ngại mới. Đó chính là nền tảng bị khuyết thiếu của nhục thể, khả năng sinh nở càng ngày càng khó khăn.

Khi đó địa cầu sớm đã thành một vùng hỗn loạn, nhân loại xây dựng một thành phố ở ngoài vũ trụ, sau khi di cư đến Hỏa Tinh mới phát hiện nơi thích hợp nhất cho nhân loại ở lại lại chính là mặt trăng.

Nhưng nơi này dù cũng không phải cố hương của nhân loại. Nhân loại có thể sinh tồn tại nơi đó, nhưng cũng dần dần phát hiện, không cách nào có thể tiến hóa tại nơi này. Mất đi nguồn gốc căn nguyên đại thụ ban đầu, cho dù có cố gắng đâm chồi ra cho tươi tốt rậm rạp đẹp đẽ đến thế nào, cũng không cách nào trốn thoát khỏi số mệnh tan nát khô héo.

Thế là khoảng bốn vạn năm trước thì bắt đầu, nhân loại nghiên cứu tiến gần đến phương hướng có thể sửa chữa, cải tiến đột phá. Sau này phát hiện, phương pháp duy nhất có thể cứu lấy nhân loại, chính là trở lại địa cầu, trở lại nơi căn nguyên lúc ban đầu đã sản sinh ra loài người, chỉ có tại nơi ấy mới có khả năng tìm ra biến chuyển.

Nhưng địa cầu đã vốn là một vùng hỗn loạn, hơn nữa người loại đã tiến hóa đến thể sinh mạng cao cấp, chướng ngại này khiến cho nhân loại cho dù có quay lại trên tinh cầu cũng không thể thu được thêm tiến triển gì. Cuối cùng các nhà khoa học trải qua nghiên cứu phát hiện, nhân loại hiện tại chỉ có thể quay về các nền văn minh cổ xưa thay thế, mới có thể tìm ra người tương hợp với mình.

Xuyên qua khoảng không sớm đã không phải vấn đề, nhưng hậu quả có thể gây ra thì nhân loại không thể tiếp nhận được. Từ kinh nghiệm cùng giáo dục cho thấy, một trước tiến đưa nhân loại trở về quá khứ, tất nhiên sẽ làm thay đổi dòng xoay thời gian, mà bất luận thay đổi nào dù chỉ nhỏ nhất, cũng có thể khiến tinh thần thể cao cấp trong tương lai không cách nào vẫn hồi hậu quả.

Vì vậy cục quản lý thời gian lập tức đóng đường hầm khoảng không. Hai vạn năm trước nhân loại cho ban hành một quy định pháp luật, không được phép quấy nhiễu nhiều khoảng không quá khứ đã tồn tại của nhân loại, người vi phạm sẽ lập tức bị hủy diệt tinh thần.

Nhưng là về sau, các nhà khoa học liền nghiên cứu ra một phương pháp mới có thể quay lại thay thế nhục thể. Thẳng đến một vạn năm trước, vấn đề này cuối cùng cũng được giải quyết.

Cái gọi là nhất hoa nhất điệp nhất thể giới. Khoa học phát triển đã chứng tỏ, tại thời đại văn minh cao cấp tinh thần thể, sáng tạo một quyển sách một đời người cũng không phải là chuyện gì khó khăn. Tinh thần thể cường đại có thể xuyên qua bất cứ khoảng không thể giới song song nào hoặc bất kỳ vùng đất huyền tưởng do con người sáng tạo ra.

Dương Liên Đình tinh thần thể Rox, chính là một trong ba thành viên ưu tú mang sứ mệnh thử nghiệm phương pháp này mà xuyên qua.

4. Chương 4

Edit: Robin

04

Vì phòng ngừa tinh thần thể cao cấp đi tới tận thể giới vốn có sẵn hiểu biết lại có ý xấu muốn lợi dụng, cố ý hoặc vô tình làm ra chuyện gây ảnh hưởng hoặc sửa đổi cốt truyện, có khả năng ảnh hưởng đến sự yên ổn của thể giới này, cho nên lúc ban đầu tổng bộ tư lệnh đã phong tỏa ký ức về thể giới kịch tình [tạm hiểu chính là tình huống hoặc thể giới của câu chuyện] của tinh thần thể xuyên việt, sau khi tinh thần thể kết hợp cùng nhục thể mới từng bước hoàn thành dung hợp, mới lại chậm rãi trả lại những ký ức này.

Bởi vậy Dương Liên Đình mặc dù đối với thể giới này cũng có chút tìm hiểu, nhưng dính dáng đến bộ phận kịch tình hiện nay cũng không rõ lắm. Mà nhiệm vụ của hắn, là tại thể giới này tìm một người có năng lực tinh thần đủ cường đại, có thể tương tác phối hợp cùng hắn sinh ra một sinh mạng mới của nhân loại.

Trước mắt thì thôi, vì thời gian ngắn ngủi, cho nên hắn mới gặp được một Đông Phương Bất Bại đạt đến độ cường đại. Mặt khác năng lực tinh thần của Hường Văn Thiên cũng ở thứ bậc khá gần với Đông Phương Bất Bại.

Bởi vì cao cấp tinh thần thể đã không còn phân biệt giới tính, cho nên đối với Dương Liên Đình mà nói, một nửa khác của hắn trong tương lai có là nam hay nữ cũng không quan trọng. Nhưng bởi vì hắn dung hòa cùng ký ức của Dương Liên Đình, phù hợp những hiểu biết về thể giới này, bản năng của nhục thể hắn vẫn là muốn lấy một thân thể phụ nữ. Cho nên Đông Phương Bất Bại mặc dù rất cường đại, nhưng Dương Liên Đình lúc này hoàn toàn không có đem y coi như một mục tiêu.

Hiện tại đòi hỏi chính là, như thế nào làm hài lòng Đông Phương Bất Bại, xây dựng một mật thất thật tốt, thu được quyền lợi lớn hơn nữa, sau này mới có thể dùng hết khả năng tuyển thật nhiều người hơn nữa.

Vì thể hắn thật sự phí tâm phí lực, dụng tâm xoay sở chuyện mật thất. Chỉ là đáng tiếc, hắn đường đường tự xưng là cao cấp tinh thần thể vạn năm, sở học sở dụng lại không ăn nhập được với nhau, ở thể giới này không còn giống với thể giới cũ của hắn, vệtri thức cơ bản thoát tiên hoàn toàn không có chỗ dùng. Mà lấy tài học của bản thân Dương Liên Đình ra, nghĩ muốn thỏa mãn nguyện vọng của giáo chủ, cũng là chuyện quá mức khó khăn.

Dương Liên Đình không có cách khác, chẳng thể làm gì khác hơn là chờ mong năng lực tinh thần thể của mình sớm ngày khôi phục, có thể dòm ngó tâm tư giáo chủ, đến lúc đó dựa theo tâm ý giáo chủ mà làm, nhất định là sẽ thành công.

“Liên Đình ca, người gần đây bận bịu cái gì vậy?”

Kể từ sau khi Dương Liên Đình kiến quá giáo chủ, Tiểu Đào đã mấy ngày không thấy tung ảnh hắn đâu. Tiểu Đào vốn là một thị nữ bình thường trên Hắc Mộc Nhai, bởi vì đã được Dương Kính Trung chiếu cố, cùng Dương Liên Đình cũng xem như thanh mai trúc mã, cho nên thường thường đến thăm hắn. Lúc đó Dương Liên Đình thương thể nghiêm trọng, vẫn là được Tiểu Đào chiếu cố.

Hiện tại Dương Liên Đình khỏi bệnh rồi, có thể lực, bề bộn chuyện giáo vụ, làm Tiểu Đào cũng ít có dịp được gặp.

“Tiểu Đào, giáo chủ giao cho ta chút việc, ta gần đây cũng vì thế nên bận rộn.”

Tiểu Đào che miệng cười nói: “Giáo chủ coi trọng ngươi, đây chính là chuyện tốt. Liên Đình ca, ngươi thật có tài cán, Dương tổng quản nhất định rất cao hứng a.”

Dương Liên Đình cười cười, nói: “Phải rồi, ngươi đến có việc gì?”

Tiểu Đào thần sắc ảm xuống, chần chờ trong chốc lát, nói: “Liên Đình ca, ta có thể cầu ngươi một chuyện không?”

Dương Liên Đình làm người tốt bụng trượng nghĩa trượng nghĩa, huống chi mình còn có giao tình với Tiểu Đào, vội nói: “Có chuyện gì, ngươi cứ nói đi. Phàm là chuyện ta có thể giúp đỡ, ta tuyệt đối sẽ không từ chối.”

Tiểu Đào cắn cắn môi, chậm rãi nói: “Gần đây Bạch phu nhân vẫn tâm tình không tốt, đối ta... thường hay bắt bẻ. Ta nghĩ, ta nghĩ có thể hay không điều đến địa phương khác, hoặc là có thể hầu hạ Liên Đình ca cũng tốt.”

Dương Liên Đình cả kinh: “Bạch phu nhân ngược đãi ngươi?”

Tiểu Đào lắc lắc đầu: “Thế thì không có. Chỉ là, chỉ là... Aiz, phu nhân cũng không có hiền lành, gần đây tâm tình lại không tốt, Tiểu Đào chỉ sợ hầu hạ nàng không tốt, nên mới có ý muốn đi nơi khác.”

Tiểu Đào tuy không có thừa nhận, nhưng lúc này năng lực tinh thần của Dương Liên Đình ít đã có thể lược dò xét được một hai, lập tức ảm giác ứng ra Tiểu Đào bị Bạch phu nhân ngược đãi không ít.

Bạch phu nhân vốn là một trong các tiểu thiếp của Đông Phương Bất Bại. Tuy nói không phải như Thi Nhi cùng Tuyết Nhi phu nhân được sủng ái, nhưng là cũng là thiên kiều bách mỹ, là một đại mỹ nhân, Dương Liên Đình thực nghĩ không tới nàng lại có thể ngược đãi Tiểu Đào như thế, không khỏi trong lòng giận dữ.

“Tiểu Đào, ngươi yên tâm, ta nhất định giúp ngươi rời khỏi Bạch phu nhân. Sau này ngươi không cần đi hầu hạ nàng!”

Tiểu Đào thấy hắn nói quả quyết, ngược lại có chút kinh tâm [sợ], nhắc nhở nói: “Liên Đình ca, Bạch phu nhân dù sao vốn là cơ thiếp của giáo chủ, ngươi vẫn nên nói chuyện với giáo chủ một tiếng. Nếu không Bạch phu nhân đi nói với giáo chủ, nói không chừng ngươi lại gặp phiền phức.”

Dương Liên Đình cười lạnh nói: “Ta đương đương một tổng quản, chẳng lẽ lại không quản nổi việc điều động mấy nha hoàn? Giáo chủ anh minh, nhất định sẽ không bởi vậy mà trách tội ta.”

Tiểu Đào lo lắng nói: “Nói thì là nói như thế, nhưng là ngươi hiện tại vừa mới đương nhiệm làm phó tổng quản, nếu ta chẳng may đắc tội Bạch phu nhân, thì không tốt lắm đâu.”

Dương Liên Đình thấy nàng lo lắng như thế, lại nghĩ nếu việc này không xử lý tốt, giáo chủ mặc dù anh minh, nhưng nếu không cẩn thận cũng rất nguy hiểm, liền gật gật đầu nói: “Ta hiểu rồi. Tiểu Đào, ngươi yên tâm, ta nhất định sẽ xử lý chuyện này thích đáng.”

Đông Phương Bất Bại nhìn gương lược trước mắt ngăn người.

Sau khi tự mình tắm rửa, y đã ngồi trước gương đến nửa ngày, nguyên bản tóc còn ướt trên vai cũng khô rồi, y vẫn như trước chậm chạp không nhúc nhích.

Đột nhiên Đông Phương Bất Bại vươn tay, nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt của mình, trong mắt chảy ra tuyết vọng cùng đau khổ.

Nhìn dung mạo trong gương, y hận chính mình vì sao thân thể lại là nam nhi? Y hận dung mạo của mình vì sao không đủ nhu mỹ [ôn hòa mềm mại]. Y hận... Y hận!

Đông Phương Bất Bại đột nhiên thê nhiên dục tuyết [R: thê lương muốn tuyết?].

Mấy ngày gần đây, y phát giác chính mình càng lúc càng không khống chế được tâm tư của mình. Mỗi lần y nhớ tới cái thanh niên anh vĩ trầm ổn kia, trong ngực liền đập thành thịch, hắn vừa đi gần, trên mặt mình liền muốn bốc lửa.

Chưa từng có ai... Qua nhiều năm như thế, chưa từng có ai như cái thanh niên ở trước mặt mình nói lời chân thành, nói cười tự nhiên, từng câu từng chữ như muốn khắc sâu vào nội tâm mình.

Đồng Bách Hùng trở thành nguyên lão một bậc trung thành, đối với mình cung kính chỉ có gia tăng, trên dưới phân biệt. Cổ bố Thượng Quan Vân mới thắng tiến giải a đua nịnh hót, trước mặt mình chưa từng ăn nói thẳng thắn. Người nọ mặc dù võ nghệ thấp kém, nhưng lại không kiêu ngạo không siểm nịnh, mỗi lần nói chuyện đều nhìn thẳng vào hai mắt mình. Hai con người đó...

Đồng Phương Bất Bại nhớ lại, đột nhiên hai má phỉm hồng.

Y nhớ tới mấy ngày trước cái thanh niên kia vì chuyện mật viên đến tìm mình thương lượng chuyện tuyển thợ, thanh âm trầm ấm yên ổn, nghe phẳng phất như tiếng nhạc, làm người ta an lòng. Mình lúc đó lại nghe đến xuất thần, chỉ chuyên chú nghe thanh âm của hắn, đến độ hắn nói cái gì cũng quên mất, sau đó cũng không biết mơ màng màng hồ đồ trả lời thế nào nữa.

Đồng Phương Bất Bại giống như một ‘thiếu nữ có mối tình đầu’, ngồi trước gương nghĩ đến ngây dại.

Đột nhiên ngoài cửa truyền tới một thanh âm trầm ấm trong sáng: “Thuộc hạ Dương Liên Đình, có việc muốn bẩm giáo chủ.”

Đồng Phương Bất Bại bình tĩnh trở lại, hai mắt sáng lên, vội nói: “Vào đi.” Đang nói lập tức đứng dậy, phất tay áo, xoay người phiêu nhiên đi ra nội thất.

5. Chương 5

Edit: Robin

05.

Dương Liên Đình dám đến trước cửa nơi ở của giáo chủ dương thanh cầu kiến, đã là phá quy củ trong giáo.

Nên biết Đồng Phương Bất Bại tâm cơ thâm trầm, đã định liệu trước, cho tới bây giờ chỉ có thể ở Chính Đức đường, hoặc bàn việc tại thư phòng ở hậu viên, nơi ở riêng tuyệt không cho phép có người ra vào. Đình nói đến cả Đồng Bách Hùng cùng y xưng huynh gọi đệ, cũng chỉ có thể từ ngoài sân gôn cỏ xin cầu kiến. Nhưng mấy ngày trước y lại cho phép Dương Liên Đình ngoại lệ, cho phép hắn tùy ý ra vào nơi ở riêng của mình.

Đây vốn là vinh hạnh cùng ân sủng lớn lao, Dương Liên Đình vẫn không dám vì được sủng ái mà kiêu ngạo, vẫn quy quy củ củ mà trước tiên ở ngoài cửa lên tiếng xin phép.

Hắn nghe giáo chủ cho phép, đi vào sảnh, liền thấy giáo chủ như gió lướt qua, tập trung nhìn vào, không khỏi sửng sốt.

Nguyên lai Đồng Phương Bất Bại vội vàng đi ra, quên không thay trang phục buộc lại tóc, vẫn còn mặc một thân áo lót màu đỏ nhạt, tóc dài tán loạn tung bay sau người.

Y thấy đến Dương Liên Đình biểu hiện lạ, không khỏi cả người cứng đờ, vừa quăn bách lại có chút bối rối.

Trước đó vài ngày, thiếp thân nha hoàn của thị thiếp Thi Nhi của y có vài lần đến cầu kiến, nói Thi Nhi phụ nhân cơ thể không khỏe, sinh bệnh nặng phải nằm yên trên giường, cầu giáo chủ đi xem nang một chút.

Đồng Phương Bất Bại kể từ khi tự cung luyện khí, tu tập thần công quỳ hoa bảo điển, đối với nữ sắc chính là tự nhiên tái vô sở cầu[tạm hiểu là k thêm, k đoán hoài nữa]. Mấy người thị thiếp của mình từ đó y cũng chưa từng đi thăm qua. Chẳng qua vì để che đậy tai mắt của kẻ khác, phòng ngừa miệng lưỡi thiên hạ, nên mới chưa đuổi các nàng đi mà thôi.

Nhưng việc này các nàng không biết được chân tướng, vẫn là không cam lòng, cứ ba ngày hai lần lại viện một lý do, ngông cuồng hy vọng rằng có thể cùng Đồng Phương Bất Bại thân cận một lần.

Thi Nhi kia nguyên là tiểu thiếp được Đông Phương Bất Bại sủng ái nhất, cũng là người hiểu chuyện nhất trong tất cả các thị thiếp của y, thông minh hiểu ý người. Đông Phương Bất Bại năm ấy cùng nàng tháp thượng triền miên [R: có thể hiểu là ở trên giường XXOO], giải bày tâm tư, cũng từng một phen vô cùng ân ái.

Y thấy nha hoàn của Thi Nhi đến được vài lần, nhớ đến tình cảm lúc xưa, hôm qua cuối cùng cũng đi một chuyến đến hậu viện, thấy Thi Nhi quả nhiên lâm bệnh nặng trở thành tiểu tụy hốc hác, liền cùng nàng ngồi xuống, chỉ là tầm mắt vẫn dừng lại trên người Thi Nhi vì để che giấu vẻ tiểu tụy mà cố ý trang điểm phấn hồng, mặc một bộ trang phục mang ánh đỏ.

Thi Nhi kia không hổ là ái thiếp tâm phúc của y, biết nhả ý, trong hôm nay liền lập tức sai người đưa bộ trang phục kia tặng lại, nói nàng sợ rằng chính mình mạng chẳng còn bao lâu, lưu lại bộ trang phục này để giáo chủ tưởng niệm.

Đông Phương Bất Bại thu được phần lễ vật này, trong lòng vui vẻ, vừa tắm rửa xong liền không nhin được mặc lên. Đúng lúc này Dương Liên Đình cầu kiến, y vội vàng chạy ra nên quên mất không thay quần áo.

Dương Liên Đình thấy giáo chủ thần sắc không tốt, lập tức giả vờ như chưa có phát hiện, nói: “Thuộc hạ kiến quá giáo chủ.”

Đông Phương Bất Bại thấy hấn có vẻ không vì mình ăn mặc khác thường mà thấy lạ, không khỏi tâm trạng vui vẻ, ngồi xuống thấp [R: giường nhỏ, aka salon], nói: “Phó tổng quản, có chuyện gì vậy?”

Dương Liên Đình nghe ra tâm tình y không tệ, liền nói: “Giáo chủ, thuộc hạ hôm nay đến kỳ thật vốn là có chuyện muốn xin giáo chủ cho phép.”

Đông Phương Bất Bại nói: “Chuyện gì?”

Dương Liên Đình ra vẻ chần chờ nói: “Thuộc hạ may mắn được giáo chủ coi trọng, lên chức phó tổng quản, luôn tận tụy làm việc, không dám để giáo chủ thất vọng. Chỉ là thuộc hạ hiện tại công việc bận rộn, chỗ ở sơ sài, mấy bộc dịch cùng nha đầu cũng không hợp tâm ý, nghĩ muốn điều một quản sự nha hoàn trong giáo đến giúp việc coi sóc một chút.”

Việc này chỉ là việc nhỏ, Đông Phương Bất Bại cũng không để ở trong lòng. Kỳ thật y cũng hy vọng có người hảo hảo chiếu cố Dương Liên Đình, chỉ hận người đó không thể là mình, bất quá hiện tại lại chỉ có thể nói: “Đây là việc đương nhiên. Người đã là phó tổng quản trong giáo, việc nhỏ như thế, không cần thiết phải bầm tấu bốn tọa.” Y hươ tay, nói: “Thế nào? Chẳng lẽ người muốn điều người trong viện bốn tọa?”

Dương Liên Đình vội nói: “Thuộc hạ không dám. Thuộc hạ xác thực có chọn mấy người hợp ý, nhưng không phải là người bên cạnh giáo chủ, bất quá...”

Đông Phương Bất Bại thản nhiên nói: “Người cứ nói thẳng ra. chỉ cần có người hợp ý người, bốn tọa thay người làm chủ.”

Dương Liên Đình lúc này mới nói ra tên của 3 người.

Này là hấn đã cẩn thận nghĩ qua. Nếu là chỉ điều một mình Tiểu Đào, không khỏi quá rõ ràng, chỉ sợ sẽ làm cho Bạch phu nhân nghi ngờ, hơn nữa cũng khiến Tiểu Đào bị bất lợi, làm người khác đổ kị ghét hận. Cho nên hấn vừa lại chọn thêm hai nha hoàn có thân phận địa vị gần gần như Tiểu Đào để che dấu.

Vì tinh thần thể đến từ ngàn vạn năm sau của Dương Liên Đình, theo thói quen mà dẫn dắt phương hướng phát triển của tư duy người khác theo hướng có lợi cho mình là chuyện dễ dàng. Lúc này hấn đã có thể dò xét dòm ngó xem tâm ý người khác, bất quá năng lực tinh thần của Đông Phương Bất Bại hết sức cường đại, hấn chỉ có thể đơn giản dò xét được một hai, nhưng cũng đủ dùng.

Quả nhiên Đông Phương Bất Bại nghe tên của ba người được chọn kia, chỉ trầm tư chốc lát, liền ra quyết định.

“Thế thì gọi nha hoàn của Bạch phu nhân tên Tiểu Đào kia đến làm quản sự nha hoàn của người đi.”

Ba người hấn chọn này, một là quản sự nha hoàn của tiền điện chính đức đường, hai người còn lại đều là người của thiếp thân y.

Đông Phương Bất Bại lúc này đối Dương Liên Đình đã dần dần có tình cảm, không mong hấn lại quá thân mật với nữ tử khác. Quần sự nha hoàn nói sao cũng là tay trái tay phải của chủ nhân, nếu lại có thêm vài phần tư sắc, thông phòng khai kiểm [R: kiểu kiêu luôn làm XXOO], lên chức thiếp thị cũng là bình thường. Bởi vậy y suy nghĩ một chút, liền chọn trong đó người có tư sắc khí chất không đẹp mắt lắm nhất, cũng là người lớn tuổi an phận nhất – Tiểu Đào.

Việc này đều là Dương Liên Đình trước đó đã khảo sát qua, cho nên hấn trong lòng cười, trên khuôn mặt vẫn như trước bất lộ thanh sắc mà cảm kích nói: “Đa tạ giáo chủ.”

Hấn chính là âm thầm đắc ý, ai ngờ Đông Phương Bất Bại đột nhiên cười dài mà nhìn hấn một cái, ánh mắt tự tiểu phi tiểu, phảng phất còn có ý nghĩa kín đáo khác.

Dương Liên Đình trong lòng run sợ, ẩn ẩn có cảm giác không ổn ở đâu đó, nhưng năng lực tinh thần của Đông Phương Bất Bại hiện tại quá cường hãn, hấn nhất thời dò xét không ra, vừa lại không hiểu mình sơ xuất chỗ nào, đành lưu ý trong lòng.

Đông Phương Bất Bại nói sang chuyện khác, hỏi: “Chuyện viện tử gần đây sao rồi?”

“Thuộc hạ tới Giang Nam điều đến mấy người thợ khéo léo tượng, vì giáo chủ xây dựng.”

“Nga?” Đông Phương Bất Bại cười nói: “Bổn tọa chỉ nghĩ xây một mật viên thanh tĩnh thật tốt, đã làm cho người phải phí tâm nhiều rồi.”

Dương Liên Đình nói: “Giáo chủ văn thành võ đức, nhân nghĩa anh minh. Thuộc hạ vì giáo chủ can nào đồ địa, tại sở bất từ.” [R: ta tự hiểu là vì giáo chủ có thể làm tuốt tuốt mọi chuyện k từ nan ~]

Đông Phương Bất Bại đột nhiên sâu kín thở dài, chăm chú nhìn hấn nói: “Bổn tọa muốn người can nào đồ mà làm cái gì.” [R: can nào đồ ~ ta k chắc lắm về nghĩa >O< ai=“” bít=“” bảo=“” ta=“”>

Dương Liên Đình cảm ứng được tâm ý của y, trong lòng khẽ động. Kỳ thật gần đây tốc độ dung hợp của tinh thần thể của hấn cùng nhục thể dần dần thăng tiến, năng lực cũng bắt đầu khôi phục, dần dần phát hiện ra tâm ý của Đông Phương Bất Bại đối với mình. Đối với chuyện này hấn cũng không có cảm giác gì đặc biệt, hơn nữa nam nữ phân biệt giới tính cũng không quan trọng, chỉ cần năng lực tinh thần cũng đủ cường đại đến mức có thể cùng hấn kết hợp, có thể sinh được tử tự là được.

Vốn hấn chịu ảnh hưởng của ký ức thân thể này, nhất thời không có tính đến đối tượng là Đông Phương Bất Bại. Nhưng trải qua quan sát mấy ngày nay, tìm và tìm hiểu thể giới này, muốn tìm ra một người nữ giới nhân loại mà có được năng lực tinh thần có thể cùng Đông Phương Bất Bại so sánh thực sự quá mức khó khăn rồi. Hơn nữa...

Nói thật, Dương Liên Đình phát hiện chính mình kỳ thật cố gắng làm vui vẻ Đông Phương Bất Bại, có thể được nhìn thấy một thần thái nào đó khác lạ của y.

Nghĩ đến đây, hấn liền mang loại tư tưởng bại hoại nào đó, mục đích thiếu đúng đắn, nhìn Đông Phương Bất Bại, đột nhiên lên tiếng nói: “Giáo chủ, trang phục hôm nay của ngài...”

“Àn?” Đông Phương Bất Bại trong lòng hồi hộp, có chút khẩn trương, trên mặt theo thói quen bày ra vẻ diện vô biểu tình [vô cảm], chỉ là trong ánh mắt để lộ ra một tia thấp thỏm mong chờ.

Dương Liên Đình mỉm cười, chân thành mà thông thả mà nói tiếp: “Thật sự là đẹp mắt.”

Đông Phương Bất Bại trái tim trong ngực tưng bừng loạn bình bịch, trên mặt có chút nóng lên, không khỏi cúi đầu xuống, thấp giọng nói: “Người vui vẻ?”

6. Chương 6

06.

Dương Liên Đình chính là vui vẻ xem Đông Phương Bất Bại bày ra dáng vẻ như vậy, mặc dù hắn không hoàn toàn hiểu được bộ dạng vui mừng ấy của Đông Phương Bất Bại mang theo ý tứ gì với mình.

Đối với tinh thần thể cao cấp của nhân loại mà nói, tình cảm hay cảm xúc vốn đã trở thành một thứ gì đó hết sức khan hiếm rồi. Khi con người bận bịu theo đuổi vô hạn cường đại tiến trình, những tình cảm bị coi là thừa thãi dần dần bị bỏ quên. Mà ở thế giới này trình độ tiến hóa còn thấp, nhục thể nhân loại vẫn có thể thể hiện ra tất cả tình cảm cùng dáng vẻ, cũng đáng giá để hắn nghiên cứu, thăm dò.

Dương Liên Đình phát giác mình rất thích thú với biểu hiện e thẹn xấu hổ hai má phồng hồng này của loài người, nhất là Đông Phương Bất Bại này cả đẳng cấp võ công cùng năng lực tinh thần đều cực kỳ cường hãn, càng thêm làm cho hắn đặc biệt chú ý. Đồng thời xuất hiện một loại cảm giác xa lạ, kiểu cảm giác vừa tự đắc vừa kiêu ngạo của giống đực liền tự nhiên nảy sinh ra. [R: >D< xl,=“” là=“” ta=“” có=“” hứng=“” thú=“” đặc=“” biệt=“” vs=“” 2=“” chữ=“” ‘giống=“” đực’=“” trong=“” qt=“” nên=“” để=“” nguyên,=“” chữ=“” có=“” thể=“” hiểu=“” theo=“” kiểu=“” ‘văn=“” minh’=“”>

Nhìn, cũng có thể làm cho đường đường Nhật Nguyệt thần giáo giáo chủ lộ ra vẻ mặt như thế, chỉ có ta!

Cái này là chủ nghĩa tình cảm tiềm ẩn sâu trong thâm tâm của đàn ông, chính là do nhục thể nhân loại của Dương Liên Đình mang lại cho hắn.

Hắc hắc, y vui vẻ vì ta!

Dương Liên Đình đã có thể hoàn toàn khẳng định. Nếu như nói trước đó vài ngày vẫn chỉ là ẩn ẩn cảm giác thấy, nhưng hôm nay nhìn kiểu thần thái này của giáo chủ, thì bất cứ ai chỉ cần trên phương diện tình cảm có hơi chút mẫn cảm đều có thể phát hiện ra.

Dương Liên Đình có chút dương dương tự đắc. Hắn đối với nam nữ cũng không có phân biệt rõ ràng, chỉ cần mình vui vẻ, năng lực tinh thần cũng thích hợp, là có thể xem như đối tượng. Hắn vượt qua ngàn vạn năm trở lại xã hội lạc hậu nguyên thủy này (đối với cao cấp tinh thần thể nhân loại mà nói, ở đây đúng thật là xã hội nguyên thủy a), chính là vì tìm được một ái nhân thích hợp có thể cùng mình kết hợp. Huống chi xã hội này cũng không có mấy cái pháp luật quy định chế ước thừa thãi, ở một mức độ nào đó có thể nói hắn là muốn làm gì thì làm.

Dương Liên Đình bị thần tình xấu hổ lúng túng trước mắt của Đông Phương Bất bại đánh động, hóc-môn giống đực bắt đầu phóng ra cả đồng, tâm lý liền có chút không thể khống chế, buột miệng nói: “Vui vẻ. Phi thường vui vẻ.”

Đông Phương Bất Bại cực kỳ kinh hỉ, ngẩng đầu nhìn hắn, hai mắt thoáng cái trở nên long lanh sáng ngời.

“Thật không?”

“Ân.”

Dương Liên Đình sẽ không nói dối, gật gật đầu. Mặc dù hắn cũng thấy quần áo giáo chủ có chút bất nam bất nữ, nhưng này với hắn căn bản không quan trọng. Hắn vui vẻ với nhan sắc diễm lệ, phải biết rằng ngoài khoảng không bao la của vũ trụ, trừ ra đen chính là trắng, có muốn được nhìn thấy một nhan sắc đẹp lung linh lộng lẫy thế này là khó khăn dường nào đây a. (này chính là nguyên nhân sau này giáo chủ bất luận ăn mặc yêu diễm sexy như thế nào, Tiểu Dương người cũng bình chân như vại a ==)

Đông Phương Bất Bại thấy hắn nói ra lời chân thành, cũng không phải là lời khen qua quýt có lệ để lấy lòng, trong lòng càng thêm vui vẻ, nhất thời cũng không biết phải nói cái gì cho tốt.

Hai người yên lặng nhìn nhau, nếu để người ngoài nhìn thấy, chắc chắn sẽ hiểu ngay giữa hai người này rõ ràng là gian tênh gian tênh a~

Bất quá Dương Liên Đình đối với cảm nhận tình cảm rung động của nhân loại vẫn còn có chút xa lạ, cũng không có phát hiện trạng thái này quá ái muội, chỉ là cảm thấy giáo chủ trước mắt hình như đột nhiên trở nên quá mức xinh đẹp đi, không khỏi vẫn nhìn chăm chú theo.

Còn Đông Phương Bất Bại trước bị ánh mắt nhiệt tình của hắn đánh bại, có chút cấp bách mất tự nhiên, khụ nhẹ rồi một tiếng, thấp giọng nói: “Người nếu thấy vui vẻ, sau này có thể thường thường tới, ta... ta mặc cho người xem.”

Dương Liên Đình trong lòng giật mình, có chút cảm giác kỳ quái, hình như... cảm giác như có con mèo nhỏ nào đấy đang cào cào móng vuốt trong lòng hắn, vừa ngứa lại vừa tê nha.

Hắn cúi đầu nói: “Hảo. Thuộc hạ sau này nhất định thường thường tới.” Nói xong thì, đột nhiên cũng cảm thấy có chút xấu hổ lúng túng, khụ một tiếng, nói: “Thời gian không còn sớm, thuộc hạ, thuộc hạ xin cáo từ trước rồi.”

Đông Phương Bất Bại có chút luyến tiếc, nhưng cũng biết không được nóng lòng, liền tự mình đưa hắn ra cửa.

Dương Liên Đình ra sân, quay đầu nhìn lại, thấy Đông Phương Bất Bại một thân áo nhẹ tung bay, vẫn đứng ở chỗ đó dõi mắt nhìn theo hắn, ngực đột nhiên nóng rực, tim nảy lên thình thịch thình thịch.

Hắn ần ần ngực quay trở lại trạch viện, nói chuyện điều chuyển cho Tiểu Đào, Tiểu Đào cười hướng hắn nói tạ, trong ánh mắt có chút phức tạp. Đáng tiếc Dương Liên Đình vẫn còn chìm đắm đắm đuối trong cảm xúc vừa rồi, thần bất thủ xá, không có lưu ý đến.

Trong ngực có một loại cảm giác kích động, hưng phấn, chờ mong còn có chút cảm giác phức tạp không yên địa, làm cho Dương Liên Đình hết sức bối ngỡ. Hắn bắt đầu lục lọi dữ liệu trong não, phán đoán loại hành vi này là “Động tâm”, hoặc là “Mối tình đầu”.

Nói như thế chính là, hắn đã yêu Đông Phương Bất Bại rồi?

Này, này cũng quá nhanh đi...

Dương Liên Đình có chút mê hoặc. Hắn không phân biệt được vui vẻ, yêu mến, động tâm, luyến ái loại này của nhân loại, nhưng là đối với Đông Phương Bất Bại có hảo cảm, là chắc chắn. Nhưng là hắn lại không cam lòng vì mới đi tới này thế giới này hơn hai tháng đã tìm ngay ra chung thân , còn chưa kịp tìm kiếm kỹ. Không phải nói nhân ngoại hữu nhân, thiên ngoại hữu thiên sao.

Dương Liên Đình có chút chủ ý không chắc chắn. Cho nên có thể thấy, cho dù nhân loại có lại tiến hóa qua cả vạn năm nữa, bản chất hoa tâm của nam nhân vẫn là khó mà thay đổi.

Tiểu Đào được điều đến hầu hạ Dương Liên Đình, chiếu cố hắn hết sức chu đáo, nhưng không biết vì sao, lại lạnh nhạt với hắn không ít.

Dương Liên Đình dần dần phát hiện. Một ngày gặp hắn đang ở sân, Tiểu Đào nghênh đón mỉm cười nói: “Phó tổng quản, hôm nay trời nóng, ta có hầm cháo hoa sen, có ướp qua băng rồi, cho người ăn giải nhiệt. Mau nếm thử đi.”

Dương Liên Đình ha ha cười, nói: “Đa tạ. Tiểu Đào, người cũng ngồi xuống cùng ta ăn đi.”

Tiểu đào hé miệng cười nói: “Nô tỳ không dám. Phó tổng quản, người ăn là tốt rồi.”

Dương Liên Đình cau mày: “Tiểu Đào, người sao lại đột trở nên nhiên khách khí với ta như vậy rồi? Không cần tự xưng nô tỳ , cũng không cần gọi ta phó tổng quản , vẫn như trước gọi ta Liên Đình ca là được.”

Tiểu Đào hạ mắt xuống, thấp giọng nói: “Này không hợp quy củ.”

“Trong giáo có loại quy củ như vậy sao? Nếu tại viện tử của ta, lời ta nói chính là lớn nhất. Lại đây, ngồi xuống, ta múc cháo cho người.”

Dương Liên Đình cùng Tiểu Đào quen thuộc nhiều năm, tính là thanh mai trúc mã, trước đây thường cùng nhau nói nói cười cười, ngồi cùng bàn ăn cơm. Nhưng lúc này tiểu đào lại tuyệt đối không dám, nàng nghĩ đến nếu thực sự cùng Dương Liên Đình ngồi chung ăn cháo, thân mật như thế, chỉ sợ người nọ đa tâm...

Nàng trong lòng đánh một trận gió lạnh, vội vàng giành bát nói: “Được rồi mà Liên Đình ca, ta thực sự không muốn ăn. Trong viện của Bạch phu nhân còn có chút chuyện, ta muốn đi qua xem một chút.”

Dương Liên Đình sắc mặt trầm xuống: “Người sao vẫn còn đi qua lại chỗ đó? Là phu nhân gọi người qua sao?”

Tiểu Đào lắc đầu nói: “Không phải. Vốn là Thi nhi phu nhân... Chỉ sợ nàng sắp qua đời. Nàng muốn gặp các tỷ muội một lần, Bạch phu nhân muốn tiễn nàng một đoạn đường, muốn ta qua giúp việc chuẩn bị mấy thứ.”

Dương Liên Đình không quan tâm chuyện của mấy nữ nhân ở hậu viện. Bất quá hẳn nhớ kỹ mấy năm từng thấy qua Thi nhi phu nhân một lần. Khi đó Đông Phương Bất Bại vừa mới lên ngôi vị giáo chủ, xuân phong đắc ý, đang chuẩn bị đại triển hồng đồ. Thi nhi phu nhân đứng bên người y, xinh đẹp như hoa, thanh cao như sen, bất luận là tướng mạo hay khí chất, đều là một vị tuyệt sắc mỹ nữ hạng nhất.

Dương Liên Đình nghĩ đến lúc này mới qua vài năm, vị mỹ nhân này đã tiêu hươngngọc tởn, không khỏi cực kỳ tiếc hận, liền nói: “Đã như vậy, người liền đi giúp việc đi. Người là do giáo chủ tự mình điều phái đến viện ta, chắc Bạch phu nhân cũng không khó xử người.”

Tiểu Đào được cho phép, thấy Dương Liên Đình cúi xuống đầu chuyên tâm ăn cháo, không khỏi nhìn mặt hẩn như nghĩ tới cái gì.

Lúc này giáo chủ bên trong hậu viện thân thích của giáo chủ, Đông Phương Bất Bại đứng ở bên giường ái thiếp y từng sủng ái nhất, nhìn trên tháp hình hài người gầy đến độ thấy cả xương, thần nhiên nói: “Người có yêu cầu gì, liền mau nói đi.”

Mỹ nhân từng xinh đẹp như hoa, lúc này giống như cánh hoa héo rũ sắp tàn lụi.

Thi nhi ngóng nhìn theo y, chậm rãi nói từng chữ một: “Thiếp thân vong duy nhất một điều, mong rằng về sau, giáo chủ có thể tha cho tánh mạng của 6 vị tỷ muội khác.”

7. Chương 7

07.

Đông Phương Bất Bại thần sắc không thay đổi, nói: “Nga? Thi Nhi hà tất phải nói ra lời ấy.”

Thi Nhi cười khổ. Nàng mình mãi thông tuệ, biết thấu hiểu lòng người, từng ở bên Đông Phương Bất Bại đầu gối tay ấp được sủng ái vô cùng, những năm này y biến hóa thay đổi ra sao nàng lẽ nào có thể không biết?

Đông Phương Bất Bại ba năm chưa từng ngủ cùng giường với nàng, những người khác đều nghĩ rằng giáo chủ tu luyện thần công, giới sắc cấm dục, chỉ có Thi Nhi phát giác ra dị dạng.

Nàng tuy lâm bệnh nặng sắp chết, nhưng đối Đông Phương Bất Bại vẫn tràn ngập ái ý, không muốn phản bội lại y.

Nàng xưa nay luôn hiểu rõ con người vị phu quân của mình.

Con người Đông Phương Bất Bại, một đời kiêu hùng, tài trí phi phàm, có mưu đoạn thiên hạ tài, nhưng làm việc xưa nay vẫn không đủ tâm ngoan thủ lạt [R: lòng dạ hiểm độc]. Nhậm Ngã Hành năm ấy luyện công tẩu hỏa nhập ma, Thi Nhi biết là mưu kế của Đông Phương Bất Bại, nhưng cũng ẩn ước hiểu rằng y chưa hề diệt cỏ tận gốc. Tuy không biết Nhậm Ngã Hành có chết thật hay không, nhưng ái nữ duy nhất của lão Nhậm Doanh Doanh, Đông Phương Bất Bại vẫn chiếu cố nàng nhiều hơn, thậm chí tôn vị thánh nữ.

Bởi vậy có thể thấy, Đông Phương Bất Bại mặc dù hành sự tàn nhẫn cứng rắn, nhưng vẫn mang theo một tia nhu nhuyến.

Thi Nhi nói: “Thiếp đã hầu hạ giáo chủ nhiều năm, hiểu rằng giáo chủ lấy đại cục làm trọng, sẽ không trầm mê nữ sắc. Hôm nay giáo chủ thần công đại thành, tỷ muội chúng ta ... Chỉ mong giáo chủ nể tình mấy vị tỷ muội đã theo ngài nhiều năm, đừng khó xử bọn họ.”

Đông Phương Bất Bại không nói, trầm mặc chốc lát, đột nhiên loan hạ thất lưng, vươn tay nhẹ nhàng vuốt ve theo gương mặt xinh đẹp tuyệt trần của người nọ đang nằm trên giường bệnh, thấp giọng nói: “Thi Nhi,

luyện dung mạo, người so ra kém Tuyết Nhi, luyện võ công, người so ra kém Như Tú. Nhưng là trong tất cả thị thiếp của ta, ta chính là ưa thích người nhất. Có biết vì sao không?”

Thi Nhi có chút một rét run, cực lực kéo ra một mặt mỉm cười, hư nhược nói: “Bởi vì Thi Nhi biết nghe lời nhất. Biết cái gì nên nói cái gì không nên”

Đông Phương Bất Bại sâu kín thở dài một tiếng: “Người rất giỏi hiểu ý người khác, làm ta sao có thể vất bỏ được người. Cuộc đời này sinh ra làm nữ tử, là vận may lớn nhất của người. Nhưng sinh ra thông minh nhanh nhạy như vậy, thật không biết là may mắn của người, hay là bất hạnh đây.”

Thi Nhi cả người run lên, sắc mặt càng phát trắng bệch. Nàng biết mình đã dòm ngó đến bí mật của giáo chủ, y nhất định sẽ không để cho mình sống sót. Mấy tỷ muội kia cũng không phải người ngu xuẩn, khó bảo toàn không có đoán được một hai điều. Đông Phương Bất Bại nếu không tha cho mình, cũng sẽ không tha cho những người khác.

Nàng vốn nghĩ trước khi chết cố gắng giành lấy một con đường sống cho những người khác, nhưng xem ra, Đông Phương Bất Bại sớm động sát[muốn giết người] từ lâu, đã không thể nào thay đổi nữa rồi.

Nàng dương môi lên, vẫn không nghĩ bỏ qua một cơ hội cuối cùng.

Đông Phương Bất Bại nhẹ nhàng mà đè lại đôi môi cánh hoa của nàng, giống như trước đây bao nhiêu lần ân ái triền miên, tình cảm chân thành, vẫn ôn nhu như thế mà phun ra lời làm người khác rơi vào tuyệt vọng: “Người an tâm đi đi. Niệm tình hai chúng ta đã từng là phu thê, bốn tóa tiền người một đoạn đường.”

Đông Phương Bất Bại ra khỏi viện của Thi Nhi, phía sau truyền tới tiếng khóc thương đau xót. Y không dừng bước, tiếp tục bước đi. Về đến trong nội viện, đột nhiên thấy Bạch Như Tú vẻ mặt tái nhợt, ánh mắt đờ đẫn mà dựa bên hành lang, chỉ im lặng mà nhìn y.

Đông Phương Bất Bại con người bản thiện hàn quang, nắm tay đứng lại.

Bạch Như Tú thu thân về phía trước, nhẹ nhàng quỳ gối: “Thiếp thân kiến quá giáo chủ.”

Đông Phương Bất Bại thản nhiên nói: “Người đến đây làm cái gì?”

“Thiếp nghe nói Thi Nhi tỷ tỷ sắp không xong, vội vàng đến xem một chút. Giờ phút này... Sợ là đã đến chậm.”

Tay phải Đông Phương Bất Bại giấu sau lưng khẽ chuyển động, nhưng cuối cùng vẫn không có ra tay, nói: “Người đúng là đã đến chậm. Thi Nhi đã đi rồi, người đi đưa tiền nàng đi.”

“Vâng.”

Đông Phương Bất Bại thông thả đi qua bên cạnh nàng.

Bạch Như Tú quay đầu, lưu luyến không rời mà nhìn bóng dáng y dần dần biến mất, khóe mắt chảy xuống một mặt lệ trong veo.

Dương Liên Đình đi tới huyền nhai[vách núi] sau núi, nhìn vực thẳm sâu không thấy đáy dưới chân.

Trên nhai cuồng phong thổi rất mạnh, bất quá đối với tinh thần thể cao cấp đã quen với dữ dội khủng khiếp của những ngôi sao vụt tắt trong vũ trụ mà nói, chỉ là chuyện nhỏ.

Hắn nhắm mắt lại, từ từ chuyển động năng lượng bên trong thân thể, im lặng bất động hoàn toàn trên nhai một lát, đột nhiên phi thân dựng lên, nhảy vọt một bước, giống như lý ngư[cá chép] vượt long môn, xoay chuyển cơ thể giữa không trung, hướng xuống vực sâu dưới nhai nhảy vọt xuống.

Nếu có người nhìn thấy, nhất định sẽ sợ đến thất thanh thét chói tai.

Bất luận võ công có thâm hậu cao minh hơn người, cho dù có là Đông Phương Bất Bại, cũng không dám phi lên giữa không trung nhảy xuống như thế, hoàn toàn không có y trượng. Giả sử y có muốn làm, cũng chỉ có thể nhảy xuống theo mỏm đá trên vách núi, mượn lực rơi đáp xuống từ từ, mới có thể bình yên vô dạng đến được đáy nhai.

Vách núi cao hơn trăm thước, có nói cao vạn trượng cũng không quá.

Dương Liên Đình tung mình nhảy xuống, chỉ cảm thấy tiếng xé gió vù vù bên lỗ tai, cả người tựa như phi điều bay giữa không trung, cảnh sắc chung quanh hiện ra một loại trạng thái gần như ngưng đọng, vô cùng tuyệt vời, cũng vô cùng gần kề với tử vong.

Lúc này nếu có người dưới nhai nhìn lên xem, chắc chỉ thấy một điểm đen đang chậm rãi đến gần mặt đất. Nhưng là đột nhiên, điểm đen kia đột nhiên trưởng đại, bộc phát ra kim quang cực kỳ chói mắt, tựa như một mặt trời thu nhỏ, phát ra năng lượng làm người ta sợ hãi.

Dương Liên Đình diện vô biểu tình, cực kỳ tỉnh táo mà tính toán năng lượng của mình, khống chế tốc độ rơi xuống. Đến gần đáy nhai khoảng năm mươi thước thì, tốc độ rơi của hắn đã cực kỳ chậm. Thế là hắn cười cười, ưu nhã chậm rãi triển khai, trang phục nhẹ nhàng bay, thông thả bày ra một tư thế thích hợp, rồi mới thông thả rơi xuống đất.

Dương Liên Đình đi xuống đáy nhai, cước hạ vốn là một mảnh đầm hồ đất tự nhiên, ẩm mốc mục nát. Hắn ở trên nhai đã dùng năng lực tinh thần thăm dò địa thế quanh nhai, nhưng khi thật sự xuống xem tận mắt, vẫn không nhận được nhũ mào.

Lấy tinh thần thể của hắn mà nói, nhục thể nhân loại đều cảm thấy các loại xúc cảm, kể cả khứu giác, thính giác, vị giác, thị giác cùng thống giác [cảm giác đau đớn] vân vân đều chỉ cảm thấy một chút, hắn coi đó như một môn học. Năng lực tinh thần của hắn có khả năng đề kháng nhất định, nhục thể nhân loại vĩnh viễn cũng vô pháp tưởng tượng ra. Đối lại nói, nếu như hiện tại có người bóp nát toàn bộ xương trên người, hắn cũng không cảm thấy đau đớn lắm, tối đa chỉ na ná như bị té ngã một chút thôi. Nhưng đồng dạng, trình độ nhạy cảm của tinh thần thể hắn so với nhục thể nhân loại lại không thể tưởng tượng nổi. Nhân tiện tỷ như cái đầm kinh khủng trước mắt này, mùi thối quá thể kinh khủng bốc lên tận trời, nhưng đối Dương Liên Đình mà nói, có thể phân loại các loại mùi này ra, đủ để làm một phòng thí nghiệm khoa học.

Rất hiển nhiên hắn cũng không có ý định phân tích này cái đầm này làm gì. Có cảm quan quá nhạy cảm cũng không phải chuyện tốt. Thế là Dương Liên Đình rất nhanh chóng mà che đi 80% khứu giác.

Hắn nhắm mắt, lần nữa tán khai tinh thần thể, tầm mẫn ra khắp bốn phía thăm dò. Chỉ trong chớp lát, đột nhiên mở hai mắt, trong mắt sáng ngời.

8. Chương 8

08.

Nguyên lai cái đầm này quá lớn, căn nuốt vô số sinh linh, nhưng nói sao nó chính là cái lá chắn tự nhiên tiếp theo của Hắc Mộc Nhai. Ngày sau cho dù có kẻ nghĩ muốn từ chỗ này đột kích lên Hắc Mộc Nhai, cũng là không nổi.

Bất quá cái đầm này đồng dạng cũng sinh ra vô số sinh vật. Cân nhắc đong đếm các thứ trong khu đầm xong, chính xác là cả vùng rừng rậm nguyên thủy tối đen. Cảnh rừng u thâm rộng lớn, mặt sau dựa vào một ngọn núi cao lớn hiểm trở. Mà kỳ dị hơn là, tại khu rừng này có một cái đầm lớn ở phía tây, ngoài ra những phía khác chỉ có trời và đất.

Có vẻ là một sơn cốc rất tốt. Một bên tiếp giáp nối với cái đầm khủng bố cùng một bộ phận của khu rừng, ba bên còn lại được bao quanh bởi núi. Trong đó một tòa núi, đúng là một bên sơn mạch của Hắc Mộc Nhai. Mà thời gian này, Dương Liên Đình phụng mệnh Đông Phương Bất Bại kiến tạo mật viên. Viện tử kia kỳ thật là ở tại một bên lưng chừng núi Hắc Mộc Nhai. Nếu như trong mật viên lại xây thêm một cái mật đạo, thì có thể dẫn thẳng xuống sơn cốc này.

Dương Liên Đình có ý muốn xem kỹ một chút. Bất quá hắn từ trên nhai hạ xuống, đã hao phí quá nhiều năng lượng, nán lại rồi lát nữa lại phải tự leo về trên nhai, lúc này liền có chút do dự. Suy nghĩ một chút, vẫn tạm thời bỏ cuộc, đợi năng lực hắn khôi phục toàn bộ xong đã, rồi mới lại đến sơn cốc xem sau.

Bất quá từ mật viên của Đông Phương Bất Bại xây một cái mật đạo đến sơn cốc này, cũng là cả một công trình lớn, bởi vì Hắc Mộc Nhai thực sự rất cao.

Dương Liên Đình chỉ là nhất thời nảy ra ý tưởng này, làm thế nào làm được, thì còn phải cân nhắc cân nhắc a.

Hắn thăm dò toàn bộ địa hình nhai xong, liền ngẩng đầu nhìn vách núi cao dựng đứng với vài dải mây uốn lượn, phát động năng lượng toàn thân, đột nhiên phi thân nhảy lên, kim quang bạo trướng, vịn theo vách đá, chậm rãi hướng phía trên leo lên.

Xuống núi thì dễ lên mới khó. Hắn hiện tại suy cho cùng chưa có khôi phục hoàn toàn sức lực, từ dưới nhai để trở lại trên nhai, hao phí không ít thời gian cùng năng lượng, đợi trở lại chỗ cũ thì, đã có chút thở hổn hển.

Không được, xem ra vẫn cần tăng cường rèn luyện độ dung hợp.

Dương Liên Đình trở lại viện tử của mình, tinh thần cùng nhục thể vô cùng mệt mỏi, vừa nằm xuống giường liền ngủ mê mệt, kể cả lúc Tiểu Đào trở về cũng không biết.

Sáng sớm ngày tiếp theo tỉnh lại, liền cảm thấy thần thanh khí sảng, trạng thái không chỉ trở lại tốt nhất, kể cả năng lực cũng mạnh hơn.

Dương Liên Đình ha hả cười, phát hiện rồi một cách hay, đó là thỉnh thoảng rèn luyện tự thân năng lực dung hợp. Mỗi lần chẳng những tiêu hao không nhiều năng lượng tinh thần, ngược lại có thể gia tăng năng lượng phóng ra, hơn nữa kinh mạch cũng có nơi mở rộng, nội lực bên trong cũng có chút thành tựu.

Nhưng hắn vẫn là lưu lại tại trên nhai, mỗi ngày cơ bản không có đại sự gì, không cần hao phí năng lượng.

Đột nhiên trong đầu lóe lên cái gì, một đoạn chuyện hiển hiện lộ ra.

Chính là kịch tình!

Dương Liên Đình đột nhiên ý thức đến, bởi vì hôm qua năng lực mình đột nhiên phi tiến, vô tình trung phá vỡ ngăn cấm của cái pháp luật giăng sẵn kia, lộ ra một số ký ức về kịch tình câu chuyện.

Nước đi này bất ngờ nhưng cũng tất yếu, hắn đã chờ mong từ rất lâu rồi. Tiết lộ kịch tình sẽ không ảnh hưởng đến cuộc sống của hắn, nhưng sẽ là căn cứ đưa ra một số gợi ý cho hắn, để hắn không phạm phải sai lầm trọng đại nào.

Kịch tình xuất hiện trước mắt chỉ là một bộ phận nhỏ. Khi cái tên Lệnh hồ Xung này nổi lên thì, Dương Liên Đình biết được hắn nguyên là diễn viên chính. Bất quá tại thế giới đang tồn tại hết sức chân thật này, không có cái gọi là diễn viên nào nữa.

Dương Liên Đình đối với Lệnh Hồ Xung này vô cùng hiếu kỳ. Bởi vì căn cứ vào phần kịch tình này, có thể thấy được hắn là một người có năng lực tinh thần tương đối cường hãn, đối mặt với sinh tử không hề sợ hãi, trong lòng tràn đầy chính nghĩa, không lo sợ, hơn nữa không bị đạo đức trói buộc, trí tuệ rộng mở, vốn là một nhân tài khó tìm.

Bất quá thế nào mà cũng lại là một nam nhân a...

Dương Liên Đình có chút ưu sầu. Bởi vì chịu ảnh hưởng của linh hồn lúc đầu trên nhục thể này, hắn vẫn tương đối thiên về thích nữ nhân hơn một ít.

Đúng, không phải có cả Nhậm Doanh Doanh nữa sao!

Dương Liên Đình đột nhiên trước mắt sáng ngời, bỗng nhiên cảm thấy như mình tìm được cả một thế giới mới.

Là nữ nhi của tiên giáo chủ Nhậm Ngã Hành, Thánh cô của Nhật Nguyệt Thần Giáo, võ công cùng tài trí của nàng chắc hẳn cũng không yếu, không biết năng lực tinh thần thì như thế nào?

Dương Liên Đình thăm mắng mình ngu, vì sao đến bây giờ mới nghĩ đến một nhân vật trọng yếu như vậy.

Bất quá Nhậm Doanh Doanh từ hai năm trước đã rời khỏi Hắc Mộc Nhai, chuyển đến Lạc Dương, hơn nữa năm nay nàng đại khái chỉ mới mười bốn tuổi, không biết...

Dương Liên Đình càng thêm kỳ vọng, không thể đợi được mà muốn đi khảo sát một chút năng lực tinh thần của vị Nhậm đại thánh cô này.

“Cái gì? Xuống núi?”

Đông Phương Bất Bại có chút kinh ngạc mà nhìn người trước mắt.

“Đúng vậy. Thuộc hạ muốn tự mình đi Giang Nam một chuyến, tìm loại đá hoa tốt nhất cho mật viên của giáo chủ. Mặt khác thuộc hạ nghe nói mẫu đơn Lạc Dương đẹp bậc nhất thiên hạ, lại nghĩ muốn thuận đường đi Lạc Dương xem một chút, tìm cho giáo chủ một vài giống hoa mẫu đơn đẹp nhất trên quý nhất.”

Đông Phương Bất Bại nói: “Đây chỉ là việc nhỏ, không cần người tự mình đi. Trong giáo có nhiều người như thế, gọi vài đệ tử có khả năng đi là được.”

Dương Liên Đình nói lẽ phải chẳng, trung thành tận tâm nói: “Chuyện Giáo chủ tự mình căn dặn, thuộc hạ không dám để người khác nhúng tay. Giáo chủ trong lòng thuộc hạ giống như thiên nhân trên đời, văn thành vũ đức, nhân nghĩa anh minh, vì giáo chủ làm việc vốn là vinh hạnh của thuộc hạ. Hơn nữa giao cho người khác ta cũng lo lắng.”

Đông Phương Bất Bại có chút trù trừ. Y không muốn để Dương Liên Đình rời khỏi tầm mắt của mình, nhưng lại đành lòng dập tắt nhiệt tình của Dương Liên Đình. Hơn nữa y nhìn ra được, Dương Liên Đình tựa hồ vô cùng chờ mong được xuống núi. Cho dù lần này bất hủ trở về, sau này nhất định vẫn sẽ tìm lý do khác để xuống núi.

Đông Phương Bất Bại trong lòng thở dài. Y biết Dương Liên Đình lúc này đúng là trẻ tuổi khí thịnh, ngày ngày phải đứng trên Hắc Mộc Nhai này sao có thể không buồn bực, nghĩ muốn xuống núi đi vòng quanh, cũng là chuyện thường tình.

“Được rồi. Vậy thì việc này liền giao cho người.” Y cuối cùng cũng không cam lòng mà nói ra.

Dương Liên Đình mừng rỡ: “Đa tạ giáo chủ. Thuộc hạ lập tức chuẩn bị lên đường.”

Đang nói còn xoay người muốn đi, nhưng thấy Đông Phương Bất Bại suy sụp ngồi thụp xuống đất ở đó, ánh mắt còn có chút u oán mà nhìn mình, không khỏi trong lòng đột nhiên mềm nhũn, cảm thấy không thể cứ thế bỏ quên y lại mà đi.

Hắn chần chờ một chút, không có chạy đi, ngược lại đến gần thêm hai bước, cúi đầu nhìn Đông Phương Bất Bại, nhẹ giọng nói: “Thuộc hạ lần này xuống núi, giáo chủ... Có muốn cái gì không? Thuộc hạ sẽ mua về cho.”

Đông Phương Bất Bại hôm nay mặc một kiện trường sam xanh biếc, thắt lưng bằng gấm đeo một ngọc bội màu mực, nguyên bản một tay chống đầu, một tay cầm theo bản sự vụ của giáo, nghiêng người dựa trên trường tháp trong thư phòng nhìn, y phục để tùy y buông lỏng, đẹp đến nói không nên lời.

Nhưng kể từ lúc nghe Dương Liên Đình nói muốn xuống núi, sắc mặt y liền trở nên khó coi, âm trầm. Vốn thấy thần sắc mừng rỡ không thôi của Dương Liên Đình, trong lòng càng thêm buồn phiền, chỉ hận nam nhân đáng giận này, bản sự vụ trong tay đều bị bóp vo thành một nắm. Ai ngờ nam nhân kia lại đột nhiên đến gần, hỏi mình có muốn cái gì ...

Thần thái này, giọng điệu này, trông cứ như nam nhân sắp sửa đi xa, yêu thương hỏi vợ con mình có yêu thích cái gì thì sẽ mua về cho vậy.

Đông Phương Bất Bại vừa nghĩ như thế, lập tức tâm tình tốt đẹp, trên mặt cũng có chút phiếm hồng.

“Cũng... Cũng không có muốn cái gì đặc biệt...”

Y cúi đầu xuống, thanh âm nhỏ xíu, giống như không dám nhìn thẳng vào hai mắt đối phương.

Dương Liên Đình ngây ngẩn nhìn y, đột nhiên trong trái tim chợt cảm thấy vui vẻ, không nhịn được nghĩ muốn gần gũi gần gũi. Nhưng hắn bất luận cả trong nhục thể này nguyên thể mang thân tinh thần thể cao

cấp, cũng không có tí xú kinh nghiệm nào hơn, không khỏi nhất thời sững lại một chỗ, không biết có nên hay không lại tiến thêm một bước.

9. Chương 9

09.

Đông Phương Bất Bại ngẩng đầu, thấy hắc ngấn ra mà nhìn mình, suy nghĩ trong lòng cũng hiện ra trên mặt, không khỏi thấy vui vẻ cực kỳ, nhất thời nẩy ra sáng kiến.

Y cười cười, đột nhiên nói: “Nghe nói mẫu đơn đậu hủ Lạc Dương là nổi danh nhất, phó tổng quản giúp ta mang một chén trở về được không?”

“A?” Dương Liên Đình sững sốt.

Mẫu đơn đậu hủ xác thực nổi danh, nhưng là khoảng cách Hắc Mộc Nhai ngàn dặm xa xôi, hiện tại vừa là mùa hạ, làm thế nào mang về được?

Nhưng nhìn khuôn mặt mỉm cười của Đông Phương Bất Bại, hắc nói không nên lời cự tuyệt, hùng tâm trời dậy, tiếng lớn đáp ứng: “Hảo! Thuộc hạ nhất định sẽ mang một chén mẫu đơn đậu hủ nóng hổi trở về cho giáo chủ!”

Đông Phương Bất Bại khước mắt khê kheo lại, đôi môi cánh hoa tuyệt đẹp có chút cong cong.

Dương Liên Đình rời khỏi viện tử, trong tâm vẫn còn có chút vụng vụng hồ hồ, đột nhiên mất hết cả nhiệt tình với chuyện xuống núi tìm Nhậm Doanh Doanh.

Mang danh nhân loại cao cấp, hắc đối với một nửa của mình trong tương lai có kỳ vọng rất cao, hơn nữa một khi động tình, sau khi quyết định bạn lữ liền tuyệt sẽ không thay đổi. Huống chi thể giới tương lai chỉ cho phép chế độ một chồng một vợ, sớm đã thâm căn tận đáy lòng hắc, cho nên dương liên đình mặc dù đối đông phương Bất Bại rất có hảo cảm, nhưng cũng không dám hứa hứa hứa. Dù sao đối với hắc mà nói, yêu cũng là một chuyện vô cùng xa lạ. Vạn nhất cảm tình của hắc với Đông Phương Bất Bại không có sâu sắc như hắc tưởng tượng, mà sau này phải quan hệ gần bó, muốn sinh ra tử tự thì cũng có chút khó khăn.

Vì ý thức của tinh thần thể cao cấp mới là tối cao, nhục thể chỉ là phụ, cho nên phải hai người tương tri tương ái, tâm ý tương thông, mới có thể sinh ra tử tự. Nhưng Tinh thần thể cao cấp nhân loại lại dần dần khuyết thiếu tình cảm, đây cũng là nguyên nhân chính khiến nhân loại dần dần đi đến diệt vong.

Dương Liên Đình không dám hời hợt hạ quyết tâm, cũng thực không thể trách hắc. Dù sao hắc xuyên qua lần này, trên lưng còn mang theo nguy cơ tuyệt chủng của nhân loại. Nếu như yêu nhầm người, như vậy không chỉ là nhiệm vụ thất bại, mà còn là một đả kích cực lớn đối với giống loài mình.

Dương Liên Đình mặc dù khổ não, nhưng chuyện cần làm vẫn phải làm. Hắc cố gắng ném hình ảnh Đông Phương Bất Bại ra sau đầu, nhiệt tình chuẩn bị mọi chuyện để chuẩn bị xuống núi.

Hắc giao lại toàn bộ sự tình chu toàn, rồi lại nhớ tới mình vẫn còn chưa biết nơi ở của Nhậm Doanh Doanh, suy nghĩ một chút, gọi Tiểu Đào lại, nghe ngóng chỗ ở của Nhậm Doanh Doanh.

Tiểu Đào nhìn hắc một cái, kỳ quái mà hỏi: “Phó tổng quản, ngài hỏi thánh cô ở đâu làm gì?”

Dương Liên Đình sớm đã nghĩ ra lý do, nói: “Thánh cô địa vị cao quý, lần này ta đi Lạc Dương, nếu không đến chào hỏi chẳng phải quá mức không biết đạo lý hay sao? Dù sao cũng nên đi thăm hỏi một chút để bày tỏ tôn kính. Lại nói giáo chủ cũng luôn luôn quan tâm thánh cô, ta đi tìm hiểu một chút tình huống của thánh cô, trở về bẩm báo giáo chủ, chắc hẳn y cũng vui vẻ.”

Tiểu Đào ân một tiếng, nói: “Đã như vậy, Tiểu Đào liền cho phó tổng quản biết. chỗ ở của Thánh cô kỳ thật cũng không phải cái gì bí mật, nàng cùng Lục Trúc Ông hai năm trước sau khi xuống núi, vẫn ẩn cư

tại lục trúc lâm [R: rừng trúc] ngoại thành phía đông Lạc Dương. Ngài đi lạc dương, đến phân đà của giáo ta nghe ngóng một chút sẽ biết.”

“Hảo.”

“Hắn hỏi chỗ ở của thánh cô?” Đông Phương Bất Bại đứng trước cửa sổ thư phòng, nhìn hoa tùng bên ngoài thấp giọng nói.

“Đúng vậy.”

Một bóng dáng cung kính quỳ gối sau tấm bình phong, thân hình mơ hồ, nhìn không rõ ràng.

Đông Phương Bất Bại không nói trầm mặc chốc lát, nói: “Còn có chuyện gì khác không?”

“Không có.”

“Hảo. Lui ra đi.”

“Vâng.”

Người nọ nhẹ nhàng lui ra, không phát ra một tiếng động nhỏ nào, có thể thấy khinh công thực tại cao minh.

Đông Phương Bất Bại vẫn nhìn hoa viên bên ngoài, tầm mắt dừng lại trên tiểu đình giữa biển hoa tùng, lông mày cau lại, hai con ngươi ẩn chứa ưu sầu. Nhưng cũng chỉ chốc lát, hai con ngươi đen nhánh kia lần nữa lại bắn ra hàn quang, bất chợt hiện lên vẻ sắc bén quyết tuyệt.

Dương Liên Đình vạn sự chuẩn bị thỏa đáng, cuối cùng lên đường xuống núi. Hắn mang theo bảy tên võ sĩ, mang hành trang giống như thương nhân.

Những người này đều là được Đông Phương Bất Bại điều ra từ Phong Lôi đường, tại điều kiện cho ý. Dương Liên Đình luôn luôn hào sảng, lần lượt hỏi tên của mọi người, quan tâm chào hỏi, không hề ra vẻ cao ngạo phách lối.

“Người tên gọi là gì?”

Người cuối cùng khuôn mặt bình thường, là một võ sĩ so với hắn thấp hơn một chút, thân hình đơn bạc, nhưng vóc người thon dài, sống lưng cao thẳng, nhìn qua có pha chút phong anh chi khí. Người nọ nghe thấy thì đáp lại: “Thuộc hạ gọi là Phương Bách, tham kiến phó tổng quản.”

Dương Liên Đình ha ha cười, nói: “Cũng nói rồi, chúng ta mọi người đều là huynh đệ cứ gọi tên nhau là được. Tiểu Phương, ta xem ngươi tuổi không lớn, sau này đã gọi ta là Dương đại ca là được.”

“Cũng được, Dương đại ca.” Phương Bách ngoan ngoãn nghe lời, lập tức khoe miệng khê nhếch, nhu thuận mà sửa lại lời.

“Hảo. Mọi người nhớ kỹ, xuống núi rồi ta không còn là phó tổng quản gì nữa, các ngươi cũng không phải thuộc hạ gì cả. Bỏ qua hết những quy củ cứng nhắc này, chúng ta cùng đồng tâm hiệp lực vì giáo chủ làm việc, làm tốt giáo chủ sẽ có thưởng, Dương mỗ nhất định sẽ không đối đãi bất công với các huynh đệ.”

“Hảo!” Mọi người đều là hán tử hào sảng, thấy Dương phó tổng quản thân thiết như vậy, không hề câu nệ, cũng cảm thấy lần này theo phó tổng quản xuống núi, thực đúng là một chuyến đi vui vẻ.

Chỉ có Dương Liên Đình trong tâm phát khổ.

Hắn nhưng không nghĩ đến, vị tổ tông này thế nào cũng đi theo nữa? Đây thì phải như thế nào cho phải?

Xem ra kế hoạch đi thăm dò Nhậm đại thánh cô còn phải cân nhắc kỹ lưỡng lại.

Hạ sơn, đoàn người trước hướng GiangNam đi.

Buổi tối tại khách sạn trong tiểu trấn địa nghỉ tạm, vì khách sạn không lớn, bọn hắn một nhóm tám người, Dương Liên Đình mượn bốn gian phòng hảo hạng.

Trong nhón võ sĩ, Triệu Khoan tuổi lớn nhất, kinh nghiệm phong phú, con người cũng ngay thẳng chính trực, thấy Dương Liên Đình mượn bốn gian phòng hảo hạng, không khỏi kỳ lạ nói: “Dương huynh đệ, mấy

người quê mùa thô kệch chúng ta, không cần phải thuê tận bốn gian phòng hảo hạng. Ngài một mình một gian, mấy huynh đệ chúng ta muốn thêm một gian phòng, ghép thêm hai cái đệm là được rồi.”

Dương Liên Đình cười nói: “Sao có thể thế được. Các vị đại ca đều là theo ta ra ngoài làm việc, sau này trên đường còn muốn phải nương tựa vào nhau, thế nào có thể chỉ một mình ta được ngủ phòng hảo hạng? Chúng ta có phúc cùng hưởng, có nạn cùng chia. Ngân lượng kể cả ta có mang không nhiều, tiểu đệ thà chịu khổ, cũng không thể ủy khuất mọi người.”

Triệu Khoan cùng tất cả mọi người cực kỳ cảm động.

Dương Liên Đình nói: “Chúng ta hai người một gian, Triệu đại ca, ngài tùy ý phân chia. Ta ở cùng ai cũng được.”

Triệu Khoan cùng các vị huynh đệ bàn bạc một lát, bọn hắn đều là từ Phong Lôi đường mà ra, tuổi không sai biệt nhiều, ngày thường cũng rất thân thiết, rất nhanh thì chia xong phòng.

Dương Liên Đình cùng Phương Bách tiến vào phòng, tuy nói vốn là phòng hảo hạng, kỳ thật chỉ là rộng hơn chút, sạch chút, giường cũng chẳng lớn hơn được bao nhiêu.

Dương Liên Đình đối Phương Bách cười nói: “Phương Bách huynh đệ, đêm nay ủy khuất người phải ngủ chung với ta một đêm rồi.”

Phương Bách tựa hồ có chút mắc cỡ, vẫn cúi thấp đầu, nghe nói thì nhẹ giọng đáp: “Nếu không, phó tổng quản ngài ngủ giường, ta kê nệm nằm dưới đất cũng được.”

Dương Liên Đình trong lòng cười khở, thầm nghĩ: ta nếu không biết người là ai, kể cả phòng có nhỏ mấy cũng không để người làm vậy. Hiện tại thật vất vả tách người ra khỏi mấy võ sĩ hạ cấp, ở đâu ra dũng khí dám để ngài ngủ trên mặt đất? Ta không ngủ trên mặt đất thì tốt rồi.

Trên mặt mang theo vụn phấn tươi cười thân thiết, khóe miệng giật giật nói: “Sao vậy được, cũng đã mệt mỗi một ngày. Ta thấy giường này cũng lớn, người nếu không chê ta chiếm chỗ, thì chúng ta cứ nằm chung.”

Phương Bách hai tròng mắt sáng lấp lánh, nhìn hắn một cái, vừa lại liếc giường lớn một cái, tựa hồ có chút do dự.

Dương Liên Đình không khỏi nói, bàn tay to vỗ lên vai y một cái: “Hai đại lão gia cả, có gì phải suy nghĩ. Cứ như vậy đi.” Nói xong thì, rộng y giải đai [nói áo cởi thắt lưng], quệt quệt cạo rồi đi lên giường.

10. Chương 10

Edit: Robin

10.

Dương Liên Đình sau khi lên giường chỉ thở một hơi, trở mình một cái rồi chìm vào giấc ngủ.

Phương Bách lắng nghe đến khi tiếng hô hấp của hắn đều đều chứng tỏ đã ngủ say, đứng bên giường một lúc lâu, cuối cùng khinh thanh khinh cước [R: nhẹ chân nhẹ tay-không tiếng động] mà thoát y phục, trèo lên giường, nằm xuống kế bên Dương liên đình.

Dương Liên Đình trong lòng hơi thở hỗn loạn. Kỳ thật hắn sau khi lên giường thì bắt đầu khổng chế tần suất hô hấp của cơ thể, rất nhanh làm cho cơ thể tiến vào trạng thái ngủ sâu, tinh thần thể vốn là không cần nghỉ ngơi, vẫn đang chăm chú quan sát tình huống trong phòng.

Hắn thấy Phương Bách đứng ở trước giường nhìn chính mình một lúc lâu, mới thoát y phục leo lên giường, nằm xuống bên cạnh mình, không khỏi thấy hỗn loạn một chút. Hắn vừa rồi thật sự có điểm đam mê không biết vị giáo chủ đại nhân này muốn làm cái gì.

Không sai, vị phương bách tiểu huynh đệ này chính là Nhật Nguyệt thần giáo giáo chủ đại nhân Đông Phương Bất Bại kiều trang thay đổi dung mạo. Khả năng dịch dung của y cực kỳ tinh diệu, không chỉ dung mạo, kể cả cử chỉ động tác cũng không hề để lộ ra bất kỳ một sơ hở nào, thực sự sẽ không nhận ra nổi y là ai.

Cái giường nói lớn cũng không lớn, nói nhỏ cũng không nhỏ, nhưng để hai người đàn ông trưởng thành nằm, hơn nữa dương liên đình dáng người cường tráng, lưng hùm vai gấu, xác thực là có hơi chiếm chỗ. Mặc dù hần tận lực nằm sát mép tường rồi, nhưng lại không muốn làm quá công khai, khiến cho Phương Bách phát hiện dị dạng gì, cho nên mặt này...

Phương Bách nguyên bản cũng nằm thẳng theo. Nhưng chỉ một chốc, đột nhiên trở mình, quay mặt về hướng dương liên đình.

Dương Liên Đình nằm thẳng ngủ, tư thế cực kỳ bình thường ngay ngắn, người nằm thẳng, hai bàn tay đan chéo đặt ở trước ngực, hơi có điểm... cảm giác giống như chuẩn bị thọ tử.

Tinh thần thể của hần vòng quanh lên xuống khách sạn một vòng, không có việc gì, đang có điểm bối rối, vừa nghĩ muốn tiến vào trạng thái nghỉ ngơi, bỗng trên người trầm xuống, đã bị Đông Phương Bất Bại điểm thuyệt huyết [huyệt ngủ]. Sau đó lại thấy có một bàn tay nho nhỏ nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt mình.

Nguyên lai vốn là giáo chủ đại nhân đang nằm bên cạnh hần không an phận, đang trong đêm đen nhìn hần chăm chú, thừa dịp hần ngủ thì động thủ động cước.

Độ ẩm thân thể của Đông Phương Bất Bại so với người thường có hơi lạnh hơn, có lẽ là do luyện công. Y đối với khuôn mặt của dương liên đình có vẻ rất có hứng thú, ngón tay nhẹ nhàng men theo lông mày dày của hần, mắt kiể, mũi thẳng, thông thả vuốt ve xuống phía dưới.

Dương Liên Đình lúc này có chút thẹn hận chính mình không cách nào thật sự ngủ. Ngón tay Đông Phương Bất Bại rất nhẹ, nhưng lại giống như có một thứ ma lực kỳ lạ, khiến cho trong tâm hần có chút ngứa, còn có chút, có chút... khẩn trương nói không nên lời cùng cảm giác tâm động.

Bỗng nghe bên tai một tiếng trường thở dài yếu ớt. Tiếng than thở nhẹ như một trận khói, mà lại giống như đang che giấu biết bao ưu sầu ái luyến nói không nên lời.

“Liên đệ... Liên đệ. Ta gọi ngươi như vậy có được không?”

Dương Liên Đình đương nhiên nói không nên lời được hay không.

Đông Phương Bất Bại trong bóng đêm nhẹ nhàng vuốt ve theo đường viền trên khuôn mặt hần, tự mình lẩm bẩm: “Liên đệ, ngươi nhưng là nhận ra ta? Lúc này mới muốn lấy bốn gian phòng hảo hạng? Không... Không có khả năng. Ngươi nhất định sẽ không nhận ra ta... Ai, liên đệ, ta thật sự là một ngày cũng không muốn rời xa ngươi. Nghĩ đến chuyện ngươi muốn rời xa ta mấy tháng, ta liền chịu không nổi... Ai, ta sao lại trở nên thế này? Chẳng lẽ là ma nhập? Liên đệ... Liên đệ...”

Dương Liên Đình nghe được thì trong lòng có cái gì rung động, có chút khẩn trương, lại có chút đau, gần như không nhận được nghĩ muốn cầm tay y, đáp lại y một tiếng.

Hần không giống với người tầm thường. Nếu là Dương Liên Đình ban đầu, nửa đêm nghe nam nhân ngủ bên cạnh mình nói loại lời yêu đương thổ lộ này, chỉ sợ tóc gáy đều dựng đứng hết, sợ đến mức lăn xuống giường luôn đi. Nhưng dương liên đình hiện tại sẽ không như thế. Đối với tinh thần thể đã tịch mịch không biết bao nhiêu thập niên như hần mà nói, loại tình cảm mãnh liệt này của nhân loại, không chỉ hết sức xa lạ, bên trong thâm tâm kỳ thật cũng vô cùng khao khát.

Trước đó, chưa từng có ai giống như thế yêu mến qua mình, hần cũng không thể nào hiểu được loại tư vị được người khác yêu sâu sắc thế này. Nhưng là hiện tại, một người không chỉ năng lực của nhục thể hết sức cường đại, năng lực tinh thần cũng cường đại đến đủ để cùng với hần phối hợp, lại có thể yêu thích chính hần như vậy, như thế nào có thể không làm cho hần cảm động? Không, không chỉ cảm động, còn làm cho hần thập phần động tâm.

Dương Liên Đình chỉ cảm thấy trong tâm tựa hồ có một luồng nước ấm, tùy theo tiếng thì thầm không thể kìm nén được của Đông Phương Bất Bại, nhẹ nhàng chảy vào lục phủ ngũ tạng.

Đông Phương Bất Bại lại chuyển động, xích lại gần hắn thêm một chút, sau đó nhẹ nhàng vươn cánh tay, vắt nhẹ lên cổ hắn, đầu cũng nhẹ nhàng tựa vào bên cạnh vai hắn.

Dương Liên Đình cảm giác của ngũ quan hết sức nhạy cảm, thậm chí có thể cảm giác tiếng hô hấp mềm mại nhẹ nhàng của Đông Phương Bất Bại ngay bên tai, đẩy lên trong lòng hắn một trận hỏa nhiệt.

Chuyện thân mật tiếp xúc như thế, cũng làm cho hắn có chút ngạc nhiên cùng thích thú trân trọng, bất quá đáng tiếc lại bị điểm thủy huyết, không thể cử động.

Đông Phương Bất Bại dựa vào hắn nằm, tựa hồ vẫn chưa đủ thỏa mãn, đột nhiên nhồm dậy, chăm chú nhìn khuôn mặt say ngủ của hắn hồi lâu, lại chậm rãi cúi người, cẩn cẩn dục dục mà lấy song môi mình nhẹ nhàng chạm chạm vào môi hắn.

Dương Liên Đình bị dọa cho giật mình, chỉ cảm thấy trên môi có cái gì mềm nhẹ ẩm áp, tinh thần có chút xao động mông lung.

Này là nụ hôn đầu của hắn. Làm tinh thần thể, tự nhiên không dịp có thể nghiệm như thế. Trước đây dương liên đình vừa là một người trẻ tuổi tâm cao khí ngạo, vô tâm cô ái tình, tuy cũng đã đi qua thanh lâu, nhưng thực tại đối mặt với cái này “Nhất điểm hồng thần vạn nhân thường” [một đôi môi đỏ vạn người mơ] của kỹ nữ chẳng hề có thích thú, cho nên...

Nụ hôn đầu! Là nụ hôn đầu chân chính a!

Dương Liên Đình có chút kích động, đáng tiếc thân thể vẫn ngủ rất trầm.

Đông Phương Bất Bại điểm thủy huyết của hắn, liền cực kỳ yên tâm, càng trở nên lớn mật hơn. Đầu tiên là hôn hôn hắn, tiếp theo hai bàn tay vừa lại luồn xuống phía dưới vuốt ve, thậm chí còn cởi mở quần áo hắn, vuốt ve trên ngực hắn.

Tóm lại, một đêm này Dương Liên Đình có thể nói là bị ăn đủ loại đậu hủ, đáng tiếc là vẫn không thể phản kháng.

Không công bằng. Trong lòng hắn thực sự có điểm cực kỳ bất bình.

Chờ xem, lần sau chờ ta đòi lại đầy đủ!

Dương Liên Đình trong lòng căm giận mà nghĩ.

Sáng sớm ngày thứ hai, Dương Liên Đình tỉnh lại, nhìn Phương Bách đang gần như cuộn tròn làm ổ trong lòng mình, thật nhẹ nhàng di động tay chân.

Phương Bách tỉnh dậy, phát hiện tư thế của mình, hình như có điểm mắc cỡ, cuống quýt đỏ mặt dời ra, nột nói: “Dương đại ca, thật ngại quá, tư thế ngủ của ta không tốt lắm...”

Giả vờ! Người lại giả vờ!

Dương Liên Đình đại lượng mà cười cười, nói: “Không sao. Cái... Làm phiền người nhắc chân lên chút, chân ta có hơi tê rồi.”

Phương Bách chậm rì rì mà xoay người ngồi dậy, mặt càng đỏ lợi hại, cúi đầu như tiểu tức phụ nói: “Dương đại ca, thật không tốt. Nếu không, nếu không để ta xoa bóp cho ngài?”

Giả vờ! Vẫn còn giả vờ!

Dương Liên Đình trong tâm khinh thường nghĩ, đang muốn nói không cần, Đông Phương Bất Bại đã phi thường chủ động mà tiến lên, ấn lên hai đùi hắn, giúp hắn xoa bóp.

Ách... Thật là quá thoải mái đi.

Dương Liên Đình rút rút khóe miệng, không tiện cự tuyệt hảo ý của y, chẳng thể làm gì khác hơn là đành phải mặc kệ đối phương sau khi chiếm tiện nghi mình nguyên một đêm đến sáng hôm sau còn quang minh chính đại ăn đậu hủ của mình. Hắn cảm thấy chính mình đều nhanh thành đặc sản Lạc Dương—— mẫu đơn đậu hủ rồi. =|||

Mọi người lại đi nguyên một ngày đường, lúc dừng chân lại thì, Dương Liên Đình vẫn là mướn bốn gian phòng hảo hạng.

Lần này không đợi hấn nói, mọi người liền tự giác mà dựa theo phân phối ngày hôm qua mà chọn phòng.

Phương Bách theo hấn tiến vào phòng hảo hạng, khước miệng khẽ nhếch, nói: “Dương đại ca, đêm nay ta sẽ chú ý, thà rơi xuống dưới sàn, cũng sẽ không đè lẫn sang người.”

Dương Liên Đình nhìn hấn rõ ràng cười đến như hồ ly trộm được gà, tự mình cũng còn giả vờ không có chi, ha ha cười nói: “Chuyện nhỏ. Dù sao ta ngủ rất say, cái gì cũng không biết. Người cũng không cần ủy khuất chính mình, muốn ngủ thế nào thì ngủ thế ấy, ngàn vạn lần đừng để rơi xuống sàn.”

Phương Bách hé miệng cười, quay đầu ra ngoài.

Dương Liên Đình buồn bực mà ngồi ở mép giường, trong lòng cân nhắc chẳng lẽ đêm nay vẫn còn tiếp tục để bị ăn đậu hủ?

Kỳ thật hấn một đại nam nhân, không sợ bị người ta phi lễ, bất quá lần này đi Giang Nam, thế nào cũng phải mất nhiều tháng, cứ bị phi lễ như thế, xuống dưới nữa, chẳng may lại bị khơi dậy dục hỏa, thì làm sao bây giờ?

Ôi, sâu a

~

11. Chương 11

11.

Phương Bách đẩy cửa đi vào, trong tay bưng theo một chậu nước nóng.

Dương Liên Đình mặc danh kỳ diệu mà nhìn y đi lại phía này, để chậu nước dưới chân mình, sau đó ngồi xổm xuống, nâng lên chính tay của mình ...

“Chờ một chút, chờ một chút, Tiểu Phương người định làm cái gì?” Dương Liên Đình bị dọa cho giật mình.

Phương Bách ngẩng đầu cười, giúp hấn cởi giày, không có nói chuyện.

Dương Liên Đình hiểu ra ý tứ của y, cuống quýt nói: “Để ta tự làm! Ta tự rửa! Người mau dừng tay!”

Phương Bách phi thường cố chấp, hai bàn tay nắm chân hấn ấn vào chậu nước, nói: “Dương đại ca, hôm nay người đã mệt mỗi một ngày rồi, ta giúp người rửa.”

Khí lực y rất lớn, Dương Liên Đình tránh không thoát, không thể làm gì khác hơn là mặc kệ y, nhưng là trên mặt vẫn hồng hồng, cảm giác có chút kỳ quái, giống như rất mắc cỡ.

Phương Bách giúp hấn rửa sạch chân, giúp hấn lau chùi sạch, rồi bưng chậu đi ra ngoài.

Dương Liên Đình vẫn còn có điểm ngây ngẩn. Đợi y trở về, ấp úng nói: “Cái... Cảm ơn người.”

Phương Bách mỉm cười, nói: “Dương đại ca, người muốn ngủ chưa? Để ta xếp lại chăn mền.”

“Nga nga, không cần, để ta làm.”

Dương Liên Đình luống cuống hấp tấp bày lại giường, vẫn theo lệ cũ xoay người ngủ ở bên trong.

Phương Bách tắt nến, nằm xuống bên cạnh hấn.

Dương Liên Đình nhắm mắt nằm xuống, đột nhiên hỏi: “Tiểu Phương, người năm nay bao nhiêu tuổi rồi?”

Phương Bách cân nhắc một lúc, ậm ờ nói: “Hai mươi hai.”

“Vậy ra chúng ta bằng tuổi nhau.” Mới là lạ. Đông Phương Bất Bại rõ ràng đã ba mươi ba tư rồi đi? Bất quá lại nói, tinh thần thể của chính hắn kỳ thật đã hơn một trăm tuổi, trong tương lai chỉ là một thanh niên, nhưng tại thế giới này, thì là rất lớn tuổi.

“Phụ mẫu ngươi làm cái gì?”

Phương Bách trầm mặc chốc lát, nói: “Phụ mẫu ta đã mất.”

“... Thật xin lỗi.”

Phương Bách giống như không hiểu lắm hắn vì sao xin lỗi, suy nghĩ một chút nói: “Ta từ nhỏ gia cảnh bần hàn, nhưng phụ thân đối với ta kỳ vọng rất cao, dùng tất cả ngân lượng trong nhà cho ta đi trường tư học, hy vọng tương lai ta có thể thành danh. Năm ấy ta mười một tuổi, phụ thân lên núi săn bắn, gặp phải một người trong giang hồ bị thương. Người nọ ủy thác phụ thân ta đi lên trấn gửi một lá thư. Phụ thân ta luôn luôn nhiệt tâm hảo nghĩa, liền đi. Ai ngờ người nọ vốn là một vị Hương chủ của thần giáo, phụ thân ta lên trấn đưa tin, thì gặp Ngũ Nhạc Kiếm phái đang trên đường càn quét tiêu diệt ma giáo, liền quy phụ thân ta là đồng bọn của tà giáo, không thèm nghe người giải thích liền giết.”

Dương Liên Đình nhíu mày: “Người trong Ngũ Nhạc luôn luôn tự khoe khoang mình là chính nghĩa, không thèm phân biệt phải trái, nông cuồng giết người vô tội, thực đáng giận!”

Phương Bách lại nói: “Những người đó còn không bỏ qua, sau khi tàn sát sạch sẽ toàn bộ người trong phân đà ở trấn, còn muốn giết vị Hương chủ kia. Khi ấy vị Hương chủ đó đang ở nhà của ta dưỡng thương, nghe phong phanh thấy sự nguy hiểm liền mang ta cùng mẫu thân suốt đêm chạy trốn, trên đường bảo vệ chúng ta bằng mọi cách, cuối cùng trốn thoát cái gọi là bị đại hiệp truy sát. Sau này hắn giúp mẫu tử ta tìm một thôn trang yên ổn dưới chân thần giáo sinh sống. Ta cùng mẫu thân nương tựa vào nhau mà sống, khi đó tuổi ta còn nhỏ chưa thể tự mình gánh vác cảnh ngộ gia đình, cơ thể mẫu thân lại yếu ớt lắm bệnh tật, phải nhận cứu tế của hắn trong nhiều năm. Năm ta mười ba tuổi thì mẫu thân lâm bệnh nặng qua đời, ta liền vào thần giáo.”

Y nói đến đây thì dừng lại.

Dương Liên Đình hỏi: “Vị Hương chủ kia là ai?”

Phương Bách đắn đo một chút, nói: “Chính là Đồng Bách Hùng, Đồng Đường chủ.”

“Đồng Đường chủ quả nhiên trượng nghĩa.”

Khó trách trong thần giáo Đông Phương Bất Bại quan hệ cùng Đồng Bách Hùng tốt nhất, hai người xưng huynh gọi đệ, thì ra chính là có giao tình thâm sâu từ trước. Nguyên lai Đông Phương Bất Bại còn chưa nhập thần giáo thì đã quen biết hắn rồi.

Dương Liên Đình cảm thấy thân thể của Đông Phương Bất Bại thật là đáng thương, lấy thân y không hề có căn cơ hay quen biết mà gia nhập thần giáo, ngày hôm nay lại có thể leo lên đến vị trí này, không biết đã nếm qua biết bao nhiêu khổ. Bất quá nói theo một phương diện khác, cũng khẳng định y là một kẻ có năng lực hơn người, không hổ một đời kiêu hùng.

Hai người nói đến đây, nhất thời đều có chút nói không ra lời.

Dương Liên Đình yên lặng thêm chốc lát, rồi thấp giọng nói: “Đêm rồi, ngủ đi.”

“Ân.”

Ngày thứ hai mọi người tiếp tục lên đường. Dọc theo đường đi ai nấy đều có thêm ăn ý, mỗi đêm đều là dương liên đình và phương bách cùng phòng.

Dương Liên Đình ban đầu vẫn không quen kiểu chăm sóc của Phương Bách với mình, nhưng sau này cũng phải quen dần. Lau mặt rửa chân không nói, thỉnh thoảng buổi sang vừa dậy, Phương Bách giúp hắn chải đầu mặc quần áo, hắn cũng thản nhiên như thường. Không khỏi cảm khái, thói quen, thật đúng là một thứ đáng sợ.

Mọi người ít hôm sau thì đến được Dương Châu, chọn loại đá vũ hoa (*) tốt nhất, vừa lại chọn thêm một chút hoa cỏ và chim thú cho viện tử, lệnh cho người ở phân đà Dương Châu đưa về Hắc Mộc Nhai.

[R: (*): đá vũ hoa: một loại đá tròn nhỏ sáng bóng, có vân và màu sắc sỡ, có nhiều ở Nam Kinh]

Việc này giải quyết thuận lợi, chỉ hết có mấy ngày. Nhưng khó có lần nữa được quay lại Dương Châu, sao có thể không du ngoạn hết mình một phen.

Triệu Khoan chờ cơ hội thu xếp một hôm rủ Dương Liên Đình cùng bọn hần đến kỹ viện lớn nhất Dương Châu phong lưu một phen, Dương Liên Đình cũng rất là động tâm. Hần quay đầu nhìn Phương Bách liếc mắt một cái, thấy y ở một bên cúi đầu không nói, không biết đang suy nghĩ cái gì. Dò xét sóng tình thần của y một chút, hình như cũng có vẻ không cao hứng.

Triệu Khoan nhiều tuổi tinh tế, sớm phát hiện dọc theo đường đi, Dương phó tổng quản hoàn hảo còn không sao, nhưng nhìn ánh mắt của Phương tiểu tử này nhìn phó tổng quản, hình như có chút dị dạng. Chỉ là lời này rất khó nói, hần liền nghĩ Phó tổng quản rõ ràng là một người trượng nghĩa, đường đường một người đàn ông đầu đội trời chân đạp đất, Tiểu Phương tuổi cũng còn nhỏ, còn có tiền đồ, vì vậy cho nên không thể để cho hai người này đi lạc lối được. [R: đa sự!:-j lạc cũng đã lạc rồi]

Chỉ là loại tâm tư này chính hần cũng rất mơ hồ, thấy Dương Liên Đình nhất thời không có trả lời, liền cùng mọi người hòa nhau đùa giỡn nói: “Phó tổng quản, ta nghe nói con gái Dương Châu ai ai cũng có dáng vẻ yếu điệu như liễu, nói chuyện cũng là tiếng địa phương Giang Nam, cùng con gái miền Bắc chúng ta không giống nhau tý nào. Chúng ta đã đến Dương châu nơi giàu có sung túc bậc nhất này rồi mà không đi kỹ viện chơi đùa một lần, như vậy không phải thật hổ thẹn là đàn ông sao?”

Dương Liên Đình vỗ hai tay, nói: “Hảo. Đêm nay chúng ta phải đến Hoa lâu lớn nhất Dương Châu chơi đùa một phen. Tiệc rượu ta bao, còn chuyện huynh đệ phong lưu, thì đành phải tự bỏ tiền trong hầu bao mình ra rồi. Bất quá mọi người cũng nên cẩn thận, đến lúc đó bị các chị em Dương Châu làm cho say đắm mờ mắt, không khéo đến cái khổ cũng không còn lại nha.”

Mọi người cười rộ cả lên.

Thanh lâu lớn nhất Dương Châu tên gọi không thô tục chút nào, gọi là Thanh Lam Các, nghe ra cũng rất đường hoàng.

Đám người Triệu Khoan tiến vào, chéo miệng nói: “Một thanh lâu mà lại có cái tên như thế, không hổ là Dương Châu. Thật giống như là nơi mấy kẻ đọc sách hay lui tới.”

Phương Bách ở bên cạnh không nhanh không chậm nói: “Nói như Triệu đại ca, vậy kinh thành dưới chân thiên tử, nơi có rất nhiều những vị trí thực tị hội, chẳng phải thanh lâu bọn hần thường lui tới cũng có thể gọi là Hàn Lâm Viện không phải sao?”

[R: Viện Hàn Lâm: chắc là nơi mí bọn trí thức hay tụ tập đàm đạo chém gió thời thế gì đấy? =)) mỹ nhơn thâm quá =)) khặc khặc]

Triệu Khoan ghen một chút, cười to nói: “Ha ha, Phương huynh đệ thật vui tính. Kỹ viện mà còn muốn gọi là Hàn Lâm Viện, con bà nó, thế thì còn ai có hứng muốn đi nữa? Điếu đều phải ghen mà trở về.” [R: vâng, là ‘điếu’ đấy ạ, tiếng V nó là *trym* ạ =///= các bác vui tính quá ~]

“Ha ha...”

Mọi người đều cười to.

Bọn hần đến muộn, cũng không phải khách quen, đã hết nhả gian, không thể làm gì khác hơn là ngồi chờ ở lầu một.

Dương Liên Đình ăn chút rượu và thức ăn, nhường cho mọi người kêu các cô nương, đám người Triệu Khoan ai cũng gấp rút động tay động chân.

Lão bản mắt tinh tai thính, sớm nhìn ra Dương Liên Đình mặc dù tuổi không lớn, nhưng rõ ràng chính là người đứng đầu, liền đẩy một cô nương đẹp nhất đến ngồi bên cạnh hần.

Thanh lâu là một nơi như thế, Dương Liên Đình trước đây cũng đã từng đến qua, lúc này liền thuận tay ôm ấp cô nương, cùng nàng vui vẻ cười đùa.

Hắn còn như thế, đám người Triệu Khoan lại càng thoải mái thả chân thả tay, trên bàn bắt đầu nốc chén lớn chén nhỏ, ngôn ngữ cũng dần dần trở nên hoang đường.

Dương Liên Đình tranh thủ liếc Phương Bách một cái, thấy y cũng đang ôm một cô nương, không biết đang cúi đầu nói cái gì, làm cho cô nương kia che cái miệng nhỏ nhắn cười khanh khách không ngừng, đôi ngực mềm mại còn ở trên ngực y xô đẩy khiêu khích, không khỏi thấy nhẹ lòng.

Xem ra nam nhân đều giống nhau, tới một nơi như thế này, đầu tiên đều muốn hưởng thụ khoái lạc.

Bất quá không biết vì sao, trong tâm hắn lại có chút không thoải mái. Đúng lúc này, Phương Bách ngẩng đầu nhìn lại, hai mắt hướng thẳng về phía hắn.

12. Chương 12

12

Dương Liên Đình cảm thấy song con ngươi tối đen kia, thật thâm trầm, giống như sâu không thấy đáy, ánh mắt mang theo một tia động lòng nói không nên lời.

Trong lòng hắn có chút ngờ vực, nhưng lại không cảm thấy tinh thần của đối phương có bất kỳ dao động gì, không khỏi có cảm giác run sợ, không thể không một lần nữa đánh giá khả năng khống chế tinh thần của Đông Phương Bất Bại có bao nhiêu cường đại.

Hắn cười theo động tác nâng chén lên, lười biếng mà lôi kéo ôm ấp cô nương, nói: “Tiểu Phương, có hài lòng với các cô nương ở đây không?”

Phương Bách nhìn hắn, đậm đậm nhất tiếu: “Có thích thú hay không, phải đến hừng đông mới biết được.”

Mọi người ồn ào, lão Trần ảm ỉ nói: “Nhìn không ra đó nha, Tiểu Phương ngươi lại là cái cao thủ phong lưu a.”

Phương Bách mỉm cười không nói.

Đột nhiên lão Trần chỉ theo một bàn đối diện nói: “Hả? Bên bàn bọn hắn sao lại ôm theo mấy nam nhân vậy?”

Cô nương bên cạnh cười hắn là đồ nhà quê, thấy quen rồi, ngoài miệng vẫn cười mềm mại nói: “Đại gia, ngài không biết đấy thôi, đó là tiểu quan của nam phong quán cách vách đó.”

Lão Trần ngạc nhiên nói: “Nam phong quán? Tiểu quan chỗ đó cũng có thể hầu hạ ở chỗ các ngươi sao?”

Cô nương cười nói: “Nam phong quán cách vách kia kỳ thật là một nhà với chúng ta, nếu có khách nhân mới, thích huyền ảo mới mẻ, liền sang ngay bên kia gọi người qua bên chúng ta cùng tiếp khách. Có khi còn...” Nàng đột nhiên dừng lại không nói nữa, che miệng cười trộm.

Lão Trần truy hỏi: “Có khi còn làm sao?”

Mấy cô nương liếc mắt nhìn nhau một cái, khanh khách cười nói: “Còn có thể làm sao nữa. Nam nữ cùng tiến lên, long phượng song điên mà thôi.” Vừa nói vừa thổi nhẹ bên lỗ tai lão Trần.

Lão Trần trợn mắt nói: “Nguyên lai là như thế, còn có kiểu chơi bởi như vậy nữa sao?”

Triệu Khoan vẫn không cho là đúng nói: “Đều giống nhau hết cả thì có cái gì hay ho mà chơi.”

“Chính là. Muốn ngực có ngực, muốn hông có hông, chúng ta có bọn hắn cũng có, ngấm lại cũng thật ghê, thật không hiểu sao lại có người thích thú nữa.”

“Con bà nó. Vừa nghĩ muốn thao nam nhân ta liền thấy thật ghê tởm.”

“Bây giờ có người là tốt rồi. Ta nghe nói a, ở kinh thành còn có mấy đại quan ở nhà nuôi luyện đồng đây. Mẹ nó cũng kỳ quái thật, còn có nam nhân thích thú vui vẻ với nam nhân nữa.”

“Hắc hắc hắc, lão Tam, sao chuyện này ngươi hiểu rõ thế, không phải...”

Dương Liên Đình nghe chủ đề nói chuyện của bọn hắn càng ngày càng xa chuyện nữ nhân, chuyển hướng sang phía chuyện nam nhân, không khỏi quan sát Phương Bách một chút, thấy y dĩ nhiên vẫn duy trì vẻ mặt mỉm cười mà nghe theo mấy huynh đệ kia nói chuyện, chỉ là trong đôi mắt sâu thẳm hàn quang bắn ra càng lúc càng lạnh.

Dương Liên Đình trong lòng run sợ, e là việc này làm cho mấy vị hán tử thẳng thắn kia trong bất tri bất giác đắc tội giáo chủ, vội vàng vỗ vỗ tay, gọi mọi người chú ý lại: “Được rồi được rồi. Chúng ta ở đây là chơi đùa với phụ nữ, không phải đến nói chuyện nam nhân. Thức ăn có nhiều loại sở thích cũng đa dạng, có người thích nam nhân cũng không có gì đáng ngạc nhiên.”

“Thế nào không ngạc nhiên? Nam nhân chơi bời với nam nhân, là trái với luân thường, vốn chính là sai trái a.”

Dương Liên Đình có chút sửng sốt, không nghĩ đến nói lời này lại chính là Phương Bách.

Dương Liên Đình nhìn hắn, mỉm cười, nói: “Mỗi cá nhân đều có quyền lợi lựa chọn sở thích cho mình, đây cũng không phải là chuyện gì không thể tha thứ. Chỉ cần không làm trái lương tâm, không làm hại người khác, thích nam nhân thì có lỗi gì đây? Người xem những người này, có mua, có bán. Có lẽ người mua chỉ là chơi đùa, có lẽ người bán có thể còn có nỗi khổ tâm riêng, nhưng bọn họ đều là hai bên tình nguyện, cũng không ngại người ngoài nhiều chuyện. Đây là cách sống của bọn họ, chúng ta không có quyền can thiệp, cũng không có quyền bình luận.”

Phương Bách tựa hồ còn muốn nói nữa, Dương Liên Đình biểu đạt xong ý tứ của mình, không muốn tiếp tục dây dưa ở đề tài này nữa, liền cướp lời nói trước: “Các vị huynh đệ, hiện tại thời gian đã không còn sớm, các người có còn muốn uống tiếp sao? Ha ha, huynh đệ ta cần phải rút lui trước rồi.”

“Dương huynh đệ không nhận được rồi.”

“Nếu Dương huynh đệ đã nói như thế, ta cũng nên rút lui thôi. Hắc hắc, mỹ nhân, đêm nay hảo hảo hầu hạ đại gia ta.”

“Đúng vậy đúng vậy, thời gian không còn sớm. Xuân tiêu nhất khắc trị thiên kim a.”

Mọi người rời rít chờ không nổi mà hưởng ứng cùng. Dương Liên Đình mang theo cô nương còn đang lảo đảo trên mặt đất.

Đưa cô nương nọ tiến vào phòng. Phong nhã một chút, còn muốn cùng cô nương kia nói chuyện, uống chút rượu, nghe mấy khúc nhạc, đùa cợt một chút, cuối cùng mới lên giường, phong lưu một phen. Rồi thì mới thô lỗ, trực tiếp lột quần áo, tiến vào chủ đề.

Dương Liên Đình tuổi trẻ khí thịnh, năm ấy đến thanh lâu, cũng không muốn làm kẻ vũ phu, cho nên giữ phong thái phong nhã, vẫn muốn giả vờ chút. Huống chi hắn hiện tại, đối kỹ nữ cũng so với người của thế giới này thêm nhiều phần tôn trọng cùng nhân đạo.

Trong quan niệm của hắn, kỹ nữ coi như là một nghề nghiệp, nếu người ta coi trọng nghề của mình, ta cũng không thể xem thường người ta. Cho nên hắn cực kỳ tự nhiên mà cùng cô nương Hồng Liễu kia uống rượu, hàn huyên nhiều chuyện, vừa lại nghiêm chỉnh nghe nàng đánh đàn, còn khen nàng mấy câu, sau đó còn tươi cười, khách khí mời nàng tối nay cùng mình ngư thủy hoan. [R: ngư thủy hoan: chắc để chỉ chuyện xxx =.*]

Hồng Liễu vừa rồi tại đại sảnh, cảm giác năm người này cùng khách nhân bình thường không có gì khác nhau. Nhưng sau khi tiến vào phòng, thấy cách xử sự đường hoàng, khiến cho nàng cực kỳ yêu thích vị công tử này. Đây không chỉ bởi vì Dương Liên Đình tuổi trẻ anh tuấn, cơ thể tráng kiện, khí độ phi phàm, còn bởi vì trong vô tình hắn đã bộc lộ ra quan niệm siêu việt ngàn năm, khiến nàng cảm nhận được hắn đối với mình có một loại tôn trọng và bình đẳng.

Hồng Liễu hiềm khi lại có chút e thẹn, nhìn hần cười mỉ hoặc, nhẹ nhàng cùng hần bước qua tấm rèm ngọc ngăn cách tấm thất [phòng ngủ].

Dương Liên Đình bước nhanh theo nàng, kéo giai nhân ngã lên giường.

Ở thanh lâu này, bất luận là rượu hay đàn hương, trong đó cũng đều pha một chút xuân dược làm bộc phát tính dục của nam nhân. Dương Liên Đình sớm đã chịu ảnh hưởng của nó, cùng Hồng Liễu nói chuyện cười đùa thì lại càng thấy lửa cháy bùng bùng, lúc này cũng có chút chờ mong.

Ai ngờ hần vừa mới ôm được mỹ nhân xong, bỗng nhiên bị một trận khối mỏng, nhẹ khó phát hiện tập kích, thân thể nghiêng nghiêng ngã ngã, không tự chủ được cơ thể mềm nhũn ngã xuống giường, hôn mê luôn.

Cơ thể hần mặc dù không có cảm giác, nhưng tinh thần thể vẫn đang thanh tỉnh, không khỏi trong lòng giật mình lo sợ.

Chuyện này là sao đây? Lẽ nào là cạm bẫy?

Đang khó hiểu, đột nhiên thấy Hồng Liễu nhanh chóng xoay người dậy, quỳ xuống đất, thấp giọng nói: “Thuộc hạ tham kiến giáo chủ.”

Dương Liên Đình trong lòng bỗng run sợ, tinh thần thể lộ ra nhìn ngó, thấy Đông Phương Bất Bại đã khôi phục dung mạo vốn có, chấp hai tay ra sau lưng, im lặng đứng ở ngoài rèm trướng.

“Người sao rồi?”

“Thuộc hạ đã hạ tiêu hồn hương cho hần. Đợi hần tỉnh lại, giáo chủ muốn làm cho hần phải ghi nhớ cái gì, hần nhất định sẽ nhớ kỹ cái ấy.”

“Hảo. Người làm không tồi, đi xuống đi.”

Hồng Liễu chần chờ một chút, nói: “Giáo chủ giá lâm, có muốn năm bộ Dương Châu đến tham kiến?”

Đông Phương Bất Bại thản nhiên nói: “Không cần. Nói với Triệu Trường lão, bốn tọa đến xử lý chuyện riêng, hần không cần đa sự làm gì hết. Chuyện tối nay, bốn tọa không hy vọng có người thứ ba ở Thanh Lam Các biết.”

Thân thể Hồng Liễu không tự chủ được mà bất giác phát run, nói: “Tuân lệnh. Thuộc hạ xin lui.”

Dương Liên Đình im lặng.[/b]

13. Chương 13

Edit: Robin

13.

[Là lá la~ H rầu, cảnh báo rầu ó nha]

Dương Liên Đình nhìn Đông Phương Bất Bại đi tới bên giường ngồi xuống, chăm chú nhìn mình, thần sắc phức tạp, nhưng là vẻ mặt tràn ngập luyện ái, không hề thừa một tia lạnh lẽo.

“Liên Đệ, những lời người nói này, đều là thật sự sao? Ta, trong lòng ta vui vẻ biết bao...”

Nói cái gì?

Dương Liên Đình cố gắng nhớ lại, thực ra thì vừa nãy ngoài phòng kia mình có nói cái gì vậy? Nhưng hần thể nào cũng không nhớ nổi mình đã nói cái gì làm cho người khác động tâm thể?

Hần nói lời chỉ là kẻ vô ý, Đông Phương Bất Bại nghe vào lại là người cố tình. Nếu không biết thái độ của hần, chỉ sợ đêm nay cũng không dám xuống tay lớn mật như vậy.

Đông Phương Bất Bại nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt hắn, đột nhiên cúi đầu cười, nhu thanh nói: “Liên Đệ, trong rượu ngươi vừa mới uống có xuân dược cao minh nhất của giáo ta, hiện tại ngươi còn bị hạ tiêu hồn hương, trên người hắn là khó chịu lắm đi?”

Dương Liên Đình trong lòng khóc ròng, chính là dục hỏa đốt người a.

Đông Phương Bất Bại lại đối hắn đang hôn mê, nói: “Aiz, ta sao nhẫn tâm thấy Liên Đệ chịu khổ. Ta đến giúp ngươi.”

Dương Liên Đình nhìn dáng vẻ làm bộ làm tịch của y, trong lòng vừa thích vừa buồn cười.

Rõ ràng là y hạ dược mình, lại còn đuổi nữ tử sắp cùng mình hoan hảo đi ra ngoài, lúc này nói muốn giúp hắn, còn có thể giúp thế nào?

Ai da, này rõ ràng là bẫy rập. Đúng là cái bẫy mình nuốt không trôi mà.

Dương Liên Đình trong lòng mình bạch tất cả, chỉ là hết lần này đến lần khác còn muốn giả vờ hồ đồ... Nga không, là giả vờ bất tỉnh, thật sự là hết lời để nói. [=.*]

Bất quá không biết tại sao, hắn lại thấy một Đông Phương Bất Bại như vậy rất khả ái. Có điểm như... vào lúc xa xưa nào đấy hắn hình như có đọc qua một loại văn gọi là đam mỹ rồi thì thấy một cái từ như là—— phúc hắc.

Đúng vậy, chính là phúc hắc.

Đến lượt mình, đường đường giáo chủ thần giáo, vậy mà lại thích thú giả vờ giả vịt vui vẻ như thế với mình, thật đúng là... khả ái a.

Dương Liên Đình bên này còn đang cảm khái, bên kia Đông Phương Bất Bại đã giúp hắn từng lớp từng lớp cởi sạch quần áo.

Mặc dù trong phòng chỉ có hai người bọn hắn, hơn nữa còn có một người đang mê man, nhưng nhìn vóc dáng khỏe mạnh cường tráng của hắn, Đông Phương Bất Bại thế mà lại đỏ mặt, hai bàn tay vừa là thích thú vừa là e thẹn mà vuốt ve sờ lên trên ngực hắn.

Cơ thể Dương Liên Đình rất trung thực để lộ ra phản ứng sau khi hắn bị trúng cả xuân dược lẫn mê hương, lúc này dục hỏa càng vượng, không khỏi chờ mong mà trong lòng thúc giục: giáo chủ đại nhân, làm phiền người mau mau chút giúp ta đi, không nhịn được rồi...

Đại khái vốn là dục vọng trong cơ thể thực tại rất cường liệt, hoặc là tinh thần thể của hắn thực tại rất quá cường đại, nguyên bản cơ thể đang hôn mê mà dưới những vuốt ve trức trặc của Đông Phương Bất Bại lại trở nên run rẩy, trong cổ họng còn phát ra tiếng thở hổ hơ cùng rên rĩ.

Đông Phương không bại nghe thấy tiếng rên rĩ vô thức của hắn, càng thêm đỏ mặt, cúi đầu nhìn xuống, nhìn trúng ngay tiểu huynh đệ đã ngẩng đầu cao cao dựng đứng của Dương Liên Đình. Y hơi run rẩy vươn tay, xoa nắn.

Cả y và Dương Liên Đình đồng thời run bắn lên.

Đông Phương Bất Bại đại khái là thấy Dương Liên Đình vẫn còn mê man, lớn gan, chậm rãi cúi người xuống, há miệng ngậm lấy phân thân của hắn.

Dương Liên Đình cả người chấn động. Hắn tuyệt đối không nghĩ đến, đường đường giáo chủ, có thể vì hắn làm được đến thế này.

Đông Phương Bất Bại hiển nhiên là không kinh nghiệm gì, mặc dù cũng có bắt chước theo mẫu vươn đầu lưỡi ra liếm qua liếm lại, cố gắng giúp hắn vui vẻ, nhưng là vẫn còn trức trặc miễn cưỡng động tác lúc chạm lúc không, làm cho Dương Liên Đình vừa yêu vừa hận. Bất quá lúc này hắn vẫn rất hưởng thụ.

“Ân... a ân...”

Đông Phương Bất Bại tựa hồ cũng rất hưởng thụ, không chỉ một bên nghiêm chỉnh dùng lưỡi phủ lên an ủi Dương Liên Đình, còn một bên phát ra thanh âm ân ân a a, so với Dương Liên Đình còn muốn thích hơn.

Trời ạ!

Ta lộn rồi, Giáo chủ đại nhân người không phải là phúc hắc, mà là dụ thụ a! [R:*khắc* *nham nhỏ!* =))]

Dương Liên Đình hiện tại chỉ hận mình không thể động, nếu không nhất định phải áp tên gia hỏa này dưới thân hung hăng mà giày vò một trận. Hơn nữa lấy năng lực tinh thần của hắn hoàn toàn có thể khống chế nhục thể, nhưng bây giờ không thể không cố gắng nhẫn nại giả bộ đáng vẻ trúng mê hương, thật khổ phải nhẫn nại kiềm chế a.

Cũng may Đông Phương Bất Bại cố gắng hồi lâu, thấy Dương Liên Đình thực tại đã nhẫn đến cực điểm, lại chậm chạp không có ý phóng ra, hai má mình cũng sắp đến mức rất rồi, liền đứng dậy giơ tay, thần nhiên cởi ra trói buộc của Dương Liên Đình [R: khó?], sau đó tự cởi y phục của mình, hai đùi mở ra, thông thả ngồi lên người Dương Liên Đình.

Nhục thể của Dương Liên Đình còn đang trong trạng thái mơ hồ, nhưng phát hiện chính mình có thể chuyển động, trong lòng vui vẻ, lập tức liền nghĩ muốn thuận thế áp đảo Đông Phương Bất Bại. Bất quá hắn thấy Đông Phương Bất Bại lại chủ động ngồi vào trên người mình, trong lòng khê động, lại tiếp tục giả vờ không nhúc nhích, muốn nhìn một chút xem giáo chủ đại nhân sẽ làm như thế nào.

Đông Phương Bất Bại hiển nhiên tay nghề vẫn còn quá non, có chút do dự chiếm thế chủ động, nhưng mà vẫn không biết cơ thể phải thao tác như thế nào, chỉ là đỡ lấy thứ đang căng cứng của Dương Liên Đình cố nhét vào hậu huyệt sát chặt của mình.

Như thế làm sao mà vào được...

Dương Liên Đình trong lòng hắc tuyến. Không ngờ giáo chủ đại nhân so với tưởng tượng của mình còn đơn thuần hơn.

Làm ơn, không phải cứ xem qua Xuân cung đồ là biết làm thế nào đâu. Đúng là cái đồ gà mờ.

Đông Phương Bất Bại hiển nhiên cũng phát hiện như vậy không được, cố gắng hồi lâu, mồ hôi đầy đầu, nhưng vẫn không cách nào nhét vào được. Y tựa như so với Dương Liên Đình còn nóng lòng hơn, cuối cùng cắn răng một cái, đột nhiên thất lực trầm xuống, chuẩn bị dồn sức ngồi xuống.

Dương Liên Đình phát hiện ý đồ của y, trong lòng cả kinh, vội vàng xoay người, ôm lấy Đông Phương Bất Bại xoay mình áp xuống giường.

Cực cương à, đừng đùa chứ. Cứ thế mà để cho y ngồi xuống, không nói hậu huyệt y sẽ bị thương, tiểu đệ đệ của mình cũng chịu không được a. Hảo hảo một trận hoan ái, không nên để đổ máu làm mất hứng a.

Đông Phương Bất Bại không kịp ứng phó bị hắn áp trụ, còn chưa kịp phản ứng, đã thấy Dương Liên Đình nhoẻn mắt loạn hôn mình, cứ thế ngậm lấy hai môi mình.

“Ngô...” Đông Phương Bất Bại cả người chấn động, trong nháy mắt đầu óc trống rỗng, một loại vui vẻ cùng chấn động không cách nào hình dung xâm chiếm lấy toàn bộ cảm quan của y.

Dương Liên Đình trường đuối thẳng vào, không buồn giải thích mà cuốn lấy toàn bộ lời lẽ của đối phương, hôn một trận nóng bỏng.

Tinh thần thể của hắn mặc dù không có kinh nghiệm về phương diện này, nhưng tốt xấu gì cũng là nhân loại cao cấp đến từ ngàn vạn năm sau, khả năng học tập với bất cứ thứ gì không ai có thể so sánh. Hơn nữa hôn còn là một loại phản ứng bản năng của con người, nhất là nam nhân ở phương diện này trời sinh lại càng cường giả.

Đông Phương Bất Bại chỉ cảm thấy mình toàn thân nóng rực, cả người mềm nhũn, mờ mịt vươn tay nghĩ muốn chặt chẽ ôm lấy người đang nằm trên mình, nhưng chỉ có thể vô lực mà bám víu trên người đối phương.

Đợi hai người kết thúc nụ hôn, cũng đã thở hổn hển, hai môi còn vương một sợi tơ bạc dâm mỹ, phủ lên một mùi hương nồng đậm tình dục trong đêm đen.

Dương Liên Đình lần sờ toàn thân Đông Phương Bất Bại, cảm thấy thân thể dưới thân khỏe khoắn mà không hề thô to, làn da căng mịn mà đàn hồi mềm dẻo, vòng eo thon mà hữu lực, ôm trong lòng lại có cảm giác mềm mềm mịn mịn mĩm mĩm. Đây là cảm giác không thể có được trên thân của bất kỳ người phụ nữ

nào. Huống chi người đang bị hấn áp dưới thân, còn là người có thể lực lớn nhất trên giang hồ, võ công thiên hạ đệ nhất – Giáo chủ Nhật Nguyệt thần giáo.

Cảm giác chinh phục hoành tráng tràn ngập trong tim Dương Liên Đình. Hấn hưng phấn sờ sờ lần lần xuống phía dưới, tới nơi bí xử của Đông Phương Bất Bại thì, đột nhiên trong lòng mạnh động.

Chỗ đó một mảng trơn nhẵn, không có cái thứ kiêu ngạo của nam nhân, chỉ có một ít lông tơ nhàn nhạt thưa thớt.

Đông Phương Bất Bại đã tự cung rồi.

Này vốn là chuyện Dương Liên Đình biết ngay sau khi ký ức kịch tình của câu chuyện quay về. Nhưng lúc này thực sự chạm vào, trong lòng mới đột nhiên tỉnh táo, bừng tỉnh phát hiện sự thật này.

Bất quá cái này đối Dương Liên Đình mà nói cũng không có vấn đề. Bởi vì tại thế giới của hấn, cơ thể vốn là tùy thời có thể thay thế. Chủ thể của bọn hấn là tinh thần thể, mà nhục thể cũng chỉ coi như một loại quần áo, có thể có hay không đều được.

Hơn nữa ở cái thời đại nhục thể có thể thay thế, đại đa số đều là thân thể trung tính. Bởi vì nam hay nữ đối với bọn hấn, cũng không có ý nghĩa gì đặc biệt. Lại nói cơ thể nam tính dễ bị tính dục chi phối, cơ thể nữ tính thể lực không đủ, cho nên bỏ đi khuyết điểm của hai bên sẽ ra cơ thể trung tính, ngược lại chính là rất được hoan nghênh.

Bởi vậy Dương Liên Đình chỉ là trong lòng suy nghĩ, tay không có dừng lại mà tiếp tục chuyển động đi xuống.

14. Chương 14

Edit: Robin

14.

[R: tiếp tục cảnh báo, chương này toàn H ó nha]

Đông Phương Bất Bại vốn đã bị hấn hôn đến ý loạn tình mê, trên người cũng bị hấn sờ đến phát nhiệt, nhưng đột nhiên cảm thấy ngón tay hấn đang phủ lên nơi tư xử của mình, lập tức cả người rét lạnh, hoàn toàn thanh tỉnh.

Y, cơ thể của y không giống với...

Đông Phương Bất Bại nhất thời có chút bối rối.

Y giải khai giam cầm trên người Dương Liên Đình, không ngờ hấn lại có thể ngay lập tức chuyển động nhanh như vậy. Người trúng đồng thời xuân dược cùng tiêu hồn hương, chắc chắn sẽ thấy tay chân vô lực, ý thức mơ hồ, trầm mê trong biển dục. Nhưng Dương Liên Đình hiện tại hình như không hề bị hạn chế hành động. Hấn... có thể nào phát hiện ra dị dạng không?

Đông Phương Bất Bại mặc dù quyền cao chức trọng, kinh nghiệm phong vũ vô số, nhưng tâm tình lúc này so với năm xưa bị người vây công, lấy một địch mười thì còn thấp thỏm bất an hơn.

Ai biết Dương Liên Đình vẫn như trước không có phát hiện, bàn tay lớn mang theo hỏa nhiệt ở trên thân y trêu ghẹo, một ngón tay đã mò đến mật huyết của y, dò xét tiến vào.

Đông Phương Bất Bại có chút chấn động. Dương Liên Đình cảm giác thấy y căng thẳng, cúi đầu hôn lên thùy du trước ngực y, vươn đầu lưỡi ẩm thấp của mình liếm vòng quanh, thậm chí còn hấp dục nó lên. [R: hấp dục=mút or hút =///
=]

“Ách...”

Lực chú ý của Đông Phương Bất Bại bị phân tán, phát ra một tiếng vừa giống như đau lại giống như ngâm, trước ngực tùy theo động tác của Dương Liên Đình mà vận vẹo, hạ thân không tự giác mà càng ngày càng dán chặt vào người phía trên.

Dương Liên Đình toàn thân một trận khô nóng. Nếu không phải tinh thần lực của hắn cường đại, lúc này sớm đã mất không chế rồi.

Tại phương diện tình ái, bất luận là người thời xưa hay là nay, ai ai cũng lấy theo đuổi khoái cảm cũng kích thích làm đầu. Xã hội loài người ngàn vạn năm sau, cuộc sống sinh hoạt ở trên các hành tinh xa xôi hoặc trong những thành phố lớn trong vũ trụ, tình dục đã trở nên phi thường đậm bạc, gần như đã mau trở thành thần tiên vô dục vô cầu. Vì không muốn lãng quên loại bản năng nguyên thủy đó của con người, nên mới nghiên cứu ra thêm nhiều phương pháp mới, để kích thích tình dục. Nhưng kỳ thật bọn họ theo đuổi nhiều nhất, vẫn là một loại cao trào của tinh thần. Nếu như tinh thần của hai người phù hợp, lại phối hợp với việc nhục thể hoan du, mới coi là một lần chính thức dung hợp.

Dương Liên Đình cũng từng có lần quan hệ thân mật với tình nhân, trong đó có người chọn thân thể trung tính để hoan ái, cho nên tại phương diện này, hắn vẫn là có kinh nghiệm.

Hắn rất nhanh đã thành thạo mà cho vào được ngón tay thứ hai, tiếp đến ngón thứ ba. Cũng may Đông Phương Bất Bại vừa rồi cũng đã chuẩn bị một lúc, phía sau thật ra cũng co giãn không ít, ra vào cũng rất thuận lợi.

Đông Phương Bất Bại bị hắn khiêu khích đến vừng vừng hồ hồ [mơ hồ, lằng lằng >D<], lại=“” cảm=“” thấy=“” hắn=“” đối=“” với=“” cơ=“” thể=“” mình=“” coi=“” như=“” không=“” có=“” gì=“” khác=“” lạ,=“” an=“” tâm=“” hơn=“” chút,=“” liền=“” cũng=“” ý=“” loạn=“” tình=“” mê,=“” bất=“” an=“” vừa=“” mới=“” nảy=“” ra=“” cũng=“” ném=“” ra=“” sau=“”>

Dương Liên Đình cảm thấy cũng được khá rồi, cuối cùng cũng không nhịn được, mở hai đùi của y ra, ưỡn thẳng vũ khí của mình muốn đi vào.

“Đừng...”

Đông Phương Bất Bại đau đến giật mình, nhìn xuống chỗ hai người đang hợp lại dưới thân, không khỏi sợ hãi mặt trắng bệch.

“Không, không được, vào, không vào được...”

Y hoảng loạn muốn đẩy người trên mình ra, nhưng lại có chút không nỡ mà vòng lấy vai hắn, thật sự rất là mâu thuẫn.

Mới vừa rồi rõ ràng không có lớn như thế a...

Dương Liên Đình vươn tay an ủi y, khàn giọng quát: “Đừng động!” Vừa nói vừa nâng vòng eo hữu lực của Đông Phương Bất Bại lên, ba ba vỗ hai cái xuống mông y.

“A, người...” Đông Phương Bất Bại không kịp phòng bị, không khỏi xấu hổ mặt đỏ hồng, đang nghĩ muốn nói cái gì, bỗng nhiên phía sau đau đớn dữ dội, đã bị kẻ kia công khai đường hoàng xông thẳng vào.

“Ách —— ”

Thật sự là vô cùng đau đớn, nhất thời mồ hôi lạnh cũng toát ra.

Dương Liên Đình cảm giác được cơ thể y đang căng cứng, nhẹ nhàng thấp giọng nói: “Đừng sợ, đừng sợ, có ta đây. Nhìn ta, nhìn ta.”

Thanh âm của hắn dường như có một thứ ma lực, Đông Phương Bất Bại không tự chủ được mà nhìn hắn, chỉ cảm thấy trong bóng tối, một đôi mắt đen như mực của Dương Liên Đình lại phát ra ánh sáng như thần tinh [ngôi sao], bên trong giống như bao hàm vũ trụ vạn tượng.

Đông Phương Bất Bại nhất thời thất thần, dần dần trầm mê trong đó, cảm giác giống như đang có một thứ gì đó, đang trói chặt y cùng với người tâm ái, so với cơ thể còn muốn trói chặt nhiều hơn.

Tinh thần thể của Dương Liên Đình hấp dẫn lực chú ý của đối phương thành công, không khỏi mỉm cười, bắt đầu chậm rãi vận động. Vô số sợi tinh thần mắt thường không thể nhìn rõ, tựa như một chiếc lưới kim sắc khổng lồ, tạo thành thứ giống như một chiếc lồng bao phủ lấy quanh thân hai người.

Đông Phương Bất Bại bắt đầu cảm thấy đau đớn giảm dần, chỉ thấy cơ thể nhẹ như lông vũ, một cảm giác mềm mại nhu hòa cùng ấm áp không thể dùng ngôn ngữ diễn tả nổi đang xâm nhập toàn thân. Mà cơ thể tùy theo luật động nguyên thủy nhất, dần dần trở nên khô nóng, một cảm giác kỳ lạ từ đâu đó trong cơ thể chậm rãi lan tràn ra bên ngoài.

Hồng mộc hương tháp, noãn thất ôn hương. [*]

Phía sau đại trưởng [màn], hai người đang hoan hảo như đã tiến vào một thế giới khác. Bọn họ kết hợp đến hoàn hảo, vô về an ủi lẫn nhau, phát ra tiếng thở dốc anh anh.

Dương Liên Đình không nghĩ đến nhanh như vậy liền có thể làm tinh thần của Đông Phương Bất Bại đáp lại, mặc dù hoàn không có đạt tới cực trí, nhưng lần đầu hai người kết hợp mà đã đến được trình độ này thực sự là khiến người ta giật mình, bởi vậy đồng thời tại thời điểm nhục thể đạt đến cao trào, tinh thần cũng phải đến cực đại khoái cảm.

Đến nỗi Đông Phương Bất Bại đã hoàn toàn quên mất bản thân mình, toàn bộ ý nghĩ tâm tư đều là Dương Liên Đình.

Y tự cung đã lâu, đối mấy tiểu thiếp cũng đã lạnh nhạt nhiều năm, sớm đã mất đi dục vọng nam tính. Việc này kéo dài nhiều năm khiến trong tâm y phát sinh biến hóa, lại đem lòng ái luyến Dương Liên Đình tuổi trẻ anh tài, trạng thái phức tạp trong lòng thay đổi, lại có một loại khát vọng giống như nữ tử có thể được nằm dưới thân người mình yêu, nhưng cũng tự biết cơ thể tàn thiếu, chỉ mong có thể thỏa mãn dục vọng của Dương Liên Đình, còn chính mình mặc dù phải chịu đau đớn, cũng không ôm bất cứ hy vọng gì.

Y chỉ một mực thầm nghĩ sẽ thỏa mãn đối phương, ai ngờ lần hoan hảo này, không hiểu sao lại vượt quá suy tính, cả cơ thể giống như đang chòng chênh lắc lư trên biển rộng mênh mông của tình cảm, lúc lên lúc xuống, làm cho y phải thở dốc liên hồi.

Hơn nữa bộ phận nam tính hùng vĩ của Dương Liên Đình liên tục đánh vào điểm mẫn cảm bên trong nội bích cầu y, dẫn dắt một trận khoái cảm quen thuộc đã ngủ yên từ lâu sâu trong cơ thể. Đáng lẽ phải chịu thống khổ không thể phát tiết ra như thế thì khoái cảm càng phải suy giảm. Nhưng là không hiểu sao, cả cơ thể y dường như đã trầm mê trong đó, bốc cháy, kịch liệt nảy lên, run rẩy tới tận đầu ngón chân.

Loại khoái cảm mãnh liệt như thế, cho dù năm xưa khi y còn là nam tử oai phong lẫm liệt hoan hảo cùng tiểu thiếp cùng chưa từng có qua.

“A, a a—— ”

Bị từng đợt xung động nóng bỏng xâm nhập, hai đùi của Đông Phương Bất Bại chặt chẽ kết hợp trên người Dương Liên Đình, điên cuồng cùng hấn dao động không ngừng. Sợi kim sắc không nhìn thấy quanh thân hai người, cũng càng lúc càng dài, càng lúc càng chặt.

Không biết đã kéo dài bao lâu, khi Đông Phương Bất Bại dần dần cảm giác sắp chống đỡ không được thì, Dương Liên Đình cuối cùng bỏ qua cho y, bắn ra. Đồng thời sợi tinh thần kim sắc đang quấn quanh hai người cũng đạt tới cao trào, giống như bị châm lửa, trong nháy mắt đặc lại một chỗ, biến mất vào một không gian không biết tên.

“A —— ”

“A —— ”

Hai người cùng lúc trầm kêu ra tiếng, song song đạt tới tận nơi thiên nhân tương giao.

Đông Phương Bất Bại gần như lập tức bất tỉnh. Dương Liên Đình nằm xuống, cảm giác dục vọng của cơ thể vẫn chưa hết, trên người vẫn đang nóng rực xao động. Nhưng Đông Phương Bất Bại là lần đầu cùng hấn hoan hảo, không nên làm quá đà. Dù sao cơ thể nam tử cùng nữ nhân cũng bất đồng, Dương Liên Đình tuy có cẩn thận không để cho y chịu thương, nhưng vẫn là nên luyện tiết buông tha tốt hơn. Huống chi, một nhất chính là tinh thần của hai người kết hợp.

Đông Phương Bất Bại là lần đầu tiên, chính y không phát hiện, nhưng tinh thần đã bị tổn hao rất lớn, một lần hoan ái này, không chừng sẽ khiến y mệt mỏi ba ngày [o.Ồ]. Bất quá Dương Liên Đình tin tưởng y một người phi thường, sẽ qua được lần hao kiệt tinh thần này.

Trong đêm đen, ngắm nhìn người đang say ngủ bên mình, tựa hồ trong giấc mơ đang nhớ lại dư vị tình ái vừa rồi của hai người, khóe miệng còn giương lên một chút ý cười biếng nhác.

Dương Liên Đình mỉm cười, ngừng tâm tĩnh khí, tinh thần thể dò xét lại toàn thân, tiêu trừ sạch sẽ tàn dư còn lại của xuân dục và tiêu hồn hương, vụng về kiểm chế xuống dục vọng đang ngo ngoe muốn động.

Hắn phi thường hài lòng với lần đầu kết hợp cùng Đông Phương Bất Bại này, thỏa mãn vươn tay, ôm lấy người kia vào sâu trong lòng, nhắm mắt lại, yên ổn chìm vào giấc ngủ.

15. Chương 15

15.

[R: ~ ồ yêh~ và ta đã trở lại

>D< hị=“” hị=“” hị=“”>

Hai người ‘vật lộn’ đến quá nửa đêm, nháy mắt trời đã sáng.

Lúc này Dương Liên Đình cũng có chút khó xử. Đáng ra thì hắn trúng thuốc mê, còn lâu mới tỉnh được, tỉnh ra thì cũng phải đến khoảng giữa trưa mới tỉnh. Nhưng là lần này tinh thần Đông Phương Bất Bại hao lực rất lớn, nếu không được hắn giúp thì sáng ra có thể nào đi nữa cũng không tỉnh nổi.

Hai người vẫn còn ở Thanh Lam các, thân phận của Hồng Liễu kia ở phân đà Dương Châu chắc chắn không thấp, hơn nữa còn là tâm phúc của Đông Phương Bất Bại. Dương Liên Đình cũng không chắc nếu hai người bọn hắn tiếp tiếp tục ở trong phòng ngủ li bì thì liệu Hồng Liễu kia có thể nào vì lo sợ giáo chủ xảy ra chuyện mà xông vào xem không. Nếu nàng thật sự tiến vào, chứng kiến toàn bộ cảnh này, Đông Phương Bất Bại nhất định sẽ diệt khẩu.

Dương Liên Đình tiến thoái lưỡng nan, suy tư một lát, quyết định đứng dậy.

Trải qua hoan hảo đêm qua, cảm tình của hắn đối Đông Phương Bất Bại đã tiến thêm một bước, đối với việc y có thể thừa nhận tác cầu tinh thần lực của mình lại càng lại hài lòng, hơn nữa tình cảm của y đối với mình vô cùng sâu đậm, không chỉ nguyện ý lấy thân thể hầu hạ, thậm chí còn dùng cả miệng để khẩu giao cho mình, trong lúc hoan hảo cũng không hề che dấu tình cảm cùng luyến ái, khiến cho hắn thật nhớ mãi không quên.

Đã như vậy, thì chính là y đi. Biển người mệnh mông, muốn tìm thấy một Đông Phương Bất Bại thứ hai là không có khả năng.

Trải qua đêm qua địa nhục thể tiếp xúc, cái hy vọng chấp nhất xa vời muốn cùng với nữ tử của Dương Liên Đình đã bị ném lên tít chín tầng mây. Cơ thể trung tính cũng có ưu điểm của nó, trước đây bị kìm ức và tính cách nguyên bản của Dương Liên Đình ảnh hưởng, khiến hắn có chút chấp niệm, hiện tại trở về bản tính vốn có thì không cần để ý nữa.

Lúc này sắc trời bắt đầu dần sáng rõ, Dương Liên Đình quay sang nhìn Đông Phương Bất Bại vẫn còn đang say ngủ, thấy y thần sắc mệt mỏi, rốt cuộc không đành lòng để tinh thần y phải chịu suy yếu ba ngày, liền bao phủ lấy đôi môi của y, truyền sang cho y một tia tinh thần khí.

Cơ mà truyền qua truyền lại, cái ‘xung động’ mỗi buổi sáng của nam nhân lại không ức chế được mà bùng bùng trỗi lên~.

Dương Liên Đình trước đây từng dùng qua nhục thể, tiến hóa thành nhục thể nhân loại vạn năm, đối với mấy cái xung động nguyên thủy sớm đã đậm bạc đi nhiều. Nhưng mà hiện tại toàn bộ cơ thể hần chính xác chân chính là động vật nguyên thủy, cho nên không thể bắt bẻ, lý trí đã bị dục vọng tấn công. [R: =.= ngụy biện ~ tất cả chỉ là ngụy biện ~]

Đông Phương Bất Bại chưa từng thể nghiệm qua cái loại hoan ái kích thích lại điên cuồng như đêm qua, ngủ rất sâu, cả người chìm sâu trong một loại cảm giác thỏa mãn cùng hạnh phúc không ngôn ngữ nào tả xiết.

Vốn tinh lực y đã hao tận, lẽ ra buổi sáng căn bản thanh tỉnh không nổi, nhưng một tia tinh thần khí đột nhiên xâm nhập vào cửa miệng, chậm chậm lan tỏa toàn thân, dần dần bổ khuyết phần tinh thần bị hư hao, giúp y dần tỉnh táo lại.

Y vừa lơ mơ mở được mắt, liền cảm giác có cái gì không đúng thì phải. Có người đang ở trên người y quấy nhiễu không thôi, bắt đầu lúc đó tức thì bị một đỉnh vật cứng rắn bài khai, cái hung khí kia còn ngo ngoe muốn động mà theo bắt đầu đụng vào bụng dưới y.

Y nhất thời vẫn còn mông lung, trong đầu còn đang hỗn loạn, không phân biệt nổi là chuyện gì đang diễn ra. Người phía trên cảm thấy y tỉnh dậy, lại càng dán sát vào, hôn hôn khòe miệng của y, vừa thân mật vừa tự nhiên nỉ non nói: “Chúng ta lại làm một lần đi.”

“Ừ...” [R: ~ thôi xong ~ =)]

Đông Phương Bất Bại còn đang mê mang, nhưng tiềm thức vẫn ý thức được đối với người phía trên có cầu tất ứng [R: nôm na là chiều anh Dương], liền hồ đồ mà đáp một tiếng ừ.

Người nọ càng thêm hưng phấn, hung hăng găm một cái lên cảm y, nói: “Người thật tốt.” Vừa nói vừa bề bộn bận rộn sờ sờ vuốt vuốt.

Đông Phương Bất Bại oạch một cái, lập tức thanh tỉnh lại. Ngẩng đầu chỉ thấy Dương Liên Đình nằm bò trên người y, đang tập trung toàn bộ tinh thần phân khai hai bắt đầu của y, đỡ theo cái hung khí của mình dò xét chuẩn bị đi vào. Một bàn tay khác còn đang nâng lấy hông mình, còn không lưu tình chút nào mà vừa vân vê vừa niết, tựa hồ cảm giác thoải mái lắm.

“Liên Đệ, người...”

Y thất mình quá độ, không khỏi thốt ra xưng hô nỉ non thân mật vốn chỉ giữ trong lòng.

Dương Liên Đình một bên cực kỳ tự nhiên ra sức vận động, một bên thân mật ôm lấy thân thể y đứng lên, nam căn dụng lực ra vào, cười nham nhở nói: “Giáo chủ đại nhân có gì phân phó?”

Đông Phương Bất Bại có chút vô thức ngã vào cổ hần, cơ thể tùy theo trườn sát của hần mà vận động lên xuống. Tư thế hai người rất giống Phật hoan hỉ trong miếu* [R: =.=# cái này thú zđ], nhĩ bàn trứ ngã ngã bàn nhĩ, nhĩ gian hữu ngã, ngã gian hữu nhĩ, thân mật vô gian. [R: nôm na là trong ta có người, trong người có ta, nhìn chú thích hiểu liền! >D<>]

Dương Liên Đình đêm qua còn chưa có thử qua tư thế này, nhất thời không khỏi cảm thấy sảng khoái vô cùng, nhấn chặt eo Đông Phương Bất Bại, luật động xâm nhập càng sâu.

Lần này hần đương nhiên sẽ không sử dụng tinh thần lực, mà chỉ là thuần túy nhục thể hoan hảo.

Hần biết Đông Phương Bất Bại sau khi tự cung đã mất đi nam căn, không thể ‘xuất’ ra cho dễ chịu, nhưng không ngại, bên trong cơ thể y còn có nhiều nơi có thể đem lại cho y khoái cảm, thế nên nhiều lần cũng cố tình đánh vào vị trí mẫn cảm kia, kích thích Đông Phương Bất Bại trận trận run rẩy, cơ thể nóng bừng lên.

Đông Phương Bất Bại không biết là xấu hổ hay quẫn bách, đầu chôn trên vai hần, không chịu ngẩng đầu nhìn lên, miệng vẫn ân ân a a rên rỉ không ngừng, không hề keo kiệt khiêu sảng chỉ thanh [R: âm thanh ở trên giường ó >D<], hai=“” tay=“” cũng=“” ôm=“” chặt=“” lấy=“” hần,=“” cơ=“” thể=“” phối=“” hợp=“” cực=“” kỳ=“” tích=“”>

Lần ‘vật lộn’ này của hai người, nháo đến gần nửa ngày mới chịu dừng.

Đông Phương Bất Bại đêm qua đã choáng váng vì cả sự cường tráng lẫn lực kéo dài của Dương Liên Đình rồi, lúc này gần như xụi lơ thành, nhưng trước sau vẫn không chịu lên tiếng xin tha.

Vẫn là Dương Liên Đình để ý tha cho cơ thể y, cuối cùng cũng chịu bỏ qua.

Lần này Đông Phương Bất Bại thật sự là eo thắt lưng đều hư nhuyển, cả người động cũng động không nổi mà tùy ý Dương Liên Đình đặt y lên giường.

Dương Liên Đình nằm xuống đối diện với mặt y, giống như đêm qua giống ôm lấy thân thể y, một tay ôn tồn mà ôn nhu vòng ra sau tấm lưng bóng loáng căng mịn của y vuốt ve.

Đông Phương Bất Bại đến lúc này, cũng không còn gì cố kỵ hay lo âu nữa, như một cô vợ nhỏ nằm yên trong lòng hắn, hưởng thụ vuốt ve của hắn.

Hai người hồi lâu không nói chuyện, chỉ là cả cơ thể tinh tế cảm nhận cảm giác biếng nhác ấm áp này.

Cuối cùng, Đông Phương Bất Bại nhẹ nhàng lên tiếng: “Người, người không có gì muốn hỏi ta sao?”

“Hỏi cái gì?” Dương Liên Đình lười biếng nói: “Hỏi người thế nào lại ở đây? Hỏi người rốt cuộc thích** ta bao lâu, hỏi người thế nào mà bò lên giường ta?”[R:** nguyên văn là ký du: mong mỏi. Chỉ phàm là những sự không phải phận mình đáng có.]

Đông Phương Bất Bại đắm mảy đắm nhẹ lên bả vai hắn.

Dương Liên Đình cúi đầu cười, ôm càng chặt lấy y hôn hôn: “Ta sớm biết rồi. Từ lúc người giả trang thành Phương Bách trà trộn vào ta đã biết, khi ấy ta còn không hiểu Giáo chủ đại nhân này là muốn làm cái gì? Chẳng lẽ là không thực tin tưởng ta, muốn âm thầm giám thị? Ai mà ngờ... Ha ha, nghĩ không ra người dễ ăn dấm chua như thế, kể cả thanh lâu cũng muốn theo đi. Người này đồ tiểu ngốc mà.”

Đông Phương Bất Bại ban đầu nghe, trong lòng thực hoảng hoảng, sợ hắn hiểu lầm, còn đang nghĩ nên giải thích cho hắn thế nào. Ai biết nghe đến đoạn sau, không khỏi cả mặt phỉm hồng.

Còn có, chưa từng có ai dám gọi y là tiểu ngốc, nhưng lời này từ miệng Dương Liên Đình nói ra, không hiểu sao y lại nghe đến vui vẻ, nhất thời hạnh phúc đến độ muốn bay lên, còn không tha mà đắm hắn thêm mấy cái, sáng giọng: “Người nói ai là tiểu ngốc.”

“Ha ha, còn không phải người thì còn ai nữa a. Nhìn người dọc đường cứ Dương đại ca Dương đại ca mà gọi, làm hại ta không biết thấp thỏm bất an bao lâu a.”

“Hảo a, nguyên lai người sớm biết ta là ai, cả đường xem ta như trò cười. Người ở đâu mà thấp thỏm bất an, ta xem người vẫn là thần nhiên như thường đi. Biết rõ ta là giáo chủ, biết rõ tuổi ta so với người lớn hơn...” Đông Phương Bất Bại nhất thời thẹn quá hóa giận, đối Dương Liên Đình bướng bỉnh vừa cầu vừa nhéo.

Dương Liên Đình cười to thành tiếng, đột nhiên ôm chặt y xoay người, áp xuống dưới thân, từ trên cao nhìn thật sâu xuống y, nghiêm mặt nói: “Từ hôm nay người đã là người của ta rồi, tâm ý của người ta rõ ràng, nếu là người tầm thường, ta tự nhiên sẽ chịu trách nhiệm đến cùng. Nhưng người là giáo chủ, nếu chỉ là nhất thời tham của lạ, lấy ta làm trò tiêu khiển đùa bỡn, hoặc là để ý đến mấy thứ vỏ vãn thân phận hay tuổi tác này, không chịu lấy chân tâm đối đãi ta, vậy người hôm nay liền một chương đem ta giết đi. Còn hơn tương lai mất công để ta phải chịu cái nỗi khổ tương tự kia, thật đâm vào tim ta đau đớn!”

16. Chương 16

Edit: Robin

16

[Hạ]

Dương Liên Đình cười to thành tiếng, đột nhiên ôm chặt y xoay người, áp xuống dưới thân, từ trên cao nhìn thật sâu xuống y, nghiêm mặt nói: “Từ hôm nay ngươi đã là người của ta rồi, tâm ý của ngươi ta rõ ràng, nếu là người tầm thường, ta tự nhiên sẽ chịu trách nhiệm đến cùng. Nhưng ngươi là giáo chủ, nếu chỉ là nhất thời tham của lạ, lấy ta làm trò tiêu khiển đùa dỡn, hoặc là để ý đến mấy thứ vỏ vãn thân phận hay tuổi tác này, không chịu lấy chân tâm đối đãi ta, vậy ngươi hôm nay liền một chưởng đem ta giết đi. Còn hơn tương lai để ta phải chịu cái nỗi khổ tương tự kia, thật khiến ta đau đớn!”

Lời này hần nói cực kỳ nghiêm túc, thần sắc nghiêm lệ.

Đây giống như thời khắc hạnh phúc nhất trong cuộc đời Đông Phương Bất Bại, không ngờ hần nói ra lời, lo lắng nói: “Liên đệ, ta sao có thể đùa dỡn ngươi. Ngươi nếu đã biết ta thực là một tấm chân tình, thì cũng biết ta sẽ chẳng thêm này hư danh. Ta thà để chính mình rơi xuống địa ngục, chịu muôn vàn giày vò thống khổ, cũng không nguyện để ngươi chịu mấy may khổ sở. Liên đệ, ngươi đã có tâm ý này, ta, ta thậm chí chết cũng nguyện ý. Ngươi không tin, ta có thể phát thệ...”

Dương Liên Đình vội vàng che miệng của y: “Không được phát thệ loạn! Còn có cái gì mà địa ngục với thống khổ cũng không được nói!”

“Liên đệ...” Đông Phương Bất Bại kéo tay hần, trong lòng ngọt lịm như mật

Kỳ thật Dương Liên Đình bất quá nói mấy lời này cũng chỉ là muốn thử tâm ý y, hiện tại thấy y tình chân ý thiết, tinh thần thể cảm ứng được một thứ hạnh phúc cùng ái y nung nấu đến không cách nào hình dung, không khỏi hết sức cảm động.

Hần vẫn là lần đầu thử nghiệm đến chuyện như thế... Một loại cảm giác xúc động kỳ lạ, nhất thời làm khả năng tư duy của hần tụt dốc không phanh, cứ thế mà theo Đông Phương Bất Bại nói mấy lời ngu ngốc sến súa. [R: yêu = ngu đi sâu? =.*]

Hai người tiếp tục quanh co nói mấy câu không đứng đắn, mãi đến lúc mặt trời lên cao lấm lấm rồi, mới nhớ ra là có chuyện cần làm.

Đông Phương Bất Bại mặc quần áo xong, lại dịch dung về dáng vẻ Phương Bách, để lại lời nhắn cho Hồng Liễu, rồi cùng Dương Liên Đình len lén rời khỏi Thanh Lam các.

Đám người Triệu Khoan vẫn còn đang ngủ trong phòng của các cô nương, lúc sau mới trở lại nhà trọ.

Bởi vì xế chiều sẽ tiếp tục hành trình, Dương Liên Đình tự mình đi kiểm tra chuồng ngựa cùng một số thứ khác, rồi còn cẩn thận bàn giao lại một số việc.

Đông Phương Bất Bại vẫn đi theo phía sau hần, nhìn dáng vẻ hần nghiêm chỉnh làm việc, trong lòng không kiềm được vui vẻ, vừa kích động lại kiêu ngạo, hai tay cứ sát sát vào nhau.

Có người xem không vừa mắt, thấp giọng nói thầm: “Tiểu tử Phương Bách này uống nhầm thuốc gì rồi không biết? Chẳng hiểu đang làm cái trò gì.”

Đông Phương Bất Bại nghe thấy rồi, nhưng mà cũng chẳng buồn tính toán, bây giờ y xem ai cũng thuận mắt hết.

Mọi người quay về đầy đủ, ăn xong bữa trưa, xế chiều lại tiếp tục hành trình đi về hướng Lạc Dương.

Kỳ thật Dương Liên Đình đã chẳng còn tí tâm tư nào cho Thánh cô nữa cả, bất quá đã an bài hành trình mất rồi, hần cũng không muốn thay đổi. Lại nói, hần hiện tại đang cùng Đông Phương Bất Bại nung tình mật ý, sớm trở về Hắc Mộc Nhai thì quá là mất hứng, không bằng ở bên ngoài chơi thêm vài ngày nữa.

Đông Phương Bất Bại cũng có tâm tư như vậy, cho nên hai người cực kỳ ăn ý liếc nhau một cái, tiếp tục vui vẻ lên đường.

Chỉ tiếc mỗi hai người vừa mới tốt hơn, đang trong thời gian ngọt ngào hạnh phúc, lại bị mấy lão già suốt ngày kè kè bên cạnh, thực mất hứng.

Thế là trên đường Đông Phương Bất Bại liền bảo Dương Liên Đình tìm cái lý do, tách khỏi mọi người, ai nấy chia nhau hành động, sau một khoảng thời gian thì hợp lại tại Lạc Dương.

Cuối cùng còn lại hai người đơn độc lên đường, Đông Phương Bất Bại thấy cực kỳ hài lòng, Dương Liên Đình cũng thấy mỹ mãn.

Yêu đương vùng trộm mặc dù rất kích thích, bắt quả không có quang minh chính đại mà nghĩ như thế nào là tốt. Hai ngày đi đường, cũng không gặp cái ‘khách sạn’ nào, bị mấy lão già kia nhìn chằm chằm, muốn thơm trộm một cái cũng chả có dịp, buồn bực a.

Vừa nghĩ thế, ánh mắt hắn nhìn Đông Phương Bất Bại có chút bốc lửa.

Đông Phương Bất Bại vẫn ngồi ngay ngắn trên ngựa, hưng trí bừng bừng chỉ điểm cho hắn danh sơn danh thủy phụ cận, tự nhiên cảm giác được hắn có điểm lạ, quay đầu vừa nhìn, không khỏi trong ngực như nai con giật mình một cái, khản trương hắn lên, sẵn giọng: “Đang giữa ban ngày, ngươi còn nghĩ muốn cái gì đây.”

Dương Liên Đình cười hắc hắc, nói: “Ta đang suy nghĩ ngươi sao biết được nhiều như thế. Chỗ nào cũng biết.”

Đông Phương Bất Bại cúi đầu cười nói: “Ta lớn hơn ngươi, so với ngươi đi qua nhiều nơi hơn. Trước kia ta chỉ là một hương chủ nhỏ nhỏ của Phong Lô đường, vì giáo làm rất nhiều việc, thiên hạ có chỗ nào không có đi qua? Đừng nói Giang Nam sơn minh thủy tú này, kể cả tây bắc đại mạc, Thiên Sơn hàn tuyết, Vân Quý thâm sơn, Hải Nam cô đảo, ta đều đã đi qua.”

Dương Liên Đình bội phục nói: “Thật sự là khá lắm.”

Đông Phương Bất Bại thở dài nói: “Có cái gì mà khá. Khi đó vẫn đang còn hùng tâm tráng chí, một lòng muốn xây dựng một phen sự nghiệp, làm nhiều chuyện vô vị. Kỳ thật hiện ta đang nghĩ, lúc ấy làm rõ thật nhiều chuyện vô vị, còn không bằng...”

“Không bằng cái gì?”

Đông Phương Bất Bại hơi mắc cỡ nhìn hắn, cúi đầu, thanh âm e thẹn nhỏ đến gần như nghe không ra: “Không bằng làm một nữ tử, tìm một lang quân tâm ái, may áo nấu cơm, tương phu giáo tử.” [giúp chồng dạy con]

Dương Liên Đình nhìn gương mặt y xấu hổ đỏ hồng, kể cả vành tai tinh xảo cũng nhiễm một mạt đỏ ửng, trong lòng đại động, thúc ngựa tiến lên kéo tay y, nhu thanh nói: “Ngươi yên tâm, nguyện vọng của ngươi nhất định sẽ thực hiện được.”

Đông Phương Bất Bại càng lại xấu hổ đỏ mặt, hạnh phúc nhìn hắn một cái, không nói chuyện.

Hai người cứ như vậy tay trong tay, thúc ngựa sóng vai, không nhanh không chậm. Hai con ngựa cũng thật là ôn thuận, bước rất đều.

Đoạn đường này vốn là quan đạo, hai người đi một đoạn, ầm ầm nghe phía trước có tiếng binh khí va chạm, liếc nhau một cái, lưu luyện không rời mà thả tay nhau ra.

Đông Phương Bất Bại nhíu mày nói: “Chúng ta tách ra đi.”

Y hiện tại một lòng nhu tình mật ý, không muốn tham dự vào sự tình trong giang hồ, chỉ là liếc mắt một cái, cũng cảm thấy cụt hứng, ghét phiền phức.

Dương Liên Đình nói: “Đi đến thành tiếp theo, nhất định phải đi qua đường này. Hai bên đều là núi cao, chúng ta nếu tách ra, sẽ phải bỏ ngựa đi bộ. Đây vốn là quan đạo, nên chắc sẽ không có chuyện lớn gì, chúng ta cứ đi đường chúng ta là được.”

Đông Phương Bất Bại nhu thuận nói: “Hảo.”

Y võ công cao cường, thiên hạ đệ nhất, bất luận có gặp cái sự tình gì đi nữa, cũng không cần sợ hãi. Nếu Dương Liên Đình đã nói như thế, liền tùy hắn đi xem, dù sao có mình tại đây, ai cũng không đả thương được Liên đệ của y.

Hai người thúc ngựa gia tốc, chạy đến khe núi phía trước, liền nghe thấy một thanh âm từ xa xa truyền tới.

“Hừ! Họ Lệnh Hồ tiểu tử, khẩu khí thật cuồng vọng, kể cả sư phụ người Nhạc Bất Quần có ở đây, cũng không dám nói chuyện như thế với lão phu. Đợi lão phu phu Đồng Thủ Lặt Chưởng đây ra tay, hảo hảo giáo huấn ngươi!”

Người nọ thanh âm to lớn, khí vận đan điền, công lực cao thâm.

Đồng Phương Bất Bại nghe danh hiệu cùng tiếng nói của lão, không khỏi ồ một tiếng.

Lúc này bọn hắn đã chứng kiến tình hình phía trước, chỉ thấy một lão giả cao lớn uy vũ, trong tay xách theo một thiếu nữ mười hai mười ba tuổi, cùng một thanh niên trẻ tuổi đối đáp.

Thanh niên trẻ tuổi kia nhìn qua bất quá chỉ ngoài hai mươi, trên người huyết tích loang lổ, toàn thân dính đầy bùn lầy, cực kỳ chật vật. Thiếu nữ hai mắt sụp xuống, sắc mặt tái nhợt, nhưng vẫn nhìn ra dung mạo xinh đẹp, lớn lên chắc chắn là một mỹ nhân.

Lão giả kia càng thêm điên cuồng, cao giọng cười to: “Ngươi không phục lão phu?”

Ai ngờ thanh niên nọ cũng cười ha ha, thanh âm so với lão còn muốn điên cuồng hơn: “Nguyên Thiên Phách, ngươi nắm mạng sư muội ta trong tay, bản thiếu hiệp sợ ném chuột vỡ bình, không dám động thủ bừa. Ngươi nếu buông sư muội ta lại đánh một trận, ta Lệnh Hồ Xung trong vòng ba chiêu chắc chắn có thể làm lão thất phu ngươi bại dưới kiếm.”

Nguyên Thiên Phách giận dữ: “Tiểu tử không biết tốt xấu, kể cả sư phụ người Nhạc Bất Quần có ở đây, cũng không dám nói loại lời này! Lão phu cùng Nhạc Bất Quần có cừ oán, nợ cha con gái trả, thiên kinh địa nghĩa. Lão phu chỉ bắt nữ nhi của hắn, tha cho tánh mạng chúng sư huynh đệ của ngươi. Ngươi lại hết lần này tới lần khác đuổi theo chịu chết. Đã vậy lão phu cũng không hạ thủ lưu tình nữa!”

Lệnh Hồ Xung càng thêm cuồng ngạo, phi rồi một tiếng, rung rung kiếm trong tay, kêu lên: “Còn không biết là ai chịu chết. Lão thất phu, ngươi mau buông sư muội ta, chúng ta hảo hảo đấu một trận! Ta Lệnh Hồ Xung nhất định phụng bồi đến cùng!”

Nguyên lai đúng là Lệnh Hồ Xung cùng Nhạc Linh San...

Dương Liên Đình hết nói.

Bất quá hắn thế nào cũng nhớ không nổi trong nguyên bản còn có chuyện như thế xảy ra? Nguyên Thiên Phách kia là nhân vật gì, sao chưa từng nghe qua nhỉ?

Bất quá nghĩ lại, hiện tại so với kịch tình bắt đầu sớm năm sáu năm, Nhậm Doanh Doanh vẫn còn là tiểu cô nương tuổi dậy thì, Nhạc Linh San thì độ mới qua tiểu học, Lệnh Hồ Xung cũng là vừa mới xong giai đoạn thiếu niên thành thanh niên trẻ tuổi. Nhìn khẩu khí hắn ung dung tự đắc, khó trách mấy năm sau trước mặt Điền Bá Quang phô trương như vậy, nguyên lai vốn là mảnh cũ xài lại.

17. Chương 17

17.

[Thu]

Chứng kiến vai chính sớm lên sàn, Dương Liên Đình không khỏi ôm theo tư tưởng tò mò đứng một bên ngó nghiêng, thuận tiện thấp giọng hỏi Đồng Phương Bất Bại: “Ngươi biết Nguyên Thiên Phách là ai?”

Đồng Phương Bất Bại không gì không biết, thản nhiên nói: “Hắn là đại đạo (phường trộm cắp) ở Sơn Tây Giang Dương, ban đầu thủ hạ có sáu huynh đệ, tự xưng là Thái Nguyên Thất Hùng. Sáu năm trước đi qua Thái Nguyên làm việc thì bị Hoa Sơn chưởng môn Nhạc Bất Quần đánh, sáu huynh đệ đều chết, chỉ còn một mình lão sống sót. Người này lòng dạ độc ác, một thân quyền cước công phu cũng không tệ, trên

giang hồ tự xưng là Đồng Thủ Lạt Chương, tiếng xấu trong hắc đạo rất vang dội. Có lẽ lão lợi dụng mấy ngày gần đây Ngũ Nhạc liên kết, Nhạc Bất Quần đi Tung Sơn, Hoa Sơn không người, chạy đến tìm người báo thù hả giận.”

Dương Liên Đình gật đầu: ” Lệnh Hồ Xung kia ta có nghe nói qua, vốn là đại đệ tử của Nhạc Bất Quần. Nữ hài kia chắc là sư muội hắn, Nhạc Bất Quần nữ nhi Nhạc Linh San. Chỉ không biết Ninh nữ hiệp có phải cũng theo Nhạc Bất Quần đi Tung Sơn rồi không, nếu không Hoa Sơn chỉ còn mấy sư huynh muội bọn hắn, còn cũng chẳng có ai.”

“Ninh nữ hiệp?” Đông Phương Bất Bại thì thảo niệm một lần.

Dương Liên Đình từng xem nguyên tác, đối với Ninh Trung Tắc hết sức hâm thưởng, thâm thương tiếc một nữ nhân tốt như thế, ngoại nhuội cương, hiền huệ ôn thực, rất có chính khí cương liệt, khiến người kính nể. Ai ngờ vậy mà mình châu ám đầu, lại xuất giá lấy phải ngụy quân tử Nhạc Bất Quần. [R: mình châu ám đầu= ngọc sáng bị ném xuống giếng, người tài không được trọng dụng, áo gấm đi đêm, hoa nhài cắm bãi phun trâu,... nói chung là lãng phí]

Vì trong lòng hắn kính trọng Ninh Trung Tắc, cho nên mới thốt ra, lúc này thấy thần sắc Đông Phương Bất Bại không ổn, sợ lại không cẩn thận đụng trúng bình dấm chua của y, vội nói: “Ta nghe nói lão bà Nhạc Bất Quần họ Ninh, kiếm thuật cao minh, không hề kém hơn Nhạc Bất Quần. Hiện tại số nhân tài của Hoa Sơn phái không còn bao nhiêu, chỉ còn lại có hai vợ chồng hắn, hiện tại danh khí cùng với tứ Nhạc phái khác cũng tương đương, có thể thấy công lao của nàng không nhỏ, gọi nàng là Nhạc phu nhân tựa hồ quá tiểu khí, nên mới xưng nàng một tiếng Ninh nữ hiệp.”

Đông Phương Bất Bại nhìn hắn thật sâu một cái: “Nghĩ không ra ngươi đối chuyện phái Hoa Sơn lại thông hiểu như thế.”

Dương Liên Đình cười cười: “Ngũ Nhạc kiếm phái vốn là địch thủ của giáo ta, tình huống của bọn chúng ta tự nhiên muốn tìm hiểu, nếu không thế nào có thể vì người phân ưu đây.”

Đông Phương Bất Bại cảm động, nhìn hắn nhu thanh nói: “Liên đệ, ta nếu là Ninh Trung Tắc, mặc kệ đối Hoa Sơn có công lao hay không, cũng chẳng thà để nhân gia gọi ta Nhạc phu nhân, cũng không vui nhân gia xưng ta Ninh nữ hiệp.”

Lời này có thâm ý cực cực cực kỳ sâu sắc nha. Có vẻ là ám chỉ Dương Liên Đình tâm ý y y thà hắn gọi Dương phu nhân, cũng không cần là Đông Phương giáo chủ a.

Dương Liên Đình trong lòng cười, âm thầm niết chặt tay y, rồi chuyên tâm nhìn chiến huống (tình hình chiến đấu) phía trước.

Hai người hắn bên này thì thà thì thâm, bên kia trừ ra Nhạc Linh San bị chế trụ, Nguyên Thiên Phách cùng Lệnh Hồ Xung cũng bắt đầu chú ý tới bọn hắn. Chỉ là Lệnh Hồ Xung chuyên tâm ứng địch thủ, nhất thời cố cũng không làm được gì khác, nhưng còn Nguyên Thiên Phách kia thì có dư sức liếc mắt tinh tế đánh giá bọn hắn.

Lão thấy thanh niên bên trái thân hình cao lớn, dung mạo anh vĩ, một thân mặc quần áo màu lam, trang phục hoa quý, thắt lưng đeo kiếm, cưỡi trên lưng ngựa vững như thái sơn, xem ra vốn là con nhà võ.

Người bên phải không nhìn thấy rõ, thông thả thản nhiên ngồi trên lưng ngựa, dung mạo thanh tú, vóc người thon dài, nhìn qua so với người trẻ tuổi bên trái lớn hơn một chút, trên người không có vũ khí, một thân áo hồng sắc trường sam, tựa hồ là người đọc sách.

Nguyên Thiên Phách cũng không thêm để ý gặp hai người qua đường, nếu có dũng khí làm phiền đến lão, nhất định cũng giết sạch. Chỉ là phát giác hai người mắt thấy trận ác đấu thể này diễn ra, thể mà mặt không đổi sắc, thậm chí còn lên lút thì thâm to nhỏ, thoải mái nói cười, tựa hồ đã có dự liệu trước, không khỏi cảm thấy hơi run sợ, không biết có chẳng may gặp trúng cao thủ rồi không.

Lệnh Hồ Xung không có kinh nghiệm giang hồ phong phú như Nguyên Thiên Phách, nhất thời cũng chẳng có đánh giá gì nhiều. Mắt thấy Nguyên Thiên Phách vẫn tóm lấy sư muội không tha, không khỏi nóng nảy, kêu lên: “Nguyên Thiên Phách, ngươi đồ tiểu quỷ nhất gan, rốt cuộc có dám quang minh chính đại đánh với tiểu hiệp ta một trận hay không!”

Nguyên Thiên Phách bị hấn chọc giận, ném Nhạc Linh San sang bên cạnh, quăng xuống đất, lạnh nhạt nói: “Tiểu tử ngươi tử nếu muốn chết, gia gia nhân tiện cùng ngươi chơi đùa.”

Hắn không tự xưng lão phu, hiển nhiên chính là đã phát nộ.

Lệnh Hồ Xung thấy sư muội nằm trên mặt đất, không nhúc nhích, hai mắt nhắm chặt, không biết là có bị lão làm thương không, trong lòng khẩn trương.

Hắn căn bản không phải đối thủ của Nguyên Thiên Phách, lúc này một bên chống đỡ, một bên trông mong Nhị sư đệ Lao Đức Nặc đang trốn trong chỗ tối mau mau tới cứu sư muội.

Nguyên lai một ngày trước Nguyên Thiên Phách thừa dịp phụ phụ Nhạc Bất Quần cùng Ninh Trung Tắc không có ở đây, mò lên Hoa Sơn, dả thương Lệnh Hồ Xung cùng các sư huynh đệ, bắt Nhạc Linh San đi. Chỉ có Lao Đức Nặc xuống núi mua đồ, không có trên núi, không gặp kẻ địch này. Lệnh Hồ Xung thương thế khá nặng, nhưng sau đó chịu đựng lập tức bảo hai vị sư đệ vội vã đi thông tri sư phụ sư nương, còn mình tự đuổi theo xuống núi, giữa chừng gặp Lao Đức Nặc đang lên núi.

Lao Đức Nặc nghe nói kẻ thù bắt được tiểu sư muội mang chạy, quá sợ hãi, lập tức quyết định cùng Lệnh Hồ Xung đuổi theo Nguyên Thiên Phách. Hắn là đại nghệ đầu sư, tuy tại Hoa Sơn sư môn đứng hàng thứ hai, nhưng tuổi so với Lệnh Hồ Xung thân là đại sư huynh lớn hơn, gần như cùng sư phụ Nhạc Bất Quần chênh lệch không nhiều. Hắn tính cách ổn trọng, tính toán tương đối chu toàn, biết rõ Nguyên Thiên Phách võ nghệ cao cường, hắn cùng đại sư huynh cũng không phải đối thủ. Liên thương lượng một đối sách, làm cho Lệnh Hồ Xung đuổi đánh ở ngoài sáng, giảm lực chú ý của Nguyên Thiên Phách, còn mình ẩn ở trong tối, chờ cơ hội cứu đi tiểu sư muội.

Bọn hắn đuổi theo một ngày một đêm, cuối cùng tại miệng sơn đạo này chặn đối phương lại.

Nhưng Nguyên Thiên Phách đầu đem Lệnh Hồ Xung đặt ở mắt, cả đoạn đường đấu với hắn toàn là trên đùa, toàn bộ thành trò tiêu khiển. Nhưng tiểu tử này vẫn sống chết đuổi theo không tha, làm cho lão thực buồn bực tức giận. Lúc này đã tối hạ quyết tâm, muốn một chiêu kết liễu đời hắn, để trừ hậu hoạn.

Dương Liên Đình mắt thấy Lệnh Hồ Xung không phải đối thủ, trong lòng do dự có muốn cứu bọn hắn một lần hay không. Nhưng là bọn hắn song phương đứng trên lập trường là đối thủ, Ngũ Nhạc kiếm phái đối Nhật Nguyệt Thần Giáo vẫn đả kích không ngừng, hơn mười năm trước đánh một trận long trời lở đất, chính đạo mặc dù tổn thất thảm trọng, nhưng thần giáo cũng một hơi mất mấy vị trưởng lão, đến nay vẫn chưa bù lại được.

Đông Phương Bất Bại dù gì đi nữa vẫn là giáo chủ Nhật Nguyệt Thần Giáo, thế mà lại lộ diện đi cứu đệ tử phái Hoa Sơn, cái này... Hình như hơi bị khó nói.

Nhưng mà Lệnh Hồ Xung vốn là diễn viên chính, nếu như chẳng may hắn toi mạng ở đây, đối thế giới này ảnh hưởng cũng rất lớn. Bất quá có vẻ như trong nguyên bản, căn bản cũng không nhắc tới sự kiện này, có thể thấy diễn viên vạn năng, vị Lệnh Hồ thiếu hiệp này cùng sư muội hắn còn có vị nhị sư đệ kia trốn ở chỗ tối, chắc cũng có thể an toàn vượt qua thôi.

Dương Liên Đình trong lòng về cân nhắc, không nhúc nhích nhìn này chiến cục trước mắt.

Đến nỗi Đông Phương Bất Bại, người trước nay không có nhân nhả đi quản chuyện chính đạo, hơn nữa đối vị nguy quân tử Nhạc Bất Quần kia, y lại càng không có tỷ hứng thú. Nếu không phải Dương Liên Đình hiện tại ở bên người, y thậm chí còn có ý nghĩ liệu có nên nhân tiện đem nữ nhi của Nhạc Bất Quần bắt lấy rồi chuồn, hảo hảo lợi dụng một phen, cho Hoa Sơn biết lợi hại một chút. Bất quá hiện tại y chỉ muốn hưởng thụ cùng Liên đệ thế giới hai người, bởi vậy chỉ liếc mắt ngó Nhạc Linh San một cái, xong thì bỏ luôn cái ý định phiền phức này.

Lại nói Lệnh Hồ Xung đánh cùng Nguyên Thiên Phách được mấy chiêu, đã muốn không trụ được. Hắn trong lòng lo lắng, nghĩ muốn dụ Nguyên Thiên Phách cách ly khỏi Nhạc Linh San xa một chút, giúp Lao Đức Nặc tranh thủ thời cơ, không ngờ Nguyên Thiên Phách hình như biết ý định của hắn, ngược lại hướng về phía Nhạc Linh San mà đánh đến gần.

Lệnh Hồ Xung trong lúc cấp bách nhanh trí, đột nhiên hét to một tiếng, kêu lên: “Xem Hoa Sơn độc môn bí kỹ của ta đây, vô địch vô úy Thanh Phong Thập Tam Kiếm!” Vừa nói kiếm thế trước mắt lại đại trướng,

phát sáng quang mang.

Nguyên Thiên Phách nghe thấy thì trong lòng cả kinh: cái gì vô địch vô úy Thanh Phong Thập Tam Kiếm ? Tại sao trước kia chưa từng nghe qua Hoa Sơn có cái loại kiếm pháp này?

Mắt thấy Lệnh Hồ Xung thể dung như hổ phong vọt về phía này, lão thực sự là hơi có điểm do dự.

Chỉ trong nháy mắt này, đột nhiên có một đạo nhân ảnh từ phía sau một gốc thụ trong rừng phóng ra, ôm lấy Nhạc Linh San nằm trên mặt đất bỏ chạy.

Nguyên Thiên Phách lúc đó vừa định nghiêng người né, lại thấy Lệnh Hồ Xung cái gọi là Thanh Phong Thập Tam Kiếm căn bản chỉ là hư chiêu hào nhoáng, lập tức minh bạch, không khỏi giận dữ: “Tiểu tử lão xược, dám ngay trước mặt gia gia ta giở trò!” Vừa nói lại không lưu tình, vận đủ chưởng lực, thế như sấm sét, hai tay huy vũ, một chưởng bắt được trường kiếm của Lệnh Hồ Xung đang đâm tới, ba một tiếng bẻ thành hai đoạn.

Lệnh Hồ Xung mặt biến sắc, mắt thấy Nguyên Thiên Phách một chưởng đang đánh tới, chưa kịp tránh, vừa mới giơ cánh tay lên, chỉ cảm thấy thân hình nhẹ bẫng, bị đánh văng ra xa.

Tiếp theo Nguyên Thiên Phách thân hình nhẹ lắc, đã đuổi tới phía sau Lao Đức Nặc.

Lao Đức Nặc nặc đại kinh thất sắc (quá sợ hãi). Không nghĩ đến đại sư huynh nhanh như thế đã bị Nguyên Thiên Phách kích bại, mà khinh công lão già này lại cao như thế, vài bước liền đã đuổi theo đến ngay phía sau. Hắn trong tay ôm theo một người, sao có thể cản nổi? Nhất thời hoảng loạn không biết chạy đi đâu, hướng phía Dương Liên Đình cùng Đông Phương Bất Bại đang đứng vọt tới.

18. Chương 18

Edit: Robin

18.

1-29-2013 6-20-31 PM

[Đông]

Dương Liên Đình nhíu mày.

Hắn biết Lao Đức Nặc này vốn là gian tế nằm vùng của Tung Sơn phái Tả Lãnh Thiền, hơn nữa vừa rồi vẫn trốn trong rừng rậm, sợi tinh thần phản phúc liên tục dao động, Dương Liên Đình phát hiện ra gã không có hảo ý. Thấy gã phi thân về hướng này, tuy giả vờ vẻ cuồng cuồng không đường chạy, nhưng nhân thần lóe sáng, tinh thần dao động dị thường, biết ngay gã có tính toán không tốt. Muốn trốn đến sau lưng hai người, lấy mình cùng Đông Phương Bất Bại làm lá chắn, tránh khỏi truy kích của Nguyên Thiên Phách.

Dương Liên Đình không muốn quản mấy loại chuyện vớ vẩn này cho gã, chỉ muốn giải quyết việc này sao cho thật nhẹ nhàng đơn giản. Chỉ là thấy Lao Đức Nặc kia còn mang theo Nhạc Linh San, lại xuất hiện một tia do dự.

Hắn nhìn thoáng qua Đông Phương Bất Bại bên cạnh, kiến sắc mặt y hơi trầm xuống, mắt lộ hàn quang, ngón tay khinh động, hiển nhiên là động sát khí.

Dương Liên Đình thầm nghĩ Lao Đức Nặc xui xẻo, thiên đường hữu lộ tha bất tẩu, địa ngục vô môn sấm tiến lai [thiên đường có đường k thêm đi, địa ngục k cửa lại cứ thích lao vào]. Gã không đến thì thôi, hiện tại còn dám ra chủ ý đánh tới trên đầu bọn hắn, thế khác nào tìm tử lộ [đường chết] đâu? Vị này là ai a? Vị này thế nhưng là giang hồ đệ nhất giáo —— Nhật Nguyệt Thần Giáo giáo chủ Đông Phương Bất Bại a. Tung hoành giang hồ vài năm, danh hiệu thiên hạ đệ nhất còn ai không biết.

Lao Đức Nặc này là tìm trúng đường tử, so với chết ở dưới tay Nguyên Thiên Phách còn muốn bi thảm hơn.

Bất quá Dương Liên Đình tự động động não, chỉ dùng thời gian 0.0001 giây làm một quyết định: Vì không muốn thay đổi kịch tình câu chuyện, làm kết cấu cội rễ của thế giới này phát sinh biến hóa, thì vẫn nên giữ lại mạng cho ba vị huynh muội Hoa Sơn này mới được.

Đông Phương Bất Bại động sát khí, cũng bởi vì phát hiện ý đồ của Lao Đức Nặc, bất quá cùng Dương Liên Đình bất đồng, y càng tức giận hơn vì Lao Đức Nặc dám có chủ ý đánh tới trên người Liên đệ của y!

Nếu chỉ có một mình Đông Phương Bất Bại ở đây, y nói không chừng sẽ đứng yên một bên không động xem xét, sau đó nắm lấy thời cơ bắt cả ba tên đệ tử Hoa Sơn này về hảo hảo lợi dụng, hoặc là đơn giản trực tiếp giết sạch, xuống tay thật nhanh thật thống khoái. Nói chung tất cả các loại chủ đích đều có tính toán trước thật kỹ, khí định thần nhân.

Nhưng vừa nghĩ đến Liên đệ của y có thể bị gã này tính kế trong đó, y liền không thể chịu đựng được, bởi vậy sát khí đại động.

Sát khí của cao thủ chân chính vốn là vô thanh vô tức, chỉ có Dương Liên Đình cảm giác được. Hắn không chút nghi ngờ, nếu Lao Đức Nặc vọt lại đây thật có cái gì dị động, hoặc giả Nguyên Thiên Phách kia sơ sẩy lỡ tay động đến mình, Đông Phương Bất Bại tuyệt đối sẽ không chút nào do dự ra tay hạ sát thủ, làm cho bọn chúng chết cũng không kịp ngáp. [R: nguyên văn:]

Bởi vậy vì cứu người, hắn không thể không ra tay , làm một cái thăng ngu chính hiệu a.

Mắt thấy Lao Đức Nặc kia đã vọt đến trước mắt, Dương Liên Đình đột nhiên hét to một tiếng, rút ra bội kiếm giắt ở thắt lưng, uy phong lừng lẫy mà chỉ Nguyên Thiên Phách đang đuổi tới, quát to: “Người! Thật đúng một kẻ hung đồ! Ban ngày ban mặt giữa đường giữa chợ dám giở thói côn đồ, trong mắt người vương pháp để đâu! Hôm nay Dương đại gia ở đây, cho người biết thế nào là lợi hại!”

Hắn dung mạo anh vũ, thân hình cao lớn, nói chuyện cũng rất có khí khái, lại còn hồi đáp rất chân thật, nhất thời làm mọi người ngỡ ngàng.

Lao Đức Nặc có chút sững sốt, còn cho rằng hắn là bộ khoái. Thực sự quả là loại lời nói trong mắt người vương pháp để đâu không phải loại mà người giang hồ sẽ nói ra. Chuyện giang hồ giang hồ quản, cho tới bây giờ cùng vương pháp không có liên quan.

Bất quá mặc kệ người trẻ tuổi trước mắt này là loại người nào, thấy hắn nguyên ý quản chuyện không phải của mình, chắc chắn cũng là loại con nhà gia giáo có học, nói chung cũng tạm được.

“Đại hiệp cứu mạng a!” Lao Đức Nặc như thấy cứu tinh, ôm theo tiểu sư muội hô to cứu mạng, thoáng cái nhảy tót vào giữa hai con ngựa của Dương Liên Đình cùng Đông Phương Bất Bại.

Mà Đông Phương Bất Bại nhất thời đoán không ra Dương Liên Đình muốn làm cái gì, nhưng Liên đệ muốn làm gì y đều ủng hộ hết thảy vô điều kiện, cho nên ở một bên bảo trì trầm mặc, yên lặng hộ giá.

Dương Liên Đình trông giống như được Lao Đức Nặc kia gọi một câu đại hiệp xưng hô làm cho chấn phần, cực kỳ kích động mà thúc ngựa phóng tới chỗ Nguyên Thiên Phách, trong miệng hoàn hô to: “Chớ sợ! Có Dương mỗ ở đây, người mau lui lại đằng sau! Hung đồ, xem Dương gia kiếm pháp của ta đây!” Vừa nói vừa bổ một kiếm tới.

Nguyên Thiên Phách thấy hắn quả nhiên muốn quản chuyện thiên hạ, giận phát điên. Lại còn nghe hắn gọi lão một tiếng hung đồ, càng lộn ruột, quyết định phải giáo huấn hắn một trận cho hả.

Lúc đầu lão vốn cũng có chút e dè, nhưng thấy Dương Liên Đình còn la cái gì mà Dương gia kiếm pháp, biết ngay hắn chỉ là kẻ võ nghệ thấp kém, cười lạnh nói: “Chỉ có mấy thứ công phu mèo quào này mà cũng có dũng khí đi lại trên giang hồ? Cũng không tự nhìn xem mình là ai. Gia gia hôm nay hảo hảo giáo huấn người, cho người có đi chẳng có về!” Vừa nói hai tay vừa vận khí, bất được trường kiếm đang đánh tới của Dương Liên Đình, vận đủ chưởng lực, ý muốn đối phó như với Lệnh Hồ Xung khi nãy, bẻ gãy trường kiếm của hắn.

Ai ngờ Dương Liên Đình đột nhiên ai nha kêu to một tiếng, thuận theo kiếm thế ngã lao về phía trước, lại rơi khỏi lưng ngựa. Trong miệng còn tiếng lớn gọi theo: “Vô sỉ, dám dùng ám khí!”

Nguyên Thiên Phách sưng sốt, còn đang mải nghĩ cái gì mà ám khí? Liền cảm thấy một trận gió lạnh ùn ùn kéo đến, còn lẫn trong đó cả sát khí khủng khiếp không rõ từ đâu, làm cho lỗ chân lông toàn thân lão nháy mắt rung bần bật.

Đông Phương Bất Bại ở phía sau Dương Liên Đình, mặc dù bị hấn cản tầm mắt, nhưng toàn bộ tinh thần vẫn chăm chú chú ý tình huống của hắn, trên thực tế cũng chưa phát hiện Nguyên Thiên Phách dùng ám khí gì.

Chỉ là Dương Liên Đình đột nhiên la lên như thế, liền khiến cho trái tim y hoảng sợ, sát khí liền nổi lên. Tuy biết rõ là Dương Liên Đình cố ý như thế, nghĩ muốn cứu mấy kẻ Hoa Sơn kia, nhưng cũng không kiềm nổi. Lại nói bất luận Liên đệ muốn làm cái gì, y cũng không có dị nghị.

Thế là y thuận theo ý tứ Dương Liên Đình buông tay xuống, Nguyên Thiên Phách còn chưa kịp hiểu chuyện ra làm sao, đã cảm thấy thân thể nhẹ bẫng, giống như đang cưỡi mây bay lên. Thậm chí còn thấy rõ thanh niên áo xanh dưới chân ngựa ở đằng sau lão nhếch khóe miệng hướng lão cười lạnh. Bên tai rung mình nghe thấy một thanh âm lạnh băng: “Chỉ có mấy thứ công phu mèo quào này mà cũng có dũng khí đi lại trên giang hồ? Cũng không tự nhìn xem mình là ai. Gia gia hôm nay hảo hảo giáo huấn ngươi, cho ngươi có đi chẳng có về!”

Nguyên Thiên Phách cả một đời người cuối cùng nghe được câu nói kia, đúng là lời lão vừa mới đối Dương Liên Đình nói ra.

Rầm một tiếng, Nguyên Thiên Phách rụng xuống cách xa mười bước trên mặt đất, phát ra một tiếng rất lớn. Người không nhúc nhích, hai mắt vẫn còn trợn trừng, đã đoạn khí.

Từ lúc Dương Liên Đình rút kiếm tiến lên, đến lúc rơi khỏi ngựa, lại đến khi Nguyên Thiên Phách trúng một kích mất mạng, chỉ là chuyện diễn ra trong một hơi thở, có lẽ còn không đến hai phút.

Lao Đức Nặc lúc này ôm theo Nhạc Linh San vừa mới trốn tốt, nhân tiện nghe thấy phía sau đột nhiên im lặng. Gã quay đầu lại nhìn liếc một cái, rồi triệt để dần ra.

Lệnh Hồ Xung vừa bị Nguyên Thiên Phách đả thương không nhẹ, cánh tay gãy xương, toàn thân đau đớn. Nhưng chứng kiến Nguyên Thiên Phách hướng nhị sư đệ cùng tiểu sư muội đuổi theo, liền cắn răng bò dậy, dùng tay trái nhặt kiếm lên, cố hết sức lê lét đuổi tới đây. Không ngờ cố chạy được hai bước, liền thấy cơ thể phốp pháp phì nộn của Nguyên Thiên Phách không rõ từ đâu rụng xuống, rơi xuống đất ngay sau mình, mặt đất cũng bị lún sâu một hố.

Lệnh Hồ Xung cũng ngây ngốc đứng yên, trố mắt há miệng nhìn thi thể chết không nhắm mắt của Nguyên Thiên Phách.

Dương Liên Đình từ trên mặt đất bò dậy, Đông Phương Bất Bại đã phi thân đến bên cạnh hắn, lo lắng xem xét trên dưới: “Liên đệ, ngươi có bị thương không?”

Dương Liên Đình an ủi mà vỗ vỗ tay y, nói: “Ta không sao.” Đang nói thì nghe có tiếng từ hướng Lệnh Hồ Xung.

Đông Phương Bất Bại có chút nhíu mày, thấp giọng nói: “Ngươi vì sao muốn cứu bọn chúng?”

Dương Liên Đình kề sát bên tai y, hì hì cười nói: “Ngươi không cảm thấy làm cho Nhạc Bất Quần cái tên nguy quân tử kia nợ thần giáo chúng ta một phần đại nhân tình, là chuyện thú vị lắm sao?” Đang nói vừa lại liếc liếc Lệnh Hồ Xung, nói: “Ta thấy tiểu tử có dũng có mưu, lại có nghĩa khí, còn là Hoa Sơn đại đệ tử, sau này nói sao cũng nhất định sẽ trở thành trụ cột của chính đạo. Cho hắn một nhân tình, so với Nhạc Bất Quần càng đáng tin.”

Đông Phương Bất Bại cúi đầu cười, nói: “Liên đệ nói rất đúng. Bất quá ta xem tiểu tử kiamao đầu mao cước, công phu cũng không đáng kỳ vọng cho lắm.”

Đó là người không biết kỳ ngộ ngày sau.

Dương Liên Đình trầm nghĩ, Lệnh Hồ Xung học được Độc Cô Cửu Kiếm, kiếm pháp chí cao, thiên hạ vô song, gần như có thể so sánh ngang hàng với Quỷ Hoa Bảo Điển của Đông Phương Bất Bại. Hiện tại Đông

Phương Bất Bại là lão bà của hắn, không thể để y chết trên tay Lệnh Hồ Xung cùng đám người Nhậm Ngã Hành, này cũng xem như phòng bị trước.

Hai người hắn bên này nhỏ giọng nói thầm, người bên kia cũng bình tĩnh trở lại.

Lệnh Hồ Xung phát hiện Nguyên Thiên Phách đã chết hẳn, hít sâu một hơi, cuối cùng chậm rãi tìm về tri giác, xoay người hướng hai người Dương Liên Đình đi tới. Hắn một tay gãy xương, buông thông xuống bên người, không cách nào ôm quyền, chỉ là nói: “Đa tạ ân nghĩa của hai vị, đối sư huynh muội ta ra tay tương trợ. Xin hỏi đại danh hai vị ân công, tại hạ Hoa Sơn Lệnh Hồ Xung, sau này nhất định phải báo đáp nhị vị.”

Bên kia Lao Đức Nặc cũng chậm chậm bình tĩnh trở lại, buông tiểu sư muội, trước giải khai huyết đạo của nàng, kiến nàng cũng một bị thương hại gì, cũng kiếp hậu dư sinh đỡ theo nàng lại đây, hướng hai người nói tạ.

19. Chương 19

Edit: Robin

19.

Dương Liên Đình ha ha cười, làm bộ hào sảng: “Thì ra là cao đồ (1) phái Hoa Sơn, ngưỡng mộ đã lâu ngưỡng mộ đã lâu. Tại hạ Dương Liên. Vị này là sư huynh của ta Phương Bất Bại. Chớ nói đến chuyện báo đáp hay không, người giang hồ hành hiệp trọng nghĩa, đây cũng là việc nên làm.”

Lệnh Hồ Xung cùng Lao Đức Nặc liên tiếp lạy đi lạy lại tạ ơn, ngay cả Nhạc Linh San vừa mới khôi phục lại được một chút tinh thần cũng hư nhược đối hai người thi lễ tạ ơn.

Lao Đức Nặc hai mắt loáng lên, nói: “Dương huynh đệ võ công cao cường, khiến người bội phục. Không biết người vừa dùng chiêu gì đánh bại Nguyên Thiên Phách?”

Dương Liên Đình mỉm cười, nói: “Ta công phu thực sự không luyện đến nơi đến chốn, kỳ thật đó là sư huynh ta ra tay.”

Lao Đức Nặc cùng Lệnh Hồ Xung vốn đang có ý hoài nghi, nghe nói vậy cũng nga một tiếng, quả nhiên là nội lực thâm hậu. E rằng ngay cả sư phụ của bọn hắn Nhạc Bất Quần cũng làm không được.

Nhất thời ba người Hoa Sơn không thốt được nên lời, ánh mắt nhìn Đông Phương Bất Bại tỏ vẻ vô cùng kính sợ.

Đông Phương Bất Bại chỉ là thản nhiên đứng tại chỗ, đối với ánh mắt của bọn hắn xem như không thấy.

Lệnh Hồ Xung có lòng hiệp nghĩa, không nghĩ ngợi nhiều, kính nể đối Đông Phương Bất Bại nói: “Không ngờ Phương huynh tuổi còn trẻ lại có võ công cao cường như vậy, Lệnh Hồ Xung vô cùng khâm phục.”

Lao Đức Nặc cũng nói: “Không biết Phương huynh Dương huynh sư môn ở nơi nào? Sau này ta cùng đại sư huynh trở về Hoa Sơn sẽ bẩm báo với sư phụ, nhất định phải đến thăm viếng bái phỏng, trọng trọng cảm tạ.”

Đông Phương Bất Bại tiếp tục giữ im lặng. Dương Liên Đình mỉm cười, “Gia sư có lệnh, không có phép tiết lộ, xin các vị thông cảm!”

Quả thực trong giang hồ cũng có không ít người không muốn tiết lộ sư môn. Lệnh Hồ Xung nói: “Đã như vậy, chúng ta sẽ rất khó tái kiến. Sau này không biết phải thế nào mới có thể tái kiến Dương huynh cũng Phương huynh đây?”

Dương Liên Đình cười thần bí, thản nhiên nói: “Nên gặp lại thì tự nhiên sẽ tái kiến.”

Lúc này Đông Phương Bất Bại đơn giản không nhẫn nổi nói: “Liên đệ, chúng ta mất quá nhiều thời gian, nên tiếp tục lên đường đi thôi.”

Dương Liên Đình áy náy ôm tay: “Ta cùng sư huynh còn có việc gấp phải làm, không tiện ở lại lâu. Ba vị trên người có thương, vẫn nên mau mau trở lại Hoa Sơn thôi, chớ để Nhạc chương môn lo lắng.”

Nói cáo từ xong, hai người nhảy lên lưng ngựa, chuẩn bị rời đi.

Lệnh Hồ Xung đột nhiên đuổi heo, đối Dương Liên Đình nói: “Dương huynh Phương huynh, đại ân không thể chỉ một lời nói tạ là xong. Ngày sau nếu rảnh rỗi, đi qua Hoa Sơn, xin ghé thăm ngồi một lát. Ta sẽ mời các người uống rượu.”

Dương Liên Đình ha ha cười, nói: “Hảo! Lệnh Hồ huynh chớ quên lời này.”

Lệnh Hồ Xung nói: “Tự nhiên sẽ không!”

Dương Liên Đình giống như đột nhiên nghĩ tới một chuyện, quay đầu nhìn lại Lao Đức Nặc đang đỡ theo Nhạc Linh San đằng sau, cúi người nói với Lệnh Hồ Xung: “Lệnh Hồ huynh, nếu có một ngày chúng ta tái tương hội, người có thể đáp ứng giúp ta làm một chuyện hay không?”

“Là chuyện gì?”

“Cái này trước mắt ta còn chưa nghĩ ra, chớ tái kiến ta sẽ nói. Bất quá người có thể yên tâm, ta sẽ không bắt người làm chuyện phạm vào lương tâm đạo nghĩa, người đáp ứng không?”

Lệnh Hồ Xung không chút do dự: “Hảo!”

Dương Liên Đình cười nói: “Đến lúc đó người chớ nên quên lời.”

Lệnh Hồ Xung trịnh trọng nói: “Quân tử nhất ngôn, tứ mã nan truy! Ta cùng sư đệ sư muội mang ân cứu mạng với Dương huynh, bất luận chuyện gì, cho dù có bất chấp an nguy, Lệnh Hồ Xung cũng tuyệt không do dự. Dương huynh nếu không tin, ta có thể lập thề độc.”

Dương Liên Đình khua khua tay, mỉm cười nói: “Không cần, ta tin người. Bình thủy tương phùng, cũng là một hồi duyên phận. Lệnh Hồ huynh, người phải bảo trọng, hy vọng sớm đến ngày chúng ta tái kiến.” Vừa nói vừa ôm quyền, cùng Đông Phương Bất Bại thúc ngựa chạy đi.

Đợi hẵn đi xa không còn thấy bóng dáng, Lao Đức Nặc mới đi lên phía trước, nói: “Đại sư huynh, hai người này thân phận chưa rõ, người sao lại dễ dàng đáp ứng bọn hẵn.”

Vừa rồi nói chuyện bọn hẵn cũng không giấu giếm, thanh âm không nhỏ, Lao Đức Nặc cùng Nhạc Linh San ở phía sau cũng nghe rõ thanh thanh sở sở.

Nhạc Linh San nói: “Nhị sư huynh, người nói vậy không đúng. Bọn họ đã cứu tính mạng cả ba người sư huynh muội chúng ta, cũng không đòi báo đáp, chỉ muốn đại sư ca đáp ứng làm một chuyện. Hơn nữa Dương đại ca kia cũng nói sẽ không bắt đại sư huynh làm chuyện phạm vào lương tâm đạo nghĩa, người như vậy sao có thể là người xấu được.”

Lao Đức Nặc lắc lắc đầu, nói: “Người còn không rõ...”

Lệnh Hồ Xung ngắt lời gã: “Tiểu sư muội nói đúng. Phương huynh Dương huynh cùng chúng ta có ân cứu mạng, mặc kệ bọn hẵn là người thế nào, chúng ta cũng không thể không báo đáp.”

“Nhưng người thuộc võ lâm chính đạo. Hai người kia công phụ quỹ dị, vạn nhất là...”

Lệnh Hồ Xung không vui nói: “Ân nhân vừa mới đi khỏi người liền chỉ trích người ta? Nếu như bọn họ thực sự là người của tà đạo, khi vừa mới nghe chúng ta báo môn hộ là đệ tử Hoa Sơn rồi ỉa còn có thể giúp chúng ta giết Nguyên Thiên Phách?” Kỳ thật trong lòng hẵn, bất luận Dương Phương hai người có thân phận ra sao hẵn cũng không để tâm.

Nhạc Linh San cũng gật đầu, đứng bên cạnh đại sư huynh. Lao Đức Nặc bất lực đành bất đắc dĩ ngậm miệng.

Ba người kiểm tra lại thi thể Nguyên Thiên Phách, cũng không thể nhìn ra nổi môn phái của hai người Dương, Phương ra sao, cuối cùng vội vàng trở về Hoa Sơn bẩm báo với Nhạc Bất Quần.

Dương Liên Đình cùng Đông Phương Bất Bại tiếp tục lên đường, nghĩ đến Lệnh Hồ Xung cùng phái Hoa Sơn lần này thiếu mình một thiên đại nhân tình (2), vô cùng cao hứng.

Đông Phương Bất Bại nghĩ đến tương lai sắc mặt của cái lão ngụy quân tử Nhạc Bất Quần kia lúc biết rõ chân tướng, cũng không nhịn được hả hê. Bất quá sự tình giang hồ này hiện tại trong lòng y cũng không quan trọng bằng Liên đệ.

“Liên đệ, đêm nay chúng ta cũng không đuổi kịp đường, hay là tìm một nơi nghỉ tạm?”

Dương Liên Đình nhìn y một cái, thấy y mặc dù nói khinh miêu đạm tả, nhưng hai bên tai lại có chút ửng hồng, cười nói: “Đêm nay chúng ta đi không kịp, phải tìm một khách sạn thật tốt hảo hảo nghỉ ngơi. Tốt nhất còn phải có cả giường thật lớn.”

Đông Phương Bất Bại cuối cùng cũng không nhịn được đỏ bừng mặt, còn thẹn mà trừng mắt liếc hẩn một cái. Qua một lúc, thấy trên đường không có ai, lại len lén vươn tay, túm túm ống tay áo Dương Liên Đình.

Dương Liên Đình biết rõ còn cố hỏi: “Làm gì vậy?”

Đông Phương Bất Bại lúng túng không biết làm sao, cắn môi dưới vừa như giận vừa như trách nhìn hẩn.

CHỊU KHÔNG NỔI CHỊU KHÔNG NỔI MÀ! QUÁ CƯỜNG ĐẠI!!

Dương Liên Đình hoàn toàn bị điện giật tung. Nhẹ khụ một tiếng, xoay tay lại cầm lấy tay y, hai người tay trong tay chậm rãi thúc ngựa lên đường.

Thuật cưỡi ngựa của cả hai đều cao minh, dễ dàng chế ngự, đi vô cùng nhẹ nhàng vui vẻ.

Cả đoạn đường tuy nói là đuổi theo cho kịp đường, còn không bằng nói là hai người đang du sơn ngoạn thủy, hưởng tuần trăng mật.

Đến khi bọn hẩn đến Lạc Dương, thì đám người Triệu Khoan lão Trần đã đến trước nhiều ngày, chuyện cần làm cũng nhanh gọn gàng xong cả. Đã nưh vậy, Dương Liên Đình đơn giản bảo họ quay về Hắc Mộc Nhai trước, mình cùng Đông Phương Bất Bại lại tiếp tục hưởng thụ ‘thế giới của hai người’.

Triệu Khoan sớm có lòng hoài nghi với tâm tư Phương Bách, lúc này nhìn ra hai người đã cùng một chỗ, mi mục gian tình kia có che đậy cũng che đậy không nổi. Hơn nữa Phương Bách càng lại có thêm dáng vẻ xuân ba dáng dạng (3).

Trong lòng lão thở dài, thở dài vì một hẩn tử hảo hảo như Dương tổng quản, lại bị cái tiểu tử Phương Bách này câu được, trầm mê trong nam sắc (4). Lão cũng không nói có gì không tốt, lại càng không biết cũng không hứng thú đi phá quấy hai người, tốt hơn nên cùng mấy vị huynh đệ của mình quay về phục mệnh.

Phương Bách đợi bọn lão rồi đi, không tiếp tục dịch dung nữa, lại khôi phục về dung mạo vốn có của mình.

Dương Liên Đình nhìn y càng lúc càng vui vẻ, hơn nữa tinh thần và nhục thể của hai người kết hợp càng lúc càng ăn khớp, không khỏi thấy cả thể xác và tinh thần đều thư sướng, lần đầu tiên ném thử tư vị tình yêu.

Hai người ai cũng không nói đến chuyện đi gặp Thánh cô, chỉ là mỗi ngày đi khắp danh thắng Lạc Dương nơi nơi du ngoạn, đến tối thì ân ái triền miên, nói không ra có bao nhiêu khoái nhạc phóng túng.

20. Chương 20

edit: Robin

Những ngày này hai người đi hết đủ mọi danh lam thắng cảnh đền chùa ở Lạc Dương, thông thả dạo chơi trên đường. Dương Liên Đình thấy cái gì cũng tò mò, nhìn sự vật nào cũng thấy mới lạ.

Đông Phương Bất Bại nhìn dáng vẻ hần hưng trí bưng bưng, trong lòng thầm lấy làm kinh ngạc. Trước đây Dương Liên Đình không phải thường theo phụ thân hần Dương Kính Trung xuống núi làm việc sao, vậy mà đối với mấy thứ này vẫn có hứng thú như thế? Chẳng lẽ vì ở trên núi chịu nhen bầy lâu nên hiện tại nhìn cái gì cũng thấy mới lạ?

Vừa nghĩ vậy, liền cảm thấy hình như mình đã quá gò bó hần. Đại nam nhi phải biết du tẩu tứ phương, nhiều chút kiến văn vi hảo. Xem ra sau này phải để hần thường xuyên ra ngoài trải nghiệm thêm.

Nhưng là trong lòng lại cảm thấy không ổn, không đành lòng để hần rời xa mình.

Thật ra Dương Liên Đình cái gọi là kiến thức trước kia đều là nguyên thân của cơ thể này nhận thức, tự mình thì chưa bao giờ tiếp xúc qua. Đi Dương Châu cũng để làm việc công, chưa từng nhàn hạ để mà hảo hảo ngao du qua, lúc này mới cảm thấy hứng thú với cuộc sống của con người ở thế giới này.

Hai người chậm rãi đi dạo trên đường phố Lạc Dương, đi đến bên bờ sông lúc nào không hay. Mấy hài đồng bảy, tám tuổi đang nô đùa ven bờ sông, tiếng cười nói xa xa truyền tới.

Dương Liên Đình lần đầu tiên nhìn thấy nhiều tiểu hài tử như thế, thấy thú vị, hưng trí bưng bưng kéo Đông Phương Bất Bại đến dưới tán cây xem bọn chúng chơi đùa.

Đông Phương Bất Bại thấy hần nhìn mấy hài tử không chớp mắt, trên mặt còn mang theo ý cười, tâm trạng trầm xuống, thấp giọng nói: “Liên đệ, người... rất thích trẻ con?”

Dương Liên Đình còn không rời mắt, tùy ý đáp: “Đương nhiên thích. Tiểu hài tử là rất quý giá.”

Đối với bọn hần tân nhân loại ngàn vạn năm sau mà nói, một sinh mệnh hoàn chỉnh mới được sinh ra, là một chuyện vô cùng quý giá. Tinh thần thể của Dương Liên Đình Rox từng đọc trong sách thấy tư liệu về trẻ nhỏ, nhưng chưa từng tự mình thấy qua.

Tuổi thọ của bọn hần rất dài, gần như đã đạt đến mức trường sinh bất lão, nhưng để cho ra đời một sinh mạng mới hết sức khó khăn, có thể phải mất đến hàng ngàn năm mới có thể sinh ra được thế hệ tiếp theo. Đây chính là tử huyệt của lịch sử phát triển nhân loại. Cho nên hần mang theo nhiệm vụ kéo dài sinh mệnh của loài người, đi tới thế giới nguyên sơ do con người tạo ra này, truy cầu biện pháp sinh ra thế hệ tiếp theo.

Đông Phương Bất Bại nghe hần nói, thần sắc buồn bã, trầm mặc một lát, cắn răng nói: “Đáng tiếc ta không thể... Liên đệ nếu người thật sự thích trẻ con đến vậy, quay về ta cho người tìm mấy thị thiếp, giúp người sinh người nối dõi tông đường.”

Dương Liên Đình có chút giật mình, không tin nổi quay lại nhìn y: “Người nói cái gì?”

Đông Phương Bất Bại khó khăn mở miệng nói: “Ta không phải loại người không biết phải trái. Liên đệ là con trai độc nhất của Dương gia, chuyện nối dõi tông đường âu cũng là...”

Dương Liên Đình thấy vành mắt y phấp hồng, mọng nước, rõ ràng trong lòng là vô hạn ủy khuất và khổ sở, vậy mà còn gượng cười khuyên mình nạp thiếp, vội vàng ngắt lời y nói: “Không cần nói nữa. Ta sẽ không nạp thiếp. Nếu không phải do người sinh, ai ta cũng không cần.”

Đông Phương Bất Bại vừa kinh ngạc lại vui mừng, nghe thấy lời này thì vô cùng cảm động. Nhưng suy tư một lúc lại mềm giọng nói: “Liên đệ, tâm ý của người ta rõ ràng. Ta đối với người cũng như vậy. Chỉ là ta... dù sao cũng không phải nữ tử, không thể sinh hài tử.” Nói đến đây thực sự tự sâu trong lòng nảy sinh hận ý tại sao mình không phải nữ tử, vành mắt lại càng thêm hồng.

Vừa nghĩ đến sẽ có nữ nhân khác cùng Liên đệ của y thân cận, sinh con đẻ cái, y liền không ức chế được nổi lên sát ý.

Dương Liên Đình kéo tay y, mỉm cười nói: “Người không phải đã nói muốn làm một nữ tử, lấy cả trái tim mình yêu lang quân, may áo thối cơm, cùng chồng chăm con sao? Ta cũng đã nói, là nguyện vọng của người ta đều thực hiện.” Hần tận lực nhấn mạnh chữ đều.

Đông Phương Bất Bại cũng không để lời hần nói trong lòng, cho rằng hần chỉ đang an ủi mình, liền hướng hần tươi cười, tỏ vẻ mình đã minh bạch.

Hai người nói chuyện một lúc, đột nhiên nghe bên bờ sông truyền tới tiếng ‘ào’, tiếp theo có tiếng hài tử kêu thất thanh: “Thôi chết A Đại rơi xuống nước rồi! Cứu mạng a——”

Dương Liên Đình cả kinh, lập tức không chút do dự buông Đông Phương Bất Bại, chạy đến bờ sông, nhìn chỗ đứa trẻ vừa rơi xuống, phi thân nhảy theo.

Con sông này chính là sông hộ thành(1) của thành Lạc Dương, không có bờ nông, mực nước rất sâu, đứa trẻ kia không biết bơi, vùng vẫy được hai cái thì trầm dần xuống.

Dương Liên Đình bơi lội rất tốt, nhảy xuống nước, lập tức tìm được đứa trẻ, kéo nó lên bờ.

Lúc này trên bờ đã có không ít người lớn vội vàng chạy đến, thấy hần cứu được người lên, vội rối rít ra đón.

Có người bế đứa trẻ từ trong lòng Dương Liên Đình ra, đặt lên mặt đất, thử xem có còn thở không, sợ hãi nói: “Không xong. Đứa nhỏ đoạn khí rồi.” [đoạn khí = tắt thở]

Mẫu thân của đứa trẻ cũng vừa mới chạy kịp đến nơi, nghe thấy chân liền nhuyễn, ngã xuống đất, kêu khóc thất thanh: “A Đại! A Đại của ta a ——”

Dương Liên Đình đẩy những người kia ra, không nhận được quát: “Đừng cuống lên, vẫn còn cứu được.” Vừa nói vừa lấy tay ấn xuống bụng đứa trẻ, nước từ trong miệng đứa trẻ nhiều ra.

Nhưng đứa trẻ uống đầy một bụng nước, rơi xuống bị sặc nước, bị ngạt thở nên chìm dần. não thiếu dưỡng khí.

Chuyện này đương nhiên không thể giải thích với nhân loại nguyên thủy được, thấy đứa trẻ vẫn không chịu tỉnh, liền dùng phương pháp cấp cứu hữu hiệu nhất: hô hấp nhân tạo.

Khi hần nắm mũi đứa nhỏ, cúi người áp vào miệng nó thổi ngạt, mọi người đều phát ra âm thanh kinh hãi.

Chỉ một lúc sau, đứa trẻ đột nhiên ho khan một tiếng, khôi phục hô hấp.

Mọi người rối rít kinh ngạc. Mẫu thân của đứa trẻ lại càng cảm kích Dương Liên Đình vô cùng.

“Thần y a. Thật sự là thần y...”

Dương Liên Đình có chút ‘hắc tuyến’.

Hần chẳng qua chỉ làm cấp cứu khẩn cấp thôi, thế mà thành thần y luôn rồi? Cổ nhân thật mộc mạc chất phát mà.

Bất quá nhìn đứa nhỏ được mẫu thân ôm lấy chặt chẽ trong lòng, đứa nhỏ tưởng là đã lỡ mất đi rồi lại lấy được trở về, hần tự nhiên vì mình cứu được một tánh mạng của trẻ thơ mà cảm thấy thực kiêu ngạo.

Khi hần bình tĩnh lại, nước trên người vẫn đang nhỏ giọt tí tách, nhìn xung quanh tìm Đông Phương Bất Bại, ai ngờ lại không thấy bóng dáng người kia đâu.

Dương Liên Đình cảm thấy thật kỳ quái, liền nghe thấy một giọng nữ vang lên ngay bên cạnh: “Vị công tử này, quần áo trên người người đều ướt hết cả, vẫn nên đi thay tốt hơn.”

Dương Liên Đình theo thanh âm nhìn lại, thấy là một hắc ý nữ tử đứng đó, vóc dáng yếu điệu, đầu mang diện sa(2), thấy không rõ dung nhan, theo sao còn có một lão giả (3) tóc trắng áo xanh.

Tinh thần thể của Dương Liên Đình quét qua một cái, liền phát giác nữ tử này chính là Thánh cô của Nhật Nguyệt Thần Giáo —— Nhậm Doanh Doanh.

Thật là... Nhân sinh hà xử bất tương phùng (4) a.

Lúc đầu hần đến Lạc Dương mục đích chính là để gặp được vị thánh cô này. Nhưng hiện tại đã cùng Đông Phương Bất Bại lưỡng tình tương duyệt nên đã gạt bỏ ngay ý định này, không ngờ bây giờ lại gặp.

Hần âm thầm liếc nhìn Nhậm Doanh Doanh, không khỏi trong lòng vô cùng tán thưởng.

Tiểu cô nương này hiện tại cũng mới mười lăm mười sáu tuổi, đã có thể trưởng thành đến thế này, xem vóc dáng này, Lệnh Hồ Xung quả là có phúc.

Trang phục cùng diện mạo này sao có thể che được cái nhìn tinh thần của Dương Liên Đình. Một cái liếc mắt này chính là nhìn đến rõ ràng. [R: cái đồ xố xố xố xố kia... =”=]

Bất quá hấn lập tức liền vì cái ý nghĩ tục tĩu trong đầu mình mà thấy hổ thẹn. Xem ra thừa nhận ký ức cùng một bộ phận tính cách của Dương Liên Đình cũng không phải chuyện tốt, trước kia tiểu tử này vốn là một tên háo sắc tham quyền, cùng tôn chỉ mình theo đuổi hoàn toàn bất đồng.

Nhậm Doanh Doanh nói: “Kẻ hèn đây có mang y phục của nam tử, công tử nếu không chê, thỉnh trước đến khoác tạm thay y phục ướm này đi.”

Nàng mặc dù mang hảo ý, nhưng ngữ âm nói chuyện bình thản, ánh mắt lạnh lùng, khiến người khác đoán không ra ý tứ.

Lão giả phía sau nàng mang theo một bao trang phục, từ bên trong lấy ra một bộ.

Dương Liên Đình nói một tiếng tạ, từ chối nói: “Không dám làm phiền vị tiểu thư đây. Nơi ta ở trọ cách đây không xa, trở về thay là được rồi.”

Lão ông kia lên tiếng: “Cô cô ta nói người thay, người phải thay.”

Khẩu khí của lão rất lạnh rất lạnh nhạt, hết sức không khách khí, Dương Liên Đình nghe thấy không vui, không tiện nói thêm, chỉ là tiếp tục từ chối.

Nhậm Doanh Doanh thấy hấn không chịu nhận, cũng không miễn cưỡng. Vốn tâm tình nàng hôm nay không tốt lắm, muốn lên chùa thắp hương, thuận tiện giải sầu cho lòng khuây khỏa. Vừa lúc đi qua bờ sông, thoáng thấy ngoài cửa xe ngựa có một bóng lưng quen thuộc, vội vàng dừng xe lại, chạy đến đây tìm, nhưng không còn thấy tung ảnh người nọ. Đúng lúc thấy đứa nhỏ này rơi xuống nước, thấy Dương Liên Đình trượng nghĩa dung cảm nhảy sông cứu người, lại dùng một phương pháp thần kỳ cứu được tính mạng đứa nhỏ, cảm thấy tâm địa hán tử này không tệ.

Nàng vốn là giang hồ nhi nữ, không có nhiều quy củ, bảo Lục Trúc ông tặng trang phục trang trọng. Nhưng thấy người này không có ý muốn nhận, nàng cũng không thèm để ý, liền gật gật đầu, mang Lục Trúc ông theo lối hẹp rồi đi.

21. Chương 21

Edit: Robin

21.

Mẫu thân của hài tử kia ngàn ân vạn tạ ôm theo hài tử rời khỏi, đợi mọi người tản đi, Dương Liên Đình nhìn trái ngó phải một lát, vẫn là không thấy bóng dáng của Đông Phương Bất Bại đâu.

Một trận gió nhẹ thổi qua, trên người cảm thấy có chút lạnh, hấn định trước phải quay về quán trọ thay y phục, liền bước nhanh rời khỏi bờ sông. Không ngờ vừa chuyển bước vào một con hẻm nhỏ, đột nhiên một bóng dáng nhẹ lóe lên, xuất hiện trước mắt hấn, chính là Đông Phương Bất Bại.

Dương Liên Đình có chút không vui, hỏi: “Vừa rồi người mới đi đâu?”

Đông Phương Bất Bại cúi đầu, có chút buồn lòng nói: “Ta vừa mới thấy một người quen, không muốn gặp nàng, nên lánh đi. Liên đệ, người tức giận rồi sao?”

Dương Liên Đình không trả lời, hỏi lại: “Người quen mà người thấy chính là Nhậm Doanh Doanh?”

Đông Phương Bất Bại đáp: “Đúng vậy. Người nhận ra nàng?”

Dương Liên Đình thần nhiên nói: “Trước đây trên Hắc Mộc Nhai, có từ xa thấy Thánh cô vài lần. Cho dù cả năm mới thấy một lần, nhưng vẫn nhận ra được.”

Đông Phương Bất Bại nói: “Vừa rồi người cùng nàng nói cái gì? Có nhận ra người không?”

Dương Liên Đình đáp: “Ta nguyên lai cũng chỉ là một tiểu nhân vật trong giáo, nàng sao cso thể nhận ra? Cũng không nói cái gì, chỉ là thấy y phục ta bị ướt. hảo tâm muốn đưa y phục cho ta mượn, nhưng ta đã cự tuyệt rồi.”

Dọc đường đi Đông Phương Bất Bại vẫn bất an không yên nhìn Dương Liên Đình, ánh mắt Dương Liên Đình thì vẫn thần nhiên như trước, cũng không nói chuyện.

Trở về nhà trọ, Đông Phương Bất Bại lập tức nói tiểu nhị chuẩn bị dục dũng (1) và nước nóng, lại tự mình giúp Dương Liên Đình cởi y phục, cẩn thận giúp hấn vào bồn tắm.

Dương Liên Đình lần này được bộ dạng tiểu tức phụ (2) của Đông Phương Bất bại chiều cố, thư thư phục phục (3) mà làm đại gia, không lịch sự chút nào.

Ngâm mình trong dục dũng, cảm giác thoải mái chậm rãi dâng lên, hấn thoải mái hừ một tiếng, từ từ buông lỏng xuống.

Đông Phương Bất Bại ân cần xoa bóp theo bả vai hấn, nhìn một chút thần sắc của hấn, cẩn thận nói: “Liên đệ, người có phải đang tức giận không?”

“Ta giận cái gì?” Dương Liên Đình mắt cũng không nâng, thần sắc thần nhiên.

Bộ dạng này của hấn, càng làm tâm trạng Đông Phương Bất Bại không tốt, có chút áy náy nói: “Liên đệ, là lỗi của ta. Ta không nên không nói năng gì đã rời khỏi. Người đừng tức giận.”

Dương Liên Đình vẫn không nói gì.

Tâm trạng Đông Phương Bất Bại càng trở nên bất an, lo lắng nói: “Liên đệ, Liên đệ tốt. Ta thật sự biết lỗi rồi. Người ngàn vạn lần đừng giận ta nha. Sau này ta sẽ không thế nữa.” vừa nói thanh âm đã có chút nghẹn ngào.

Dương Liên Đình thở dài, xoay người lại kéo tay y, nói: “Người cũng biết vì sao ta tức giận?”

Đông Phương Bất Bại cúi đầu, nhỏ giọng nói: “Đều là ta không tốt.”

Dương Liên Đình lắc đầu nói: “Ta không phải vì người rời đi không nói một lời mà tức giận. Chẳng qua là vì người muốn tránh Nhậm Doanh Doanh, nhất định là có lý do. Thánh cô mặc dù tuổi còn nhỏ, nhưng quốc sắc thiên hương, kiều mị mỹ diệu (4), người...”

Đông Phương Bất Bại dường như có chút giật mình, “Liên đệ, người có ý gì?”

Lần này thì đến lượt Dương Liên Đình mắc cỡ, cổ ý trầm mặt nói: “Người rốt cuộc là vì sao muốn tránh nàng?”

Đông Phương Bất Bại yên lặng nhìn hấn chăm chú hồi lâu, đột nhiên phì cười, nói: “Liên đệ, người là đang ghen sao?”

Dương Liên Đình có chút đỏ mặt, buồn phiền nói: “Người nói bậy cái gì? Người đã không muốn nói thì thôi!” Hấn cũng không biết tình trạng như thế có phải gọi là ghen hay không, nhưng tóm lại trong tim hấn thấy có chút ngượng ngùng, cùng xấu hổ, buồn bực.

Hấn đường đường là nhân loại tương lai, so với cổ nhân này không biết còn tiến bộ hơn mấy ngàn vạn lần, dĩ nhiên vì sự kiện Đông Phương Bất Bại tận lực trốn tránh Nhậm Doanh Doanh này sinh ra hoài nghi, và rồi sinh ra cái loại cảm giác ghen ghét này, thật có chút mất thể diện.

Đông Phương Bất Bại lúc này đã khôi phục lại khí định thần nhàn như cũ, mỉm cười, đứng bên cạnh kê té nước lên chọc ghẹo Dương Liên Đình, chậm rãi nói: “Ta chứng kiến Doanh Doanh trưởng thành, nàng từ nhỏ đã thông minh lạnh lẽ, cùng ta vô cùng gần gũi. Nhậm Ngã Hành ... sau khu luyện công tẩu hỏa nhập

ma mà qua đời, Nhậm Doanh Doanh liền thành một đứa trẻ mồ côi. Ta thương nàng tuổi nhỏ không nơi nương tựa, liền dùng mọi cách chiều cố nàng. Nhưng mà cô bé nào cũng có lúc lớn lên. Mấy năm trước...” Y có chút ngập ngừng, giống như đang tìm từ để diễn đạt sao cho đúng.

Dương Liên Đình đoán được, “Nàng từ nhỏ gần gũi với người, sau khi phụ thân nàng qua đời, người càng trở thành chỗ dựa duy nhất của nàng. Mười một mười hai tuổi mặc dù cũng không lớn, nhưng người nói nàng từ nhỏ đã thông minh lanh lợi, không lẽ là nảy sinh tình ý với người?”

Đông Phương Bất Bại thở dài, không nói tiếp.

Dương Liên Đình nhất thời cũng không biết nói gì.

Nhậm Doanh Doanh này, xem ra không chỉ có tài năng, tâm lý cũng thành thục sớm đấy nhỉ. =||| [R: <- biểu=“” cảm=“” này=“” là=“” của=“” tác=“” giả=“” thêm=“” vào=“” nha:p=“” ta=“” vô=“”>

“Vậy nàng vì cái gì muốn rời khỏi Hắc Mộc Nhai?”

Đông Phương Bất Bại thở dài nói: “Ta vẫn đối xử với nàng như con gái, sao có thể đáp ứng nàng được. Sau khi phát giác tâm tư mong lung ấy, liền xa cách nàng. Có thể nàng phát hiện tình cảm của mình bị lộ, liền chủ động muốn rời đi.”

Dương Liên Đình biết chân tướng, trong lòng thấy nhẹ nhõm hẳn, “Cho nên hôm nay người mới muốn tránh nàng?”

“Àn.”

Dương Liên Đình cao hứng, kéo y lại hôn một cái.

Đông Phương Bất Bại nhìn hắn biểu hiện rõ ràng như thế, không khỏi buồn cười, đẩy đẩy đầu hắn, sẵn giọng: “Hiện tại yên tâm rồi? Còn nữa hôm nay người hôn cái tiểu hài tử kia, ta còn chưa có tính sổ đâu.”

Dương Liên Đình bật cười: “Đó là ta cứu người, đâu có hôn người ta đâu? Lại nói, một tiểu hài tử, lại còn là nam hài (5), có cái dấm chua nào ngon ăn a.”

Đông Phương Bất Bại đáp: “Dù sao ta cũng không vui.”

“Yên tâm, trong lòng ta chỉ có một mình người, người khác ta đều không thèm nhìn. Bất quá từ nay về sau, trong lòng người cũng chỉ có thể có một mình ta, bất luận là nam hay nữ, người nhìn một cái ta cũng không cho!”

Đông Phương Bất Bại trừng mắt liếc hắn: “Người đúng là quá bá đạo.”

Dương Liên Đình cố tình làm mặt dữ: “Ta bá đạo như thế đấy! Thế nào? Người hối hận rồi?”

Đông Phương Bất Bại nhìn hắn, đậm đậm nhất tiểu (6): “Đông Phương Bất Bại ta, làm bất cứ việc gì, đều tuyệt đối chưa bao giờ hối hận.”

Dương Liên Đình trong lòng mừng rỡ, vui vẻ y đã không chút e ngại sợ hãi, thần thái tự tin thiên hạ đệ nhất của lão tử, đột nhiên vươn tay, ôm lấy thắt lưng Đông Phương Bất Bại lôi vào dục dưng.

Đông Phương Bất Bại sợ hãi kêu: “Đồ quỷ nhà người, làm loạn cái gì!”

Dương Liên Đình cười nói: “Ta đợi lâu lắm rồi, hôm nay chúng ta uyên ương dục đi!”

Đông Phương Bất Bại vừa xấu hổ vừa lúng túng, nghiêng mặt liếc hắn một cái, oán trách nói: “Cái bồn nhỏ như vậy... Y phục ta còn chưa cởi đâu.”

Vừa rồi y hầu hạ giúp Dương Liên Đình, lần này đến lượt Dương Liên Đình nhanh chân nhanh tay mà hầu hạ y a.

Quần áo ướt nhanh chóng bị ném ra ngoài, Dương Liên Đình ôm lấy người yêu trơn nhẵn bóng loáng của mình, tại bên tai nóng bừng của y thì thầm: “Chờ trở về Hắc Mộc Nhai, ta nhất định phải xây một cái dục trì (7) thật lớn trong hoa viên bí mật của người...”

(chuyện tiếp theo không tiện nói, rất kỳ, không được nhìn lén, tự động che nha

)

Hai người chơi ở Lạc Dương năm sáu ngày, không chỉ vui vẻ ngắm hoa mẫu đơn quốc sắc thiên hương, còn cùng Đông Phương Bất Bại ném danh phẩm mẫu đơn đậu hủ, còn do tự mình Dương Liên Đình dứt y ăn.

Bất quá cuộc sống vui vẻ cũng không thể kéo dài lâu, bọn hắn không thể cứ ở bên ngoài hưởng thụ lâu quá được, hơn nữa Đông Phương Bất Bại còn là người đứng đầu một giáo, không thể rời khỏi tổng đà lâu được. Thế là sau khi rời khỏi hai tháng, hai người cuối cùng đành quay về Hắc Mộc Nhai.

Chuyện đầu tiên Đông Phương Bất Bại làm khi quay lại tổng giáo, là đưa Dương Liên Đình từ phó tổng quản chính thức nâng lên thành Tổng quản của Thần giáo, thống lĩnh tất cả mọi chuyện nội vụ.

Trong giáo không ai ra lời dị nghị. Dù sao trước kia Dương Liên Đình cũng gọi là phó tổng quản, giờ chính thức làm tổng quản, bất quá là sửa về cho đúng thôi.

Mà chuyện thứ hai Đông Phương Bất Bại muốn làm, chính là xử lý sáu tiểu thiếp còn lại của y.

Kỳ thật y sớm đã động sát ý, chỉ là lần trước Thịn hi qua đời đã cầu khẩn y giữ lại tính mạng cho mấy vị tỷ muội, Đông Phương Bất Bại mặc dù không đáp ứng, nhưng cũng không muốn khi Dương Thi Thi xương cốt còn chưa lạnh đã xuống tay. Lúc này chính là lúc y cùng Dương Liên Đình vô cùng ân ái, đối với mấy nữ tử trong viện này sớm thấy chướng mắt.

Dương Liên Đình phát giá ý định cầu y, nhớ tới trong nguyên tác vốn là Đông Phương Bất Bại tự tay giết chết cả bảy tiểu thiếp kia. Hiện tại vì Dương Thi Thi lâm bệnh qua đời, có lẽ là do việc hắn đến làm nảy sinh hiệu ứng cánh bướm (8), làm thay đổi một số tình tiết nhỏ của kịch tình. Nếu đã biến động qua một lần, hắn lại không ngại biến động thêm một ít.

22. Chương 22

Edit: Robin

22

Dương Liên Đình đối với phái nữ vốn rất thương hương tiếc ngọc, lại có tinh thần của chủ nghĩa nhân đạo, khuyên Đông Phương Bất Bại đối với mấy tiểu thiếp kia chỉ cần đuổi đi là được, không cần thiết phải giết người.

“Bọn nàng dù sao cũng đã từng hầu hạ ngươi, không có ái tình cũng có ân tình, đều là tiểu nữ tử đáng thương, ngươi lưu cho bọn nàng một đường sống đi.”

Đông Phương Bất Bại có chút ngạc nhiên vì sự hào phóng kia của hắn, lại cảm thấy không tốt lắm: “Liên đệ, ngươi tuyệt không để ý sao?”

Dương Liên Đình nhìn y có một tia khó chịu rất nhỏ, nói: “Ta sao có thể không để ý. Bất quá đây đều là chuyện trước khi ngươi gặp ta. Chỉ cần từ nay về sau ngươi chỉ thích một mình ta, chuyện quá khứ ta sẽ không tính nữa.”

Đông Phương Bất Bại lúc này mới cao hứng hơn chút, trầm ngâm một lát, nói: “Thả các nàng đi là không có khả năng. Ta tìm một nơi giam lỏng các nàng lại, không thể để các nàng gặp người khác.”

Dương Liên Đình biết y làm vậy nhất định là có nguyên nhân, cũng không nhúng tay thêm, lưu lại tính mạng của mấy nữ nhân này đã, sau này có thời gian lại tiếp tục tính.

Nhưng hắn không ngờ, biến động nho nhỏ này, về sau lưu lại hậu họa quá lớn.

Lúc này Dương Liên Đình nhớ tới một chuyện rất quan trọng, nhưng vẫn chưa có dịp cùng Đông Phương Bất Bại thương lượng. Đó là về Nhậm Ngã Hành.

Mặc dù bên ngoài tất cả mọi người đều cho rằng Nhậm Ngã Hành vì luyện công tẩu hỏa nhập ma mà chết, nhưng Dương Liên Đình vẫn biết, lão chỉ là bị Đông Phương Bất Bại giam lỏng trong địa lao tại Hàng Châu.

Dương Liên Đình không hiểu vì cái gì Đông Phương Bất Bại không diệt cỏ tận gốc, lấy mưu lược hùng tâm cùng tâm ngoan thủ lạt của y, sao có thể không biết chuyện lưu lại hậu hoạn như thế thật quá ngu xuẩn. Chỉ là hắn cũng phát giác, Đông Phương Bất Bại mặc dù rất cường đại, cũng có rất nhiều tâm kế và thủ đoạn, nhưng ở một nơi sâu thẳm trong tim lại có một thứ nhu nhược mềm mại không ngờ.

Đây chính là điểm mâu thuẫn của y, nhưng đối Dương Liên Đình mà nói, cũng là điểm tối mê người. Dù sao một người ngồi trên cao mà hoàn toàn lãnh khốc, mặc dù cường đại, cũng làm cho người ta thấy quá vô tình. Mà một điểm ôn nhu giấu kín này, khiến người khác cảm thấy thật tươi mới, càng sinh động, cũng càng khiến người phải thương tiếc và động tâm.

Dương Liên Đình không biết phải nhắc tới chuyện này thế nào với Đông Phương Bất Bại. Bất quá nghĩ một chút, thời gian Nhậm Ngã Hành thoát khỏi địa lao vẫn còn khoảng một năm nữa, hơn nữa hiện tại đã có hắc ở bên cạnh Đông Phương Bất Bại, sẽ không để y phải chịu bất cứ thương tổn nào, vì vậy sự tình này tạm không đề cập đến. Mặt khác hắc cũng muốn chờ xem, lưu lại Nhậm Ngã Hành dự ra Hướng Vấn Thiên, thúc đẩy kịch tình bình thường của câu chuyện, nếu không để biến động quá lớn, sẽ làm ảnh hưởng đến cân bằng của thế giới này.

Hiện tại hắc còn không tiện cùng Đông Phương Bất Bại đường hoàng ở chung một chỗ. Cho nên việc quan trọng nhất vẫn là phải nhanh nhanh xây cho xong hoa viên bí mật. Chờ có chỗ ẩn cư, hắc cùng Đông Phương Bất Bại mới có thể khoan khoái thong thả hưởng thụ thế giới của hai người, hơn nữa, cũng tiện chuẩn bị cho sau này Đông Phương Bất Bại sinh đứa con đầu lòng cho hắc.

Sau khi có động lực, hiệu suất làm việc liền tăng cao trông thấy. Đông Phương Bất Bại giam lỏng mấy tiểu thiếp xong, bất quá mới mất có ba ngày đêm, Dương Liên Đình đã đem hoa viên bí mật sửa chữa xong.

Ngày ấy Đông Phương Bất Bại tại Thành Đức Đường triệu tập toàn bộ giáo chúng, xử lý xong hết mọi chuyện, cho mọi người lui ra, chỉ để lại Dương Liên Đình.

“Ai, mấy việc giáo vụ này thật sự rất phiền, không biết đến khi nào mới có thể chỉ cùng Liên đệ ngươi một chỗ, ai ta cũng không muốn gặp, sống một đời an an tĩnh tĩnh.”

Dương Liên Đình thấy trên mặt Đông Phương Bất Bại có vẻ buồn chán, dạo này cũng thường thấy y oán giận, liền mỉm cười, nói: “Ta hôm nay có một tin tốt muốn nói cho ngươi.”

“Nga?” Đông Phương Bất Bại lập tức phấn chấn, hai con ngươi trong suốt phát sáng nhìn hắc.

Dương Liên Đình đắc ý cười, nói: “Đi theo ta.”

Vừa nói vừa dừng Đông Phương Bất Bại dậy, nắm tay dắt đi, ra phía sau Thành Đức Điện, qua một đoạn hành lang, tới trong hoa viên nhỏ, vào một gian thạch ốc nhỏ ở phía tây.

Đông Phương Bất Bại đoán được mấy phần, nói: “Lẽ nào là nơi ta ẩn cư đã làm xong?”

Dương Liên Đình cười mà không đáp, đẩy tường đá, mở thiết môn (cửa sắt), mang y men theo địa đạo đi xuống.

Đông Phương Bất Bại kể từ lần trước dẫn hắc qua mật đạo này, chính mình đều chưa hề quay lại, thấy nơi này đã được tu sửa qua, cực kỳ trơn nhẵn, hai bên còn treo mấy chén đựng đèn dầu, không khỏi thầm khen ngợi tinh tế cẩn trọng của Dương Liên Đình.

Hai người ngoặt mấy lần, phía trước trở nên sáng sủa, lộ ra ánh mặt trời. Đông Phương Bất Bại đột nhiên ngửi thấy một trận hương thơm, trong lòng sáng khoái dễ chịu.

Theo địa đạo đi ra, nguyên bản một vùng hoang vu cây cỏ mọc hỗn độn trên đỉnh nhai hiện tại lại xuất hiện một tiểu hoa viên tinh mỹ tỉ mỉ. Hồng mai lục trúc, bố trí vô cùng có ý tứ, giữa có hồ nước có vài con uyên ương đang nhàn rỗi lả lướt, bên bờ hồ có bốn con bạch hạc.

Đông Phương Bất Bại hai mắt sáng lên, trong lòng dâng lên một loại cảm giác như ở nơi thế ngoại đào nguyên (chôn bông lai tiên cảnh).

Dương Liên Đình kéo tay y, tiếp tục đi về phía trước, thấy y hai mắt mở to hết nhìn chỗ này lại ngắm chỗ kia, hai mắt đảo vòng vòng, không khỏi cười nói: “Phía trước còn có thứ hai lắm.”

Quả nhiên đi qua mấy hòn giả sơn, xuất hiện một vườn hoa lớn. Trong đó toàn bộ đều trồng mẫu đơn hoa màu phấn hồng lẫn đỏ son, hương thơm ngát, vô cùng tươi đẹp.

Đông Phương Bất Bại không nhúc nhích, hai mắt tập trung thưởng ngoạn vẻ đẹp.

Dương Liên Đình cười hỏi: “Có đẹp không?”

“Đẹp. Rất đẹp.”

Đông Phương Bất Bại cả ánh mắt cũng thay đổi, giống như đang phát sáng, kích động đến cả người nhẹ run lên.

Dương Liên Đình mặc y còn đang thưởng thức cảnh đẹp lôi trở về, kéo y nói: “Được rồi được rồi. Hiện tại chúng ta lại đi xem một chỗ hay lắm.” Vừa nói vừa kéo y hướng tiểu xá tinh nhĩ đi.

Đông Phương Bất Bại đành buông tha không ngó đình nghỉ mát tinh xảo. Biết rằng sau này nơi đây chính là nơi y cùng Liên đệ bắt đầu chung sống, không khỏi lại càng chờ mong, cả người đều có chút gấp rút không đợi nổi.

Tiểu xá (nhà, phòng) nhìn ra sườn dốc, bên ngoài nhìn vô cùng khéo léo tỷ mỉ, bên trong vô cùng rộng lớn, bố trí cũng rất có ý tứ.

Giữa sảnh bày một bàn gỗ tứ phương thanh nhã, hai bên thêm hai cái ghế. Bên trái là thư phòng, Dương Liên Đình làm riêng cho mình, cũng không có gì đáng xem, liền trực tiếp đi vào căn phòng bên phải.

Vừa đi vào liền ngửi thấy hương hoa thoang thoảng. Đông Phương Bất Bại nhìn kỹ, bên trong phòng bày đủ loại mẫu đơn cùng hoa đại vô cùng xinh đẹp kiêu diễm.

Ở giữa có một hương tháp (giường nhỏ) khắc từ gỗ cây tử mộc hương, trên treo màn trướng rủ xuống, còn tỏa ra hương hoa tươi mát.

Bên tường phía đông có một bàn trang điểm nhỏ, hiển nhiên là chuẩn bị riêng cho Đông Phương Bất Bại. Hơn nữa gương trên đó, vốn là Dương Liên Đình phải cố công chuẩn bị thủy tinh kính của Ba Tư. Mặc dù so ra còn kém gương soi của hậu thế, nhưng là vẫn vô cùng trân quý.

“Liên đệ.” Đông Phương Bất Bại nhìn khuê phòng, còn nhìn bóng mình soi trong tấm gương kính, kích động đến đỏ hồng hai má.

Dương Liên Đình cười hắc hắc, không đợi y ngắm kỹ, lại kéo y đẩy ra cánh cửa ngoa thất, đi qua một hành lang nhỏ, tới một thạch ốc bằng phẳng tinh xảo tuyệt đẹp.

Đông Phương Bất Bại nhìn hấn, vươn tay đẩy mở cánh cửa, vừa đi vào nhìn, thấy chính là một gian dục thất (phòng tắm) làm từ đá cẩm thạch. Dục trì (hồ tắm) rộng rãi thoải mái, có đầu hổ điêu khắc đang phun nước, bên trong hồ còn có bậc thang, có thể dễ dàng ngồi bên trong.

“Đây là...”

Dương Liên Đình nói: “Dục thất này tốn rất nhiều công phu của ta a.”

Đông Phương Bất Bại khen ngợi nói: “Thật tuyệt. Ta cũng không nhịn được muốn tắm rửa ngay tại nơi này a.”

Dương Liên Đình nghe thế lại càng vui sướng, lập tức sờ sờ lên đầu hổ, một cột nước nóng đột nhiên phun ra, chậm rãi chảy vào hồ tắm.

23. Chương 23

Edit: Robin

23

Đông Phương Bất Bại có chút kinh ngạc, lập tức sáng tỏ, cười nói: “Nguyên lai người thiết trí cơ quan thủy lực, thế này tiện hơn nhiều.”

Dương Liên Đình hết sức đắc ý. Nói thật ra, thiết kế xây dựng cái viện tốn rất nhiều tâm lực của hắn, mà nhất là gian dục thất khổng lồ này. Còn cơ quan thủy lực, đối với nhân loại tân tiến như hắn thì quá đơn giản, nhưng vấn đề là hoa viên bí mật này nằm giữa sườn núi, không có nguồn nước, hắn không còn cách khác phải vận dụng tinh thần thể của mình, hao phí một số năng lượng cực đại, vừa có thể lừa lừa thợ thủ công phải cố gắng triệt để, xem như mình dẫn nước suối từ trên núi về đây. Trên mái gian để một thiết bị giữ ấm bằng năng lượng mặt trời đơn giản, làm nóng số nước trữ sẵn, như vậy mới có đủ lượng nước để cung ứng.

Tại xã hội nguyên thủy thiếu đủ loại tiện nghi này, có thể làm ra cái công trình như thế đã là tiến bộ lắm rồi, e rằng cả thợ trong hoàng cung cũng làm không nổi.

Những người thi công hoa viên bí mật, dựa theo ý định ban đầu của Đông Phương Bất Bại thì toàn bộ đều phải giết sạch. Bất quá Dương Liên Đình không muốn giết quá nhiều người, chỉ là tẩy não bọn họ, rồi thả về. Cho nên dục thất có nước được đun nóng tự động này chỉ có duy nhất bọn hắn có.

“Thật tốt, có nước nóng, hiện tại ta đến hầu hạ phu nhân tắm rửa.”

Đông Phương Bất Bại nghe hắn gọi mình là phu nhân, trong lòng vui vẻ, tự tiểu phi tiểu liếc hắn một cái, thầm nghĩ đây mới chính là mục đích người phí bao nhiêu công phu để thiết kế cái dục gian này đi.

Bất quá hiện tại trong lòng y rất thư sướng, nghĩ đến sau này có thể cùng Dương Liên Đình ẩn cư nơi này, thật không thể đợi được muốn hưởng thụ cuộc sống ngọt ngào. Bởi vậy cũng không nhiều lời, lại bắt đầu thông thả thoát y.

Da dẻ Đông Phương Bất Bại trắng nõn vô cùng, đây vốn là bẩm sinh, cho dù trước kia trên giang hồ bồn ba, phơi nắng bao nhiêu cũng không đen đi. Thêm một vuốt tóc đen óng, thời điểm buộc lại裳裳 sau không nói, một khi đã buông xòa, liền phát ra ánh sáng nhu hòa trơn mượt, thật sự đến cả nữ tử cũng phải ghen ghét.

Cơ thể có kết cấu rõ ràng, đường cong trơn mịn. Thân cao khoảng 178cm, không cao không thấp. Vì duyên cố luyện Quỷ Hoa Bảo Điển mà cơ bắp trở nên tinh tế hơn nhiều, da dẻ láng mịn, hay cả lỗ chân lông cũng hầu như không thấy, ở dưới nước thủy quang lấp lánh, loang loáng ẩn hiện quang cảnh dụ người.

Dương Liên Đình nhìn y từ từ cởi ra áo ngoài, sao đó là áo lót, cuối cùng chỉ còn lại một cái khố trắng thuần.

Hai mắt chăm chú nhìn chăm chăm cơ thể quen thuộc mà gợi cảm, Dương Liên Đình nhin không được hơi hăng giọng.

Bọn hắn từ khi quay về Hắc Mộc Nhai không thể công khai yêu đương, Dương Liên Đình phải ở trong viện của Tổng quản, mỗi lần đều là Đông Phương Bất Bại đang đêm đến tìm hắn, hoặc là lén triệu Dương Liên Đình đến chỗ mình.

Hai người vẫn toàn là đợi đến đêm mới gặp được nhau, Dương Liên Đình mặc dù đối với cơ thể y rõ như lòng bàn tay, vẫn là lúc này ngay dưới ánh sáng ban ngày, lại ở một nơi ái muội như thế ngấm y khoan y giải đãi [thoát y ạ].

Đông Phương Bất Bại lộ ra thân trên trần, mỉm cười liếc nhìn Dương Liên Đình một cái, chậm rãi tiến vào trong nước.

Dương Liên Đình ngơ ngác hỏi: “Người không cởi khố sao?”

Đông Phương Bất Bại nửa người đã ở dưới nước, quay lại cười nói: “Người đứng đó, người ta sao có thể không biết xấu hổ.”

Dương Liên Đình tuyệt cảm thấy ánh mắt lẫn giọng điệu của y quá kiêu mị dụ nhân mà, giống như, giống như... yêu tinh.

Đông Phương Bất Bại trầm mình xuống nước, thoải mái rên rỉ một tiếng, ngồi trên bậc thang dưới hồ, cánh tay trắng nõn duyên dáng đặt lên thành hồ.

“Thật thoải mái a... Liên đệ, ngươi không xuống nước à?”

Dương Liên Đình nuốt ực một ngụm nước miếng, âm ờ lấp bắp nói: “Chút... Đợi một chút.”

“Nga?” Đông Phương Bất Bại lại phóng cho hắn một cái mị nhãn, dịu dàng cười nói: “Ta còn nghĩ ngươi đang muốn cùng ta tắm.” Vừa nói ngón tay vừa nhẹ nhàng vạch một đường, từ trong nước lấy lên một vật.

Dương Liên Đình nhìn chăm chú, đúng là cái khối còn thừa lại trên người y.

Dương Liên Đình hiện tại cũng không còn tâm tư đâu mà nghĩ Đông Phương Bất Bại làm thế nào mà cởi khó được dưới nước, chỉ là trong lòng thầm tán thán gia hỏa này thật quá giỏi quyến rũ người mà, biết nửa kín nửa hở ẩn ẩn hiện hiện mà khiêu khích lòng người.

Dương Liên Đình nhất thời trong đầu chỉ còn lại toàn hình ảnh thân thể Đông Phương Bất Bại xích lõa dưới làn nước kia, quyến rũ vô hạn. Cũng may hắn vốn là một người có năng lực không chế cường đại, lại nhìn xuống dục vọng cường hãn, nói: “Người chờ ta một chút, ta sẽ quay lại ngay.” Vừa nói vừa chạy vội ra ngoài.

Đông Phương Bất Bại có chút khó hiểu không biết hắn đi làm gì, nhưng cũng không lo lắng. Thấy bên cạnh hồ tắm vòi nước thả ra cả cánh hoa mang theo thanh hương ngọc lộ, liền thoải mái trầm mình xuống, tăng thêm đến mấy phần nhan sắc.

Dương Liên Đình rất nhanh quay lại, trong tay bưng theo một cái khay, ở trên rõ ràng có thêm một hũ rượu cùng hai cái chén.

Lúc này hắn đợi thêm không nổi, vội vàng vàng cởi sạch y phục, trần trụi trụi đứng bên hồ, cười hắc hắc nói: “Mỹ nhân, ta đến đây!”

Đông Phương Bất Bại nhìn cơ thể khỏe mạnh cường tráng của hắn, cơ bắp săn chắc, múi thịt rõ ràng đầy đủ, ánh mắt lưu luyến không rời. Nhìn tiếp xuống phía dưới, lại nhìn thấy tiểu đệ đệ hung vĩ kia, không khỏi tim đập bình bịch, xấu hổ đỏ mặt.

Dương Liên Đình bước một tiến xuống hồ tắm, hai mắt chặt chẽ khóa lấy Đông Phương Bất Bại, ánh mắt ấy tựa hồ như muốn ăn y ngay lập tức.

Đông Phương Bất Bại chịu không nổi khí thế cường đại của hắn, cuối cùng không nhìn được liền đỏ mặt như cái tiểu cô nương rồi trốn vào trong.

Dương Liên Đình đuổi theo, vẩy nước lên loi người ôm vào lòng, cười to nói: “Ha haha, mỹ nhân, ngươi trốn cái gì.”

Đông Phương Bất Bại đường đường là thân phận đầu não đứng đầu một giáo, lúc này lại chỉ cảm thấy mình như con cừu nhỏ mềm nhuyển, bị đại hôi lang bắt được, e then nói: “Ai nha, người ta cũng không biết, chính là mắc cỡ lắm.”

Dương Liên Đình càng cảm thấy thống khoái, phát ra tiếng cười to, vươn tay lấy ly rượu bên thành, nói: “Mỹ nhân, trước uống cùng ta một chén. Vì phụ lại cùng người tắm rửa.”

Đông Phương Bất Bại sảng giọng: “Thật giống tên sở khanh!” Bất quá hôm nay rất vui vẻ, y cũng không phản đối uống rượu thoải mái, liền ôn hòa tiếp nhận ly rượu.

“Khà.” Dương Liên Đình uống trước một chén của mình, sau đó tùm tùm nhìn Đông Phương Bất Bại.

Đông Phương Bất Bại ngửa cổ, thống khoái mà uống cả ly rượu.

Dương Liên Đình thỏa mãn, nói: “Uống ngon không?”

Đông Phương Bất Bại cười nói: “Một ít rượu như vậy thấm vào đâu? Chỉ như chén nước.” Y ném ra đây là rượu thuốc, bên trong có thêm rất nhiều thuốc đại cường đại bổ, không khỏi nghĩ rằng Dương Liên Đình muốn ‘chiến đấu’ một trận hoành tráng, trong lòng thấy xấu hổ cực điểm. Thầm nghĩ: lẽ nào Liên đệ nghĩ là lấy võ công tu vi của ta lại chịu không nổi tác cầu của hần ư?

Dương Liên Đình biết tử lượng của y tốt, có thể uống của bầu mà mặt không đổi sắc. Bất quả kể từ khi Đông Phương Bất Bại không còn muốn làm giáo chủ, mà muốn làm tiểu tức phụ thì không còn uống nhiều như vậy nữa.

Dương Liên Đình bại hoại cười nói: “Vậy người uống luôn cả hồ này đi. Đợi người uống hết cả hồ rượu, ta thật vui vẻ hầu hạ quý phi say rượu a.”

Đông Phương Bất Bại phì cười một tiếng, nói: “Hình như người mới là người họ Dương đi?” (1)

Nhưng vẫn không thèm để ý, thật sự nâng bầu rượu lên, liếc Dương Liên Đình một cái, thấy hần hưng trí bừng bừng nhìn mình, tựa hồ là không tin mình uống nổi, không khỏi nghĩ bị hần xem nhẹ, đột nhiên ngửa cổ, đưa bầu rượu lên cao, rượu trong suốt như suối nước từ trên cao rót xuống, tiêu sái mà tuyệt đẹp rơi vào miệng nhỏ đỏ hồng.

Dương Liên Đình không nghĩ y hào sảng như thế, không khỏi ngốc lảng, ngơ ngác nhìn y.

Dương Liên Đình vĩnh viễn không quên hình ảnh này. Đông Phương Bất Bại nửa người chìm trong nước, nửa thân trên xích lõa, bọt nước cùng giọt rượu rơi trên da thịt trắng nõn gợi cảm tinh tế của y, hai cánh môi đỏ hồng kiêu diễm, cùng hai điểm hồng anh trước ngực được ánh nước hắt lên óng ánh, mái tóc đen dài sáng bóng mềm mượt xoa ra sau lưng. Rượu không ngừng rót xuống miệng y, Dương Liên Đình có thể tưởng tượng nhìn thấy trái cổ y có chút phập phồng, nuốt xuống hương vị ngọt ngào tinh khiết của rượu kia vào bụng.

12166074278801236690

Đông Phương bất Bại một hơi uống cạn bầu rượu, rồi thuận tay ném sang thành hồ, động tác tiêu sái lưu loát. Y khiêu mi đắc ý nhìn Dương Liên Đình, ánh mắt tựa phi tiêu, con người xán lạn, đắc ý.

Dương Liên Đình nhin không được, gằm nhẹ một tiếng, lao đến.

“Người yêu tinh này!”

Đông Phương Bất Bại ha hả cười, nhu thuận để hần hung hăng ôm vào lòng.

24. Chương 24

Edit: Robin

24

“Đông Phương, Đông Phương, người là của ta...”

Dương Liên Đình ôm Đông Phương Bất Bại đặt lên thềm hồ, lời lẽ nóng bỏng như có sinh mệnh, xông vào đôi môi trên khuôn mặt nhu hòa thoái mái của Đông Phương Bất Bại.

“Ờờ...”

Đông Phương Bất Bại thần trí mơ màng (1) ôm lấy bờ vai rắn chắc của Dương Liên Đình, tự động tách ra hai đùi, quần lấy thất lưng hần. Đầu lưỡi cũng rất nhiệt tình, linh hoạt đáp lại hần.

Hai người tiếp xúc chặt chẽ, Đông Phương Bất Bại có thể rõ ràng cảm giác được ‘hung khí’ của Dương Liên Đình dần trở nên cứng rắn, cương thẳng chọc chọc vào bụng dưới y.

Kỳ lạ là y tuyệt không thấy sợ hãi, ngược lại còn vô cùng hưng phấn chờ mong.

Hoan ái cùng với Dương Liên Đình là kinh nghiệm hưng phấn nhất kiếp này y trải qua. Loại cảm giác như thế y không cách nào hình dung, chỉ biết khiến cho bàn thân dục sinh dục tử, lưu luyện không thôi. Ngoài thỏa mãn nhục thể, còn có thêm một loại tinh thần khác, thư sướng tột cùng khó mà diễn tả thành lời.

Chuyện hoan ái cực độ như vậy, làm tình cảm của y đối với Dương Liên Đình đạt đến một tầm cao tuyệt đối. Không phải nói là trước kia y không thật tâm yêu Dương Liên Đình, nhưng tình yêu lúc đầu của Đông Phương Bất Bại với hân chỉ là bởi vì y một mực đem chính mình thành phụ nữ, giống như người chết đuối bắt được một mảng lục bình (2), gắt gao không chịu buông tay. Đông Phương Bất Bại hiện tại, chính là một nửa tính mạng của Dương Liên Đình, chân chân chính chính cả nhục thể và linh hồn, đều yêu một mình con người này, từ nay về sau thương hải tang điền, nhật nguyệt tinh biến (3), tình cảm này cũng tuyệt không đổi thay, miễn diệt (4).

Dương Liên Đình dưới sự nhiệt tình mời gọi của Đông Phương Bất Bại, dứt khoát bắt đầu khám phá cơ thể y, chỉ muốn ngậm chặt rồi nuốt y xuống bụng, ăn đến một mảnh cũng không chừa.

Thời điểm tiến vào, mặc dù có qua tiền hí và mở rộng, nhưng Đông Phương Bất Bại vẫn không nhận được có chút đau đớn. Nhưng là chuyện đau đớn nhỏ như thế, cũng không bằng hoan du cực độ mình sắp nhận.

Hai đùi y quần lấy thắt lưng Dương Liên Đình, đột nhiên trong lòng khê động, bắt chước dáng vẻ Dương Liên Đình xoa nắn nhũ đầu (5) mình, cũng vuốt ve nhũ đầu của đối phương, rất nhanh kinh ngạc phát hiện, hồng anh nho nhỏ của hân cũng giống mình cứng lên.

Y cảm thấy mới lạ, đang muốn tiến thêm một bước đùa bỡn, lại nghe thấy Dương Liên Đình buồn bực rên một tiếng, gằm nhẹ nói: “Xem ra người còn chưa thấy đủ!” Vừa nói vừa dụng lực, nhắc Đông Phương Bất Bại lên, đặt xuống tựa vào thành dục trì, càng hung hăng sáp nhập.

Tư thế như thế còn thêm xung kích từ nước, lực độ quá lớn vượt qua mọi cực hạn trước kia,

Đông Phương Bất Bại ngửa người, điểm gọi cảm trước ngực hoàn toàn bại lộ. Y chặt chẽ ôm lấy cổ Dương Liên Đình, tóc dài của hai người đan xen lẫn nhau, tùy theo luật động của thân thể mà cùng sóng nước đao động.

“A, a —— Liên đệ, ăn ta... Dừng sức ăn ta...”

Đông Phương Bất Bại hô hấp dồn dập, mê loạn rên rỉ, thậm chí tự thân cũng không biết mình vừa mới nói ra cái gì.

Phong tình phóng túng buông thả dị thường này, khiến Dương Liên Đình có một loại dục vọng muốn thực sự cắn xé ăn sạch y. Sợi tinh thần kim sắc lập tức tỏa ra như một tấm lưới, mở ra quanh thân hai người.

Dương Liên Đình lúc cuối cùng một điểm lý trí cũng không còn, hân cũng không hề phát hiện sợi tinh thần của mình có hành động khác với ngày thường, kết hợp với sợi tinh thần mảnh nhỏ so với hân vô cùng yếu ớt của Đông Phương Bất Bại càng lúc càng bền chặt.

Đông Phương Bất Bại bị làm đến thần trí mơ hồ, tư duy trống rỗng, cơ thể giống như muốn sụp đổ, hai đùi theo đó run rẩy, nếu không nhờ Dương Liên Đình chặt chẽ siết lấy, y đã đứng không nổi.

Tinh thần lực của y so với Dương Liên Đình hơn thế, yếu đến đáng thương, hoàn toàn bị Dương Liên Đình dẫn dắt.

Lúc này một thứ cảm giác kỳ lạ từ đáy lòng dâng lên, khoái cảm khổng lồ khó có thể hình dung dâng lên ào ạt, một lực hấp dẫn vô cùng, giống như tinh thần và suy nghĩ của y hoàn toàn rời xa tiến vào một vũ trụ vô tận.

Biến dục vô cùng. Không biết qua bao lâu, tình dục cuối cùng làm hai người sức cùng lực kiệt.

Dương Liên Đình thở dốc trước khi Đông Phương Bất Bại hôn mê nhẹ nhàng đặt y vào nước ấm, dùng nước nóng chậm rãi tẩy rửa thân thể y.

Theo sóng nước đùa đùa, đột nhiên Dương Liên Đình đưa tay sờ xuống bụng dưới bằng phẳng tinh tế của Đông Phương Bất Bại.

Hắn cau mày lại, tựa hồ có chút kinh ngạc, lại có chút ảo não.

Một trận mất không chế hôm nay, khiến hắn nhất thời mất đi lý trí, phóng túng tinh thần thể của mình, để nó câu kết với tinh thần lực còn hết sức yếu ớt của Đông Phương Bất Bại, tạo nên một sinh mạng mới.

Tân nhân loại trăm ngàn năm sau, đã thoát ly trói buộc của nhục thể. Tinh thần thể phát triển đến một tầm cao mới, giúp cho việc sinh sôi nảy nở của nhân loại không còn cần đến kết hợp của trứng và tinh trùng nữa.

Chính bởi như thế, việc sinh sản mới trở nên khó khăn. Thoát ly rồi nhưng không chế việc bồi dưỡng kết hợp tế bào, không còn tính dục sinh vật, tiến lên đến sinh sôi tinh thần thể, khiến điều kiện sáng tạo sinh mệnh mới càng ngặt nghèo.

Nói theo cách khác, nếu như nói thời đại trước đây phát triển kém, nếu có người có thể dùng ý chí mà bẻ cong được cái thìa, thì bị gọi là dị năng, nhưng đó chỉ là trình độ cực thấp so với những biểu hiện của tinh thần lực. Mà trải qua cả trăm nghìn năm biến đổi và tiến hóa, nhân loại cao cấp tương lai, đã có thể dùng sự kết hợp tinh thần thể của hai người, làm cách thức hoài thai ra tính mạng nhục thể của nhân loại bậc cao.

Thậm chí nhân loại từng một lần tự mình khắc chế, dùng chính tinh thần thể của mình sáng tạo ra sinh mệnh. Nhưng cách sinh sôi như vậy có một nhược điểm chí mạng, chính là gen thị khiếm khuyết hoặc biến tính, sinh ra một bản sao, do vậy khả năng hủy diệt rất cao.

Cho nên chỉ khi có sự kết hợp của hai người, lấy nhục thể làm cơ sở, lấy tinh thần thể kết hợp cùng sáng tạo, mới có thể phối thai ra một thể hệ sau hoàn chỉnh ưu tú. Nhưng vì nhục thể của nhân loại cao cấp tương lai quá yếu ớt, thay quần áo cũng phải tích lực, chứ đừng nói đến việc nhục thể kết hợp mà sinh ra thể hệ sau.

Lần này Dương Liên Đình đi tới xã hội nguyên thủy này, chọn lựa một tinh thần thể có thể đủ cường đại để phối hợp với mình, nhục thể còn phải đủ cường tráng để có thể hoài thai thể hệ tiếp theo hoàn toàn đều là duyên số.

Một trận hoan ái tựa biển vừa rồi, Dương Liên Đình vì nhất thời mất khống chế, tinh thần thể theo bản năng quần lấy Đông Phương Bất Bại rồi tiến hành sáng tạo sinh sôi. Cũng giống với lúc nhục thể bản tính, tinh thần thể của Dương Liên Đình phát ra lời mời, mà tinh thần lực của Đông Phương Bất Bại quá yếu ớt không chống cự nổi, lập tức đầu hàng, thông minh mà tiếp nhận nhiệm vụ.

Mặc dù vẫn còn có vẻ quá yếu, nhưng kỳ tích không ngờ đã xảy ra thành công.

Dương Liên Đình hoàn toàn không nghĩ sẽ nhanh đến thế. Hắc còn muốn trong lúc hoan ái gia tăng tinh thần lực cho Đông Phương Bất Bại, cho đến khi y có thể có đủ khả năng thừa nhận mới thôi. Vậy nên vừa rồi hắn mới cố ý để Đông Phương Bất Bại uống chút rượu, muốn mượn rượu giúp sức để phụ họa cải biến gia tăng tinh thần lực. Không ngờ lại nhất thời mất khống chế...

Mà càng khiến người khác kinh ngạc là Đông Phương Bất Bại lại có thể thừa nhận, trước mắt xem ra đã thực sự kết hợp thành công. Điều này khiến Dương Liên Đình không thể không một lần nữa nhìn nhận lại tinh thần lực của Đông Phương Bất Bại, có lẽ so với dự đoán của mình còn cường đại hơn.

Dù về sơ bộ đã kết hợp thành công, nhưng đến cuối cùng có thể phối thai ra một sinh mệnh mới khỏe mạnh hay không thì còn phải đợi quan sát.

Dương Liên Đình cẩn thận tẩy trừ cho Đông Phương Bất Bại, ôm y ra khỏi nhà tắm, đưa đến giường nhỏ trong ngọ thất.

Đông Phương Bất Bại hôn mê suốt 3 ngày mới tỉnh. Trong ba ngày này, hiệu suất của Dương Liên Đình tăng lên cực cao, chuẩn bị trước rất nhiều việc.

Đầu tiên là vấn đề Đông Phương Bất Bại giả. Dương Liên Đình hai tháng trước ra ngoài tìm một người có vẻ ngoài giống Đông Phương Bất Bại, biết chữ không nhiều, lại yêu tiền hơn mạng, nhất gan như chuột. Dương Liên Đình chẳng tốn mấy sức lực đối phó với người này, huấn luyện thêm cho gã, lại thêm chút hóa trang, gã liền giống Đông Phương Bất Bại đến bảy phần. Chỉ là cũng phải tính trước, ngạo khí và khí chất

rất khó giả, Dương Liên Đình phải nghĩ cách, đưa vị trí ngồi của giáo chủ ở Thành Đức Đường đắp lên cao, xa xa, còn treo thêm rèm ngọc trai, lại cho thêm thị vệ chắn phía trước, khiến kẻ khác không thể đến gần.

Sau đó là vấn đề giáo vụ. Dương Liên Đình có năng lực học tập rất tốt, sớm học được bút tích và cách nói chuyện của Đông Phương Bất Bại, giáo vụ hẳn thay mặt phê, người khác căn bản không thể nhìn ra có điểm khác biệt.

Tiếp sau đó, là khổng chế vững vàng lực lượng võ trang trên đỉnh Hắc Mộc Nhai, những người trước đây hầu hạ cuộc sống thường nhật của Đông Phương Bất Bại đều bị hất thay đổi ký ức, điều tới địa phương khác. Thị vệ cũng tuyển chọn gắt gao, rồi đều bị ám thị tinh thần, gia tăng độ trung thành với hắn cùng Đông Phương Bất Bại.

Làm xong hết những việc này, Dương Liên Đình liền thanh thần ổn định mà chờ Đông Phương Bất Bại thức tỉnh.

25. Chương 25

25

Đến khi Đông Phương Bất Bại tỉnh lại thì đã là chuyện của ba ngày sau, trên người vẫn còn một chút cảm giác tê dại đau nhức, tinh thần cũng uể oải mệt mỏi.

Y không ngờ bản thân lại có thể chỉ bởi một lần hoan ái, mà mê man đến tận ba ngày, không khỏi giật mình, vừa xấu hổ lại vừa quần bách.

Xấu hổ này không phải là cái loại xấu hổ kiểu thẹn thùng, mà là xấu hổ vì cảm thấy nhục nhã hổ thẹn.

Đông Phương Bất Bại đương nhiên thần công đại thành, tìm khắp thiên hạ cũng khó thấy kẻ xứng làm địch thủ, thậm chí danh xưng võ công thiên hạ đệ nhất mấy năm trước đã vang vọng khắp giang hồ không ai không biết. Vậy nhưng...

Đông Phương Bất Bại lần này là thực sự bị đả kích nghiêm trọng. Nhưng nhìn về phía ánh mắt Dương Liên Đình, vẫn là tràn ngập tình ý cùng... sùng bái.

Không tệ, là sùng bái!

Nghĩ kỹ một chút a, có thể làm tình đến mức cả Giáo chủ Nhật Nguyệt Thần Giáo võ công thiên hạ đệ nhất còn phải hôn mê đến ba ngày, đó là chuyện kẻ tầm thường làm nổi hay sao? Chuyện này mà lộ ra, chỉ sợ danh hiệu thiên hạ đệ nhất này ngay lập tức sẽ chuyển sang cho Dương Liên Đình a.

“Liên đệ...”

Đông Phương Bất Bại hai má đỏ hồng hồng, nói chuyện cũng hiếm khi lại ngượng ngịu ấp úng.

Dương Liên Đình hiện tại vô cùng hưng phấn, thấy y thanh tỉnh thì lập tức dâng lên cháo thịt tự tay nấu, cầm thìa mang đến bên giường Đông Phương Bất Bại đang nằm.

“Thế nào rồi?”

Đông Phương Bất Bại mặt đỏ bừng, tựa hồ có chút khó xử, nhưng chỉ trong chốc lát, rồi chậm rãi nói: “Liên đệ ... thần... thần dũng như vậy, mà ta chịu không nổi. Không biết Liên đệ trước đây... trước đây...”

“Trước đây làm sao?” Dương Liên Đình cảm thấy hôm nay Đông Phương Bất Bại xấu hổ nhút nhát có chút mới lạ, mỉm cười nhìn y.

Đông Phương Bất Bại hai má đỏ hồng hết mức, cúi đầu nhỏ giọng nói: “Trước đây Liên đệ khi cùng nữ tử... cũng hoan ái như vậy sao?”

Dương Liên Đình lặng đi một chút, rồi lập tức cười ha hả, cười đến không dừng nổi, cười đến sái cả hàm.

Đông Phương Bất Bại then quá hóa giận, trừng hấn nói: “Người cười cái gì?”

Dương Liên Đình vất vả lắm mới dừng lại được, vội ôm trọn Đông Phương Bất Bại vào lòng, tại trên má hồng hồng của y hung hăng hôn chụt một cái, nói: “Người thật ngốc, trước đây ta cùng với nữ nhân sẽ không làm chuyện buông thả đến thế này. Nữ nhân còn không xứng xách giày cho người.”

Đông Phương Bất Bại trong lòng vui vẻ, tiếp theo lại có chút chần chờ, nói: “Nhưng mà ta lại khó có thể thừa nhận hết tác cầu (1) của Liên đệ. Người, người có phải sẽ thấy ta vô dụng?”

Lời này cho thấy Đông Phương Bất Bại cùng nữ nhi tầm thường hoàn toàn bất đồng. Y tuy tận đáy lòng luôn khát vọng được làm một nữ tử, nhưng dù sao cũng là một nam nhân ngoài 30 tuổi, khí chất cùng cuồng ngạo đã ăn sâu vào tận cốt tủy không thể nào thay đổi, có thể thần nhiên bày tỏ loại sự tình này. Nếu thật sự là một nữ tử, chịu lễ giáo và bản tính trói buộc, cho dù có thân mật hơn nữa, cũng sẽ không thể cùng nam nhân của mình đem loại chuyện giường chiếu này ra mà thảo luận.

Dương Liên Đình nghe thấy lời y, có chút thâm ý liếc nhìn bụng y một cái, bại hoại cười nói: “Người sao có thể vô dụng a? Rất hữu dụng, ta thích nhất. Saunày người không được nói chính mình như vậy nữa, từ nay về sau ta chỉ có một mình người, lần sau ta sẽ chú ý, không để người mệt mỏi quá độ nữa.”

Đông Phương Bất Bại nghe hấn nói vui vẻ, y ở trong lòng hấn, kề bên tai hấn mà ôn nhu nhỏ giọng nói: “Ta cũng không sợ mệt.”

Dương Liên Đình bị y khiêu khích làm bộc phát ý nghĩ muốn đè y ra giường đại chiến ba trăm hiệp ngay bây giờ, cũng may ý chí kéo lại, nhịn xuống, đánh trống lảng nói: “Mấy ngày tiếp theo người phải nghỉ ngơi thật tốt. Sau này đây chính là nhà chúng ta, người muốn làm cái gì liền làm cái ấy.”

Đông Phương Bất Bại gật đầu: “Ân. Ta thấy nơi này rất yên tĩnh, nhân hạ vô sự ta sẽ học thêu thùa, làm mấy bộ quần áo cho người, nhân tiện làm mấy cái rèm trang trí trong nhà.”

Dương Liên Đình nhớ tới trong nguyên tác hình như Đông Phương Bất Bại phi thường giỏi thêu thùa, hơn nữa quá trình thêu thùa lại hoàn hảo giống với võ công Quỷ Hoa Bảo Điển, rất thực dụng, liền vô cùng tán thành.

Dù sao Đông Phương Bất Bại cũng đâu có mảnh mai yếu đuối như vậy, nằm trên giường ngủ mãi cũng không ổn, hưng trí bừng bừng đi đến trù phòng (2), tự tay rửa tay làm canh cho Dương Liên Đình.

Y trước kia chưa từng làm qua chuyện như thế, nhưng hiện tại đã ẩn cư tại gia, mọi việc đều phải tự tay làm. Y đương nhiên không chịu để Dương Liên Đình tiến vào trù phòng, lý do là quân tử viễn bào trù (3), nên chuyên tâm làm chuyện một hiền thê nên làm.

Cũng may tuy y chưa từng học nấu ăn qua, nhưng trước đây cũng từng phải sống cuộc sống cực khổ, lại trên giang hồ hành tẩu nhiều năm, làm mấy món ăn đơn giản cũng không khó khăn, mùi vị dĩ nhiên không tệ.

Dương Liên Đình đối với ăn uống cũng không cầu nệ, có gì ăn nấy, chỉ cần là do người mình yêu làm, sẽ vui vẻ ăn, làm Đông Phương Bất Bại phi thường có cảm giác thành tựu.

Sau khi y tỉnh lại nghe Dương Liên Đình nói chuyện trong giáo đã an bài thỏa đáng, còn lại mình chỉ cần thông thả sống ẩn cư, không khỏi vừa ngạc nhiên vừa hạnh phúc, càng nhận ra Liên đệ của y không chỉ là một nam nhân anh vũ, mà còn hết sức thông minh.

Đông Phương Bất Bại đối với Nhật Nguyệt thần giáo sớm thấy mất hứng, giáo vụ cũng không muốn nhìn tới, liền chuyên tâm ẩn cư tại gia, làm một hiền thê. Mỗi ban ngày Dương Liên Đình rời nhà đi làm ,y liền thiết tha đưa tiễn. Đến tối Dương Liên Đình về nhà, y liền ra tận cửa hoa viên nghênh đón.

Cảnh tượng giữa hai người giống như vợ chồng tân hôn ân ái.

Dương Liên Đình không nói chuyện Đông Phương Bất Bại mang thai thành công cho y biết. Thứ nhất là vì không có lý do giải thích hợp lý, không chắc liệu y có tin tưởng hay không. Thứ hai là vì chính bản thân hấn cũng không thể xác định được liệu phôi thai này có thể thai nghén thành công hay không.

Trong thế giới nhân loại cao cấp tương lai, sẩy thai là chuyện thường. Mặc dù có thể tinh thần thể của hai người đều đủ mạnh mẽ, nhưng nhục thể lại quá yếu ớt, có thể không thừa nhận nổi phát triển tinh thần thể của thai nhi, vì vậy mà sẩy thai. Đây đều bởi vì tinh thần thể nhân loại tiến hóa quá độ, vượt quá xa độ chấp nhận của nhục thể.

Nhưng tại thế giới này, nhục thể của Đông Phương Bất Bại và Dương Liên Đình đều đủ cường đại, nhưng một bên tinh thần thể quá cường đại so với bên còn lại, dễ dàng tạo ra áp lực không đồng đều, dễ khiến thai nhi không khỏe mạnh, dễ sẩy thai.

Việc này là trước khi Dương Liên Đình đi đến thế giới này đã nghiên cứu qua tư liệu giáo sư đưa cho bọn hắn. Cho nên hắn mới có tâm lý chuẩn bị như thế.

Hơn nữa xem ra nhân loại tương lai thai nhi tự động sẩy cũng đều là không khỏe mạnh, không cần giữ lại. Mạnh được yếu thua vốn là quy luật tự nhiên, để nhân loại phát triển, giữ lại thể hệ tiếp theo khỏe mạnh mới là đạo lý tồn vong.

Vì vậy Dương Liên Đình chỉ là âm thầm quan sát trạng thái thụ thai của Đông Phương Bất Bại, cũng không làm ra hành động đặc biệt nào khác.

Cứ thế qua một tháng, Dương Liên Đình kinh ngạc phát hiện Đông Phương Bất Bại một chút cũng không có dấu hiệu sẩy thai, không khỏi vừa ngạc nhiên vừa vui mừng. Tiếp theo hắn phải cố làm một chuyện, chính là tìm cách liên hệ ngay với trung tâm khoa học vũ trụ của hắn.

Sau khi hắn đến thế giới này, đáng lẽ căn cứ vũ trụ phải bảo trì liên lạc với hắn, nhưng lạ là đến tận bây giờ vẫn không thấy ai gọi hắn.

Dương Liên Đình nhớ lại hình như khi tinh thần thể của hắn rời khỏi thì có nghe thấy âm thanh phòng thí nghiệm nổ tung, không biết là hai đồng bạn khác cũng di chuyển cùng mình có biết căn cứ xảy ra chuyện gì không.

Hôm nay hắn xử lý xong hết sự vụ trong giáo, liền đi tới vách núi sau Hắc Mộc Nhai, bắt đầu ngưng tụ tinh thần lực, gọi đến căn cứ vũ trụ.

Kỳ thật trước đây hắn cũng từng thử qua vài lần, nhưng một là vì tinh thần lực của mình chưa hoàn toàn hồi phục, hai là hắn cũng không muốn liên hệ với căn cứ quá sớm, như vậy không phải tự tìm người đến giám thị mình sao? Nhưng hiện tại tình huống đã thay đổi, hắn không thể không dùng toàn bộ khí lực để kết nối.

Qua gần nửa giờ dùng hết sức hô hoán, cuối cùng làm cho hắn kinh hỉ là đã có người đáp lại hắn.

26. Chương 26

26

Edit: Robin

“Rox, ta Len đây.”

“Len, thật tốt quá, cuối cùng cũng có người trả lời ta. Căn cứ xảy ra chuyện gì vậy? Sao lâu như vậy cũng không thấy ai liên hệ với ta?”

“Sau khi thí nghiệm phát nổ thì phát sinh chuyện ngoài ý muốn, cả dây chuyền đều bị phá hỏng, hiện tại giáo sư Su đang tu sửa.”

“Trời ạ. Đúng là quá xui xẻo.”

Thật ra trong lòng Dương Liên Đình đang vỗ tay âm ỉ. Dây chuyền xảy ra chuyện, cũng có nghĩa là tạm thời không thể có người đi giám thị bọn hắn, hơn nữa cũng không ai có thể tùy lúc gọi bắt hắn trở về.

Thanh âm của Len tất nhiên là có chút buồn rầu: “Đúng thế a. Bây giờ các người nếu không chủ động liên lạc với căn cứ thì bọn ta không thể kết nối với các người được. Liên lạc hiện tại là vấn đề đơn phương, muốn sửa chữa xong đại khái cũng mất rất nhiều thời gian.”

Dương Liên Đình ra vẻ vô tư nói: “Chuyện nhỏ. Ta cùng Ander, Yam đều là tinh anh, không có trợ giúp của căn cứ cũng có thể hoàn thành nhiệm vụ.”

Len cười nói: “Đúng vậy. Ta phát hiện tại lưới không gian cổ đại của người có năng lượng tinh thần thể yếu ớt đang ngưng tụ, có phải là một nửa khác của người không?”

“Đúng vậy. Thế nào, không tệ chứ?”

“Àn, trải qua giám định sơ bộ, khả năng là cấp A, tinh thần lực cấp M, có thể phát triển và bồi dưỡng. Người tiến hành đến bước nào rồi?”

Dương Liên Đình nghiêm túc lại, nói: “Đây chính là nguyên nhân ta chủ động liên lạc với căn cứ. Nửa kia của ta đã mang thai thành công rồi.”

Len có chút shock: “Nhanh vậy sao? Là nam hay nữ?”

“Nam. Chính là Đông Phương Bất Bại, người hiện tại mạnh nhất trong thế giới này.”

Len trầm tư một chút, cười: “Khó trách. Là y sẽ không quá kỳ lạ. Ander và Yam cũng đều khiến nhân vật chính, đều đi tìm nam chính trong thế giới cổ đại của bọn họ.” (*lời tác giả* Len hiển nhiên là ở căn cứ vô cùng nhàn hạ nên nghiên cứu không ít tiểu thuyết ghi chép, tất nhiên cũng tự hiểu ra một số từ mới, ví dụ như điều khiển nhân vật chính

)

“Bọn hắc cũng tìm nam?” Dương Liên Đình có chút giật mình.

Len rất khách quan nói: “Đó cũng là một cách. Ở phương diện tinh thần lực, nữ so với nam kém hơn rất nhiều, hơn nữa nhục thể cũng không đủ mạnh mẽ. Yam là người truyền tống (1) cuối cùng, vì dây chuyền gặp chuyện ngoài ý muốn, nên hắc bị đưa đến một địa điểm không xác định trong không gian cổ đại, ở đó người hắc nhập vào (2) đã có người yêu, nên không tiến hành lựa chọn nữa. Nhưng cũng may mắn là tinh thần lực của nửa kia của hắc cũng đủ mạnh, thật đúng là gặp may.”

Vì bọn hắc đều là tinh thần thể tiến hạnh xuyên qua, phải bám vào nhục thể của một người đã tồn tại ở thế giới ấy, mà khối thân thể kia nhất định đã có thân phận cùng địa vị. Bọn hắc chỉ có thể thay đổi một số hữu hạn vận mệnh của nhục thể này, nhưng tuyệt không thể làm động đến nền tảng cơ sở của không gian cổ đại, nên một khi phải làm nhân vật chính, thì đành nhận mệnh.

Một điểm này phải nói chính là vận may của Dương Liên Đình. Nhục thể này của hắc lại không phải là diễn viên chính, chỉ là một vai be bé nhỏ đến không thể nhỏ hơn, xuất hiện còn không hết nổi một chương. Cho nên vận mệnh hắc hoàn toàn có thể tự nắm trong tay.

“Ander thế nào?”

“Ồ~ Hắc cũng gặp may giống người, theo kế hoạch đáp xuống một thân thể tương ứng. Cơ mà....”

“Cơ mà làm sao?”

Len thở dài, nói: “Một nửa kia của hắc lại chẳng có gì đặc biệt. Mặc dù tinh thần lực cũng khá mạnh, nhưng cơ thể không tốt, mắc bệnh lao, bị áp lực tinh thần trường kỳ, còn uống rượu kinh khủng, mức độ khỏe mạnh chỉ đến loại D (3). Thể chất như thể muốn sinh ra được thể hệ tiếp theo thì có chút miễn cưỡng.”

Dương Liên Đình: “Thể không đổi người được sao?”

“Ander cố chấp đến thế nào thì chắc người cũng biết rồi. Hắc một khi đã chọn, dù đối ai chẳng nữa cũng không được.”

Ander là người lớn tuổi nhất trong bọn hắc, cũng vô cùng trầm ổn lạnh nhạt. Nhưng chính một người như thế, khi đã yêu một người nào khác, thì sẽ mãi mãi vĩnh viễn không thay đổi.

Dương Liên Đình nói: “Chúc hấn may mắn.”

Len thở sâu, nói: “Trước mắt ngươi là người thuận lợi nhất. Cho ta biết, ngươi muốn nhờ căn cứ giúp đỡ gì vậy?”

Dương Liên Đình đáp: “Len, ngươi giúp ta thường xuyên lưu ý đến tình hình trưởng thành của sinh mệnh mới hình thành trong bụng Đông Phương. Vì ta và Ander, Yam đều là những người đầu tiên thử nghiệm phương pháp này, ta nghĩ sẽ gặp phải nhiều tình huống ngoài dự liệu của giáo sư.”

“Tất nhiên rồi. Ngươi yên tâm. Mức độ quan tâm của căn cứ đối với các ngươi không cần nói cũng biết, chúng ta sẽ quan sát chặt chẽ. Có bất cứ yêu cầu gì ngươi cứ liên lạc với ta.”

“Tốt. Cảm ơn.”

Dương Liên Đình ngắt liên lạc cùng căn cứ, yên tâm về nhà.

Lại nói đúng là hấn có chút dự cảm. Sau khi hấn vừa liên lạc với căn cứ chưa được bao lâu, thì Đông Phương Bất Bại bắt đầu xuất hiện một số tình huống lạ. Mới đầu chính y cũng hoàn toàn không phát giác, nhưng Dương Liên Đình – người vẫn luôn âm thầm cẩn thận chú ý đến y lập tức phát hiện ra.

“Oe ——”

Đông Phương Bất Bại đang ở trù phòng chuẩn bị bữa sáng, nhưng đột nhiên chạy vọt ra, ngồi xổm bên hoa viên cuồng nôn không ngừng.

Dương Liên Đình vừa nghe thấy lập tức vội vã chạy ra, lo lắng hỏi: “Sao vậy? Thế nào rồi? Lại cảm thấy khó chịu sao?”

Đông Phương Bất Bại sắc mặt tái nhợt ôm ngực, nhưng vẫn không muốn để hấn phải phiền lòng, khoát khoát tay nói: “Không có gì. Có lẽ tối qua ta ăn phải thứ gì không tốt.”

“Nhưng mấy ngày nay ngươi đều bị như vậy.” Dương Liên Đình thực sự rất lo lắng, nói: “Có muốn ta thỉnh đại phu xem cho ngươi một chút không?”

Đông Phương Bất Bại liền cảm thấy tốt hơn nhiều, chậm rãi đứng thẳng dậy, nói: “Ta không thích gặp người ngoài.”

Dương Liên Đình nhíu mày: “Nhưng ngươi ăn uống cũng không tốt lắm, cả người đều tiêu tụy cả, ta đau lòng.”

Đông Phương Bất Bại trong lòng ấm áp, cười cười nói: “Ta đây võ côngt hiên hạ đệ nhất, sẽ không ngã bệnh. Có lẽ do gần đây thời tiết không tốt, một thời gian nữa sẽ không sao.”

Dương Liên Đình biết y trong một số phương diện cố chấp vô cùng, do dự trong chốc lát rồi cũng không có ý bắt ép y, đành nói: “Ngươi ở nhà nghỉ ngơi cho tốt, thêm thừa ít đi một chút, làm những việc vui vẻ cho khuây khỏa, không được để mệt nữa.”

“Biết rồi, ngươi thực phiền.” Đông Phương Bất Bại mặc dù ngoài miệng oán trách, nhưng trên mặt vẫn là tươi cười đến ngọt ngào, thúc dục nói: “Được rồi được rồi, ngươi nên đi thôi. Đi sớm về sớm.”

“Àn.” Dương Liên Đình nắm tay y, ra cửa đi làm .

Hôm nay hấn vội vàng xử lý hết giáo vụ, rồi nhanh chóng muốn trở về hoa viên bí mật, nhưng đột nhiên nhớ ra, đi ra sau nhai, liên lạc với căn cứ.

“A a, Rox, ngươi cuối cùng cũng liên lạc lại với ta rồi.” Len vừa thấy hấn gọi lập tức đáp lại, nói: “Ngươi thừa biết thiết bị liên lạc có vấn đề, ta chỉ có thể chờ ngươi liên lạc tới, vậy mà ngươi còn không thèm để ý đến ta.”

Dương Liên Đình cười nói: “Ta không phải là đang gọi ngươi đây sao?”

Len đáp: “Ta biết ngươi tìm ta có chuyện gì. Có phải cơ thể Đông Phương Bất Bại có vấn đề không? Có phải y thường xuyên buồn nôn, lúc nào cũng thèm ăn, còn rất dễ thấy mệt mỏi?”

Dương Liên Đình kinh ngạc: “Làm sao người biết? Y có thường xuyên mệt mỏi hay không ta không rõ, nhưng gần đây đúng là dạ dày y không tốt lắm, ta có chút lo lắng, nên mới liên lạc với người.”

Len đáp: “Ta giám sát quá trình cũng phát hiện rồi, nên lập tức đến hỏi giáo sư Su. Giáo sư sau khi kiểm tra tư liệu thì xác nhận, đây là phản ứng thai nghén bình thường khi mang thai của nhân loại cấp thấp hơn.”

“Phản ứng thai nghén?”

Dương Liên Đình đối với từ này rất xa lạ. Cũng khó trách, nhân loại ngàn vạn năm sau đã thoát ly khỏi thai nghén cực khổ khi mang thai nhục thể, thai nhi một khi kết hợp thành công, liền được đưa ngay vào tử cung nhân cạo cao cấp để nuôi dưỡng, không phát sinh thêm vấn đề gì khác.

Len giải thích tỷ mỉ cho hắn các phản ứng thai nghén, giải thích chi tiết lý do của từng loại phản ứng một.

Giáo sư đoán, cổ nhân chỗ không gian của người năng lực thấp không thể chế tạo tử cung thay thế, nên phải tự dùng nhục thể của chính mình mang thai con, nên phản ứng như thế này là chuyện bình thường.”

Dương Liên Đình vẫn lo lắng: “Nhưng mà Đông Phương cũng không phải phụ nữ. Y cũng không có tử cung.”

Len cười: “Nhân loại mười vạn năm trước tại thế kỷ 21 đã tìm ra phương pháp để cả nam nhân cũng có thể sinh nở. Chỉ cần có điều kiện phát triển thích hợp cùng dinh dưỡng đầy đủ, phôi thai hoàn toàn có thể sinh trưởng bình thường trong thành ruột. Lại nói, thai nghén tinh thần thể có thể tự sáng tạo hoàn cảnh sinh trưởng tự thân của nó. Ta nghĩ bên trong cơ thể Đông Phương Bất Bại nhất định đã tự động sinh ra một bộ phận giống như tử cung rồi.”

Dương Liên Đình cũng có chút hoài nghi. Đáng tiếc tinh thần thể của hắn cũng không phải máy x quang, không nhìn xuyên cơ thể Đông Phương Bất Bại mà xem thực hư được.

“Vậy lúc sinh phải làm sao?”

“Chuyện này chúng ta sẽ nghĩ cách, hiện tại vẫn còn thời gian.” Len cuối cùng nói: “Ta sẽ giúp người quan sát tình huống của Đông Phương Bất Bại thật cẩn thận. Người cũng phải thường xuyên giữ liên lạc, như vậy chúng ta mới có thể kịp thời thông báo tình hình, giữ gìn thí nghiệm cho thuận lợi.”

“Được. Ta biết rồi.”

Dương Liên Đình trở về, bắt đầu tự hỏi một vấn đề mới: chính là nếu như thật sự dựa theo quá trình sinh sản của nhân loại cổ, như vậy Đông Phương Bất Bại phải trải qua cái gọi là mười tháng hoài thai. Thai nhi sẽ ở trong bụng chậm rãi hình thành, càng lúc càng lớn, bụng sẽ to ra, cuối cùng sinh ra. Như vậy thì... phải giải thích với Đông Phương thế nào?

Dương Liên Đình bắt đầu thấy nhức óc.

27. Chương 27

27

Edit: Robin

Bất quá trước khi hắn kịp nghĩ ra một lời giải thích hoàn mỹ, Đông Phương Bất Bại đã bắt đầu hoài nghi và dần phát hiện.

Dù sao thì lúc mang bầu phản ứng rất dễ nhận ra, rõ ràng đến nỗi đến Đông Phương Bất Bại một nam nhân chưa từng có kinh nghiệm qua lại có một loại ảo giác —— cảm thấy hình như mình có bầu.

Đông Phương Bất Bại vì cái loại ảo giác ấy mà bất an.

Kể từ lúc ở Lạc Dương y đã biết Dương Liên Đình đặc biệt rất thích trẻ con, y vẫn luôn luôn đè ép mình suy nghĩ đến cái vấn đề ấy sâu tận đáy lòng. Mặc dù khi ấy y nói rất phóng khoáng, nhưng thực tế tuyệt đối không có khả năng y nạp thiếp cho Dương Liên Đình. Chỉ cần nghĩ đến thôi y cũng không thể nhin nổi mà muốn xé tan nát ả nữ nhân ấy.

Chuyện này chính là cái gai trong lòng y.

Dương Liên Đình vốn là con một. Bất hiếu hữu tam, vô hậu vi đại (1). Đông Phương Bất Bại tự xem mình là thê tử của hần, sao có thể không lo lắng đến vấn đề này?

Đông Phương Bất Bại ngồi chải đầu, cúi đầu nhìn bụng mình ngẩn người.

Nếu như y là một nữ nhân chân chính, hần là lúc này trong bụng đã có con của Liên đệ rồi...

Y cảm thấy trong lòng vô cùng khổ sở.

Y không phải nữ nhân, thậm chí còn không được tính là một nam nhân đầy đủ. Y như vậy, sao có thể vì Liên đệ mà sinh con?

Tất cả những cảm giác này chẳng qua chỉ là ảo giác của y mà thôi. Có lẽ là vì y đã chờ mong quá nhiều, mới khiến cơ thể sinh ra loại phản ứng như vậy. Như thế... là không đúng.

Đông Phương Bất Bại quay đầu nhìn về phía tác phẩm mình vừa mới thêu xong. Đó là một bức uyên ương hí thủy vô cùng ấm áp. Chỉ là bất tri bất giác, tại phía sau hai uyên ương ấy lại có thêm một uyên ương béo tròn nho nhỏ, lông bông xù, vụng về theo phía sau cha mẹ.

Đến khi y bình tĩnh lại mới phát giác ra, không khỏi cười khổ.

Thật sự là tẩu hỏa nhập ma rồi. Cái này không thể để Liên đệ nhìn thấy.

Y hạ bức tranh thêu xuống, dang tay muốn xé bỏ, nhưng lại cảm thấy hết sức không nỡ, bàn tay không chịu nghe lời biến thành vuốt ve.

Đúng lúc này, y nghe thấy tiếng bước chân của Dương Liên Đình, hoảng hốt, vội afg giấu tấm khăn thêu xuống ngăn kéo.

“Ta đã về.” Dương Liên Đình vừa tiến vào vừa nói.

“Hôm nay về sớm vậy.” Đông Phương Bất Bại mỉm cười ra đón, hồng y (2) phấp phới tung bay.

Kể từ sau tân hôn Đông Phương Bất Bại không còn che dấu sở thích của mình nữa, thích sao mặc vậy. Điểm này Dương Liên Đình không có ý kiến, chỉ cần y vui vẻ thì sao cũng tốt. Đông Phương Bất Bại thích mặc nữ trang thì mặc nữ trang, thích mặc màu gì thì mặc màu ấy.

Nhưng riêng với sở thích trang điểm này nọ của Đông Phương Bất Bại Dương Liên Đình phản đối kịch liệt.

Lần đầu nhìn thấy Đông Phương Bất Bại hưng phấn bừng bừng ngồi trước bàn trang điểm hí hoáy, Dương Liên Đình hơi bị trơ mắt cứng lưỡi. Nhịn một hồi, cuối cùng hần vẫn quyết định đối ánh mắt chờ mong của Đông Phương Bất Bại mà nói: “Đông Phương, ta thích nhất khuôn mặt tự nhiên của ngươi... Ngươi sau này không nên trang điểm nữa.” [R’s: thẩm họa makeup rồi mỹ nhơn ơi =)]

Đông Phương Bất Bại thất vọng: “Ngươi không thích?”

Dương Liên Đình thực sự không thể giống như Dương Liên Đình trong nguyên tác không có lương tâm mà chấp nhận cái màn hóa trang khủng khiếp này, một lúc sau thì nói với y: “Đông Phương, ngươi rất đẹp rồi, không cần phải trang điểm thêm gì nữa. Nếu ngươi thích, ta có thể dạy ngươi một ít cách trang điểm thật đẹp.”

Đông Phương Bất Bại sờ sờ mặt mình, buồn bã nói: “Ta chỉ là thấy rất nhiều nữ nhân làm giống thế này.”

Dương Liên Đình cười một tiếng, nói: “Lẽ nào mấy tiểu thiếp của ngươi trước đây đều trang điểm như vậy? Ta nhớ rõ Thi nhi phu nhân không có tâm thường như vậy.”

“Ngươi nói ai tâm thường?” Đông Phương Bất Bại không vui, đẩy hần ra, quay lưng về phía hần.

Dương Liên Đình thấy y tức giận, vội vàng đỡ dành, nói cả đồng lời ngon tiếng ngọt, cuối cùng cũng làm Đông Phương Bất Bại một lần nữa mỉm cười, không tiếp tục trang điểm nữa. Son cùng bột phấn đều bị y cất dưới ngăn kéo dưới cùng.

Chỉ là mấy ngày gần đây Đông Phương Bất Bại bắt đầu nôn ọe, sắc mặt trở nên tái nhợt. Y không muốn để Dương Liên Đình lo lắng, nên hôm nay lại lấy son phấn ra, trang điểm một tầng nhẹ nhẹ.

Dương Liên Đình thấy Đông Phương Bất Bại ra đón, lập tức dang tay ôm y vào lòng, tại trên mặt y hôn hôn, thấp giọng nói: “Thật nhớ người.”

Đông Phương Bất Bại đỏ mặt, ở trong lòng hắn nói: “Cơm tối ta còn chưa nấu đâu.”

“VẬY ẺN MUỘN MỘT CHÚT.” Dương Liên Đình không để ý, hắn hiện tại còn đang cân nhắc xem nên giải thích sự việc kia thế nào với Đông Phương Bất Bại.

Hai người cùng nhau đi ra hoa viên, nhìn chim thú bay nhảy.

Bốn con hạc tuyệt đẹp đang nghịch nước bên hồ, còn có mấy con uyên ương khả ái đang nô đùa. Còn có hai con sóc không biết chạy từ đâu ra, chạy một mạch đến gốc cây tùng bên cạnh tiểu đình.

Cả hoa viên sức sống bừng bừng, không khí trong lành hòa cùng mùi hương hoa thơm ngát.

Đông Phương Bất Bại thuận tay thả vụn bánh bao xuống hồ cho cá ẻn.

Dương Liên Đình dẫn y ngồi xuống ghế. Nhìn y vui vẻ chơi đùa với mấy động vật nhỏ, trong lòng ảm ẻp vô cùng, lờn tựa bên người y, khẽ hôn lên mái tóc.

Đông Phương Bất Bại bị hắn chọc cho buồn, quay đầu lại đẩy hắn ra cười.

Dương Liên Đình thừa dịp kéo tay y, thấp giọng nói: “Đông Phương, ta chỉ mong một đời này có thể mãi mãi có người bên cạnh, vĩnh viễn hạnh phúc như lúc này.”

Đông Phương Bất Bại mềm giọng ẻp: “Liên đệ, ta cũng vậy...”

Chỉ là cái ‘một đời’ mà hai người nói ấy là hai khoảng thời gian không giống nhau. Một đời của Dương Liên Đình gần như phải dùng ngàn năm mà tính, sống đến hơn vạn năm cũng không đáng ngạc nhiên. Nhưng một đời Đông Phương Bất Bại lại ngắn ngủi không đến trăm năm.

Nghĩ đến một điểm này, Dương Liên Đình lại càng kiên định đề cao tinh thần lực của y, nhất định phải để y sinh ra con nối dõi cho mình. Bởi vì chỉ có như vậy, tinh thần thể của Đông Phương Bất Bại mới có thể có khả năng vượt qua chính giới hạn để tiến hóa đến một tầm cao mới, để sau này y có thể mãi mãi sống trọn vẹn một đời bên mình.

“Đông Phương, ta có chuyện muốn nói với người.”

“Chuyện gì?” Đông Phương Bất Bại nhu thuận tựa vào bên vai Dương Liên Đình, một bên tùy ý cho cá ẻn, một bên không để ý hỏi.

“Có phải gần đây ngọp cảm thấy cơ thể không thoải mái?”

Đông Phương Bất Bại thân thể cứng đờ, rồi nhanh chóng khôi phục thần thái, ẻp: “Không có ạ. Cơ thể ta rất tốt.”

“Nói vậy, sáng nay người còn nôn.” Dương Liên Đình không hiểu vì sao y không chịu thừa nhận.

Đông Phương Bất Bại tất nhiên không muốn nói chuyện này, chuyển đề tài nói: “Liên đệ, người đói không? Trời tối rồi, ta đi nấu ẻn cho người.”

“Đông Phương...” Dương Liên Đình kéo tay Đông Phương Bất Bại lại.

Y ôn nhu cười, vẫn không chịu thôi cự tuyệt. Xong cũng không để ý đến phản ứng của Dương Liên Đình, liền xoay người phi thân đi. Một dải hồng y, nhẹ nhàng lướt qua không trung.

Nói chuyện không xong.

Dương Liên Đình nhìn bóng lưng ưu nhã xa dần của Đông Phương Bất Bại, có chút bất đắc dĩ. Hắn biết Đông Phương Bất Bại mặc dù rất nghe lời mình, ngày một ôn nhu hơn, nhưng hề có chuyện gì không hợp ý y, y tuyệt đối không chịu. Nói vậy cũng vì mình quá sủng quá ưu ái y, khiến cho Đông Phương Bất Bại không còn giống như trong nguyên tác chỉ vì một mình Dương Liên Đình coi y là nữ thân mà sinh ái tình, liễu lĩnh ném đi tất cả khí chất tôn nghiêm cùng lý trí.

Dương Liên Đình bất đắc dĩ, lão bà (3) nhà hắn đã không muốn nghe thì hắn đành ngậm ngùi hậm hực mà đi tắm.

Sau đó hắn lại kiểm mấy dịp, nhưng luôn bị Đông Phương Bất Bại lảng tránh. Hắn nhạy cảm phát hiện Đông Phương Bất Bại giống như đang có tâm sự gì đó, luôn trốn tránh nói đến vấn đề này. Suy nghĩ một chút, dù sao cũng vẫn còn thời gian, hơn nữa cũng chưa biết thai nhi có ổn định không, vẫn là đợi thêm một thời gian nữa rồi nói đi.

28. Chương 28

Edit: Robin

28

Cứ như thế rồi hai tháng trôi qua, trong lúc này Đông Phương Bất Bại thỉnh thoảng vẫn lộ ra phản ứng thai nghén rất rõ ràng, nên y bắt đầu tránh né Dương Liên Đình, cố gắng hết sức không để cho hắn phát hiện ra trạng thái của mình. Chuyện ấy khiến Dương Liên Đình vô cùng buồn bực.

Nhất cử nhất động của Đông Phương Bất Bại đều nằm dưới sự quan sát tỉ mỉ của hắn, hơn nữa căn cứ đã khóa mục tiêu để cẩn thận quan sát tình huống của Đông Phương Bất Bại, Dương Liên Đình sao có thể không biết.

Năng lực tinh thần của hắn đã khôi phục hoàn toàn trong phạm vi cho phép, nếu hắn muốn cưỡng chế thăm dò tư duy tinh thần của Đông Phương Bất Bại cũng không phải chuyện khó khăn. Chỉ là... dù sao hiện tại hắn cũng đã xem Đông Phương Bất Bại như một nửa kia của mình, nên tất yếu phải tôn trọng y. Hắn không muốn trong tình huống Đông Phương Bất Bại không biết hoặc không thể phản kháng mà tự tiện thăm dò thế giới tinh thần của y. Hơn nữa hiện tại Đông Phương Bất Bại còn đang mang thai, tinh thần lực vốn yếu ớt nay càng thêm suy nhược, vẫn là nên cố gắng không nên gia tăng gánh nặng cho y.

Kỳ thật tận sâu trong đáy lòng Dương Liên Đình, vẫn là hy vọng Đông Phương Bất Bại có thể chủ động nói ra suy nghĩ thật của mình cho hắn biết. Hắn cảm thấy hai người yêu nhau thì phải tin tưởng lẫn nhau, bất cứ chuyện gì cũng cùng nhau san sẻ, cùng hắn thổ lộ. Nhưng biểu hiện của Đông Phương Bất Bại như thế khiến hắn sinh nghi hoặc, đồng thời cũng có chút mất mát.

Trong lúc đó, Len cũng quan sát tình huống của Đông Phương Bất Bại rất cẩn thận rồi còn cùng Dương Liên Đình liên lạc thêm mấy lần, trước mắt xem ra khá thuận lợi, hơn nữa sinh trưởng dựa theo quy luật của nhục thể nhân loại cấp thấp. Cũng tức là nói, mặc dù Đông Phương Bất Bại không phải nữ nhân, nhưng hiện tại đang thật sự tự mình kiểm nghiệm quá trình mười tháng hoài thai của nữ tử.

“Mười tháng sao, lâu như vậy...”

Dương Liên Đình không ngờ ở thời đại này muốn sinh một đứa bé lại lâu đến vậy, ở chỗ hắn trước đây chỉ cần ba tháng ngắn ngủi là xong rồi. Hắn có chút không quen, cũng rất lo lắng mình chăm sóc Đông Phương Bất Bại không tốt.

Len cười nói: “Người là đang vì phát triển của toàn nhân loại chúng ta mà cống hiến, nhất định phải thành công. Người so với Ander còn may mắn hơn nhiều, một nửa kia của hắn vừa mới sảy thai, tổ chất thân thể thật quá kém. Đã vậy còn uống rượu quá nhiều, để nghĩ cách cho hắn cai rượu, gần đây sống tinh thần phiền não của Ander vụn xoắn hết cả lên rồi.”

Dương Liên Đình vừa nghĩ vậy, liền cảm thấy Đông Phương nhà mình đúng là còn cường hơn người khác nhiều.

“À, còn có chuyện muốn cho người biết.” Len đột nhiên sức nhớ, nói: “Một nửa khác của Yam cũng có mang rồi, tình huống không khác người là mấy, xem ra nhân loại cao cấp kết hợp cùng nhân loại cấp thấp, xác thực có khuynh hướng hoài thai thể hệ tiếp theo bằng nhục thể. Báo cáo sơ bộ có thể xác định rồi, ta sẽ giúp người gửi báo cáo. Mặt khác, ta nghĩ người nên mau chóng nói chuyện với Đông Phương Bất Bại. Cơ thể y đã bắt đầu xuất hiện biến hóa, nếu không nói để y chú ý, rất có thể sẽ xảy ra chuyện gây hại đến thai nhi.”

Dương Liên Đình phiền não nói: “Ta không tìm được cơ hội để lên tiếng nữa. Y có vẻ không hề muốn nói về chuyện này với ta.”

Len cười nói: “Người đây chính là quan tâm quá nên loạn. Có câu nói xưa thế nào nhỉ... Đúng! Là kẻ trong cuộc thì u mê! Người hiện tại chính là như vậy. Người xem Yam, một nửa khác của hắn chính là vua một nước, nhưng mà rất vui vẻ tiếp nhận sự thật này. Hiện tại bọn hắn còn đang vui vẻ sung sướng mà chờ đợi đứa con đầu lòng, có thể thấy sự kiện này đối với cổ nhân cũng không phải là chuyện quá khó chấp nhận.”

Dương Liên Đình cười khổ: “Tình huống của ta và Yam không giống nhau.”

Bọn hắn ba người khác nhau cùng tiến vào ba không gian cổ đại khác nhau, không thể can thiệp lẫn nhau, cũng không thể tìm hiểu, nhưng thông qua Len vẫn có thể biết được một ít tình hình của nhau.

Len cuối cùng khuyên bảo câu cuối: “Ta vẫn nói là người nên mau mau mà nói chuyện nghiêm túc với Đông Phương Bất Bại đi. Ta cảm thấy dạo gần đây trạng thái tinh thần của y có vẻ không ổn định. Hắn là người có thân thể trung tính của thế giới này, cho nên về phương diện tâm lý cũng phức tạp hơn người khác. Hơn nữa đợi qua thêm mấy tháng, thai nhi lớn lên sẽ nhìn rõ bụng, lúc ấy muốn giấu cũng không nổi.”

Dương Liên Đình gật đầu: “Ta biết rồi.”

Hiện tại Đông Phương Bất Bại đã có mang được ba tháng, các trạng huống như nghén cũng dần dần giảm bớt, bụng cũng bắt đầu nhô lên.

Nếu quan sát kỹ sẽ nhận ra ngay, sáu khối cơ bụng của y bắt đầu kéo sang hai bên, bụng dưới bắt đầu thay đổi, eo cũng to ra một chút. Đây là chứng tỏ thai nhi đang trưởng thành.

Không giống nữ nhân khi mang thai, Dương Liên Đình không dừng việc làm tình với y, vẫn bảo trì quy luật hai-ba ngày một lần. Đây vốn là vì để gia tăng tinh thần lực của Đông Phương Bất Bại, cùng cung cấp đầy đủ dinh dưỡng tinh thần cho thai nhi. [R's: =.,= hẳn là dinh dưỡng tinh thần...] Chỉ là lần nào Dương Liên Đình cũng vô cùng cẩn thận, sẽ không có động tác mạnh quá độ lên cơ thể, ngược lại lấy tinh thần cùng cảm giác để thỏa mãn đối phương.

Đông Phương Bất Bại gần đây cũng hết sức khổ não, y cảm thấy mình có lẽ đã thực sự tẩu hỏa nhập ma rồi cũng nên, càng lúc càng cảm thấy giống như mình đang có mang.

Ý nghĩ như thế khiến gánh nặng tâm lý của y lớn dần. Hôm qua khi tắm rửa y còn phát hiện mình béo ra, eo không còn thon gọn như trước nữa, thậm chí đến cả cơ bụng cũng bắt đầu chảy ra rồi.

Đông Phương Bất Bại lo lắng, y sợ cứ tiếp tục như vậy, sẽ làm Dương Liên Đình mất hứng.

Thế là Đông Phương Bất Bại bắt đầu công cuộc giảm béo. [=.,=|||]

Y không giảm khẩu phần ăn, hoặc là phải nói y căn bản không hề nghĩ đến cái phương pháp khống chế thể trọng này. Thân là một võ lâm cao thủ, y tự nhiên nghĩ đến... luyện võ.

Thế là vào một ngày đẹp trời sau khi Dương Liên Đình đi làm , Đông Phương Bất Bại lại bắt đầu luyện tập kiếm pháp đã bị bỏ bê.

Một bộ kiếm pháp kinh đào hải lãng được múa liên miên không dứt suốt nửa giờ, cũng không làm Đông Phương Bất Bại thở gấp một hơi.

Sau khi y đã thần công đại thành, luyện lại công phu này giống như người lớn mang đồ chơi trẻ con ra nghịch vậy.

Đông Phương Bất Bại cảm thấy thể này vẫn không đủ, lại quyết định luyện thêm một bộ quyền pháp.

Kiểm pháp phiêu dật, quyền pháp mạnh bạo.

Luyện quyền có thể tăng lượng vận động, Đông Phương Bất Bại cảm thấy như thể mới nhanh đạt đến hiệu quả giảm béo, bất quá quần áo này không tiện lắm.

Đông Phương Bất Bại quay về phòng cởi áo khoác ngoài đồ thẩm phiêu dật, mái tóc dài bị dứt khoát buộc lên, trên người mặc bộ y phục nam ngắn của Dương Liên Đình, hạ thân mặc quần dài màu trắng, trên tay đeo vòng bảo vệ cổ tay đã lâu không dùng, dưới chân mang một đôi giày đen anh vũ.

Một thân trang phục này khiến y chớp mắt hoảng hốt, phẳng phất nhớ đến một ý tứ điên cuồng, một thời tiểu ngạo giang hồ.

Thay ty phục xong y nhìn kỹ mình trong gương một hồi lâu, ngón tay nhẹ nhàng vê mái tóc đen dài nhu mềm của mình, cảm thấy cái người ở trong gương kia giống như không phải nam, cũng chẳng phải nữ, có một loại sức quyến rũ kỳ lạ, vừa quen thuộc, lại vừa xa lạ.

Đông Phương Bất Bại trước đây đối với chính mình vô cùng tự tin kiêu ngạo, y tin tưởng chỉ cần y nguyện ý, đâu là mỹ nhân hay giang sơn đều có thể nắm trong tay. Bởi vì y có bản lãnh ấy, cũng có đầy đủ phách lực (1) ấy.

Nhưng kể từ sau khi y tự cung, tâm tư liền phát sinh biến hóa quá lớn. Nguyên vọng trước đây cùng đã tâm dần dần xa rời y, chỉ còn toàn tâm toàn ý muốn ở bên Liên đệ của y, chỉ nghĩ nhường nào làm cho Liên đệ của y vui vẻ khoái nhac. Chỉ cần Liên đệ của y vui, y cũng sẽ hạnh phúc.

Đông Phương Bất Bại nghĩ đến Dương Liên Đình, thần sắc trở nên nhu hòa, toát ra tình cảm sâu đậm.

Trong mắt y chỉ còn bóng dáng một người y si mê, hé miệng cười, ra khỏi phòng.

Y tuy không thể sinh con, nhưng y nguyện ý vì Liên đệ nỗ lực hết thảy.

Vừa nghĩ như vậy Đông Phương Bất Bại liền tràn đầy tự tin.

Y cúi đầu sờ sờ thắt lưng béo ra một vòng của mình, càng thêm kiên định mà quyết tâm vì Liên đệ làm cho chính mình hoàn mỹ.

Sau khi múa kiếm không lâu, lúc này lại thêm một bộ trường quyền mạnh bạo, hiệu quả lập tức hiện ra.

Rất nhanh y liền tuôn mồ hôi như mưa, ướt cả vạt áo. Theo quyền phong y đánh ra, bụng dưới cũng ần ần đau đớn.

Đông Phương Bất Bại cố gắng lờ đi cảm giác không ổn trên người, còn cố cắn răng chịu đựng. Nhưng đột nhiên một người xông vào, phá rối quyết tâm tập luyện của y.

“Đông Phương! Người dừng tay cho ta!”

29. Chương 29

Edit: Robin

29

Người đến đúng là Dương Liên Đình.

Gần đây hắn vẫn luôn dùng một phần tinh thần lực để quan sát Đông Phương Bất Bại cẩn thận, nhưng dấu sao hắn cũng không phải thần tiên, tinh thần thể cũng không thể lớn mạnh đến mức vận năng, cho nên không phát hiện ra kịp cái ý định “giảm béo” của Đông Phương Bất Bại.

Hơn nữa tinh thần lực của Đông Phương Bất Bại đã mạnh hơn, nếu không phải y đang trong thời kỳ tương đối bất ổn, lại thêm một hồi luyện võ hôm nay khiến sóng tinh thần của thai nhi dao động bất thường, Dương Liên Đình sẽ không phát hiện nhanh đến thế.

“Người làm gì vậy?!”

Dương Liên Đình vừa tức vừa vội, không đợi Đông Phương Bất Bại kịp thu nội lực đã phóng tới.

Đông Phương Bất Bại sợ ngộ thương đến hân, vội vàng thu tay, lại thấy hân tức giận, có chút bối rối, nói: “Ta đang luyện võ...”

“Đang yên đang lành mà luyện luyện cái gì? Không phải đã nói người phải nghỉ ngơi cẩn thận hay sao? Phải giữ gìn cơ thể mình chứ!”

Dương Liên Đình chưa từng ăn nói dữ dằn như thế với y, Đông Phương Bất Bại thấy có chút ủy khuất, nhưng không biết biểu đạt thế nào, nhỏ giọng nói: “Ta gần đây cơ thể rất tốt, thì là...”

“Thì là làm sao? Có phải không ổn chỗ nào không?” Dương Liên Đình khấn trương đỡ trên sờ dưới xem y có làm sao không.

Đông Phương Bất Bại không tự chủ sờ sờ bụng dưới, chưa kịp nói gì, Dương Liên Đình đã lo lắng hỏi: “Có phải bụng khó chịu không? Bụng khó chịu phải không?”

Đông Phương Bất Bại vốn có cảm giác bụng hơi đau, nhưng không nghiêm trọng. Y không rõ Dương Liên Đình sao lại khấn trương như thế, đáp: “Có chút khó chịu. Nhưng cũng không...”

Y còn chưa nói dứt câu, Dương Liên Đình đã bật dậy, ôm y nhắc bổng lên, chạy về tẩm thất.

Đông Phương Bất Bại bị hân làm khó hiểu, nhưng cũng không dám lên tiếng thắc mắc, trong lòng cũng thầm có cảm giác mình đã làm ra đại họa khủng khiếp nào đấy.

Kể từ sau khi y tu luyện Quỷ hoa bảo điển, chịu ảnh hưởng của một loại võ công chí âm (1) nhất thể gian, tâm thái càng trở nên mẫn cảm âm nhu. Hơn nữa sau khi y tự cung, cơ thể khuyết thiếu càng khiến y suy nghĩ nhiều thêm. Tình cảm y dành cho Dương Liên Đình đã xâm nhập vào sâu tận cốt tủy, tuyệt đối không muốn để hân có chút nào không vui. Đây không chỉ xuất phát từ sự hiền thảo thuận tong của một nữ tử đối với trượng phu của mình, mà còn là biểu hiện tình cảm của y dành cho Dương Liên Đình đã đến độ hết đường cứu vãn.

“Liên đệ, có phải ta làm sai chuyện gì không?” Đông Phương Bất Bại nhìn Dương Liên Đình đang khấn trương kiểm tra trên dưới người mình, bất an hỏi.

Dương Liên Đình dùng tinh thần thể xem xét, thai nhi trong bụng Đông Phương Bất Bại mặc dù có bị chịu một chút xung kích, nhưng sóng tinh thần nhỏ bé vẫn ổn định, vẫn chưa có vấn đề gì.

Hân dùng tinh thần thể liên lạc với Len, tới khi có trả lời thai nhi không có gì đáng lo hân mới thở ra. Nghe đến lời Đông Phương Bất Bại hỏi, rõ ràng chuyện này không thể tiếp tục giấu giếm thêm nữa, phải để cho y biết cơ thể y hiện tại đang ở tình huống nào.

“Đông Phương, có một chuyện ta vẫn luôn muốn nói cho người biết, xem ra hôm nay nhất định phải để người hay.”

Đông Phương Bất Bại thấy hân thần sắc trịnh trọng, có chút khấn trương: “Là chuyện gì vậy?”

Dương Liên Đình cân nhắc một chút, nói: “Người còn nhớ lúc trước cơ thể người thường xuyên có biểu hiện lạ? Thường xuyên buồn nôn, thỉnh thoảng còn cảm thấy mệt mỏi.”

Đông Phương Bất Bại nghe hân hỏi đến chuyện này, cúi đầu ân một tiếng.

Dương Liên Đình thấy y như vậy, cũng thấu hiểu tâm tư y, nhẹ giọng nói: “Nếu như ta nói, đấy là bởi vì người có thai, người có tin không?”

Đông Phương Bất Bại giật mình nhìn hân, giống như hân vừa kể một chuyện cười kinh điển. Y ngẩng ngẩng đầu, tựa hồ là muốn cười, nhưng cuối cùng chỉ khẽ mỉm môi, nhẹ nhàng nói: “Liên đệ, ta sao có thể có thai được đây?”

Y tuy là nói như thế, nhưng sâu tận đáy mắt toát ra thật đậm tiếc nuối cùng buồn đau.

Dương Liên Đình vốn đã nghĩ cả đồng lý do để làm y tin chuyện này, nếu không phải căn cứ yêu cầu bọn hần trước khi thí nghiệm thành công phải giữ bí mật, hần thậm chí còn muốn kể luôn cho chuyện mình là người đến từ tương lai.

Bất quá thấy ánh mắt Đông Phương Bất Bại nhìn mình, Dương Liên Đình đột nhiên cảm thấy lời nói dối nào cũng nói không ra, vẫn là lời nói thật mới có sức thuyết phục nhất.

Hần đứng dậy đi đến trước bàn trang điểm, kéo mở ngăn kéo dưới cùng, từ bên trong lấy ra một bức khăn thêu, chính là bức tranh thêu hai tháng trước Đông Phương Bất Bại thêu một nhà uyên ương ba người vầy nước.

Hần sờ lên con uyên ương nhỏ béo ú bơi theo sau cha mẹ, mặt ngây dại ra, nhnf Đông Phương Bất Bại nói: “Ta biết người đang nghĩ cái gì. Kỳ thật trong lòng người rất khát vọng có thể sinh một hài tử cho ta, chỉ là người không tin mình có thể có mang, đúng vậy không?”

Hần để tấm khăn kia vào trong tay Đông Phương Bất Bại, thông thả nói: “Như vậy người mơ rất tốt, mơ đến hiện tại cũng có mang thật rồi. Vì ta, cũng vì con của hai chúng ta, người phải cẩn thận chăm sóc chính mình, không được tiếp tục luyện võ nữa, có được không?”

Đông Phương Bất Bại nửa tin nửa ngờ nhìn hắn, cảm nhận được thành ý khẩn cầu của hắn, không đành làm trái, liền gật đầu: “Được, ta biết rồi.”

Dương Liên Đình mỉm cười, cuối cùng cũng nhẹ lòng.

Đông Phương Bất Bại nếu đã đáp ứng hắn, thì nhất định có thể làm được. Mặc dù hiện tại y không tin, nhưng rồi sự thật sẽ chứng minh tất cả. Qua thêm mấy tháng, thai nhi càng lúc càng lớn, đứa trẻ sẽ hoạt động nhiều, y tự nhiên sẽ tin.

Đông Phương Bất Bại tất nhiên không nói suông, nếu đã đáp ứng Dương Liên Đình, liền không thêm tiếp tục chuyện “giảm béo” nữa. Hơn nữa cũng không biết có phải vì chịu ảnh hưởng của Dương Liên Đình hay không, y thực nghĩ mình như mơ đến thành thật, cái loại cảm giác mình đang có thai càng lúc càng rõ.

Gần đây y không còn quá buồn nôn, khẩu vị cũng từ từ trở lại, ăn thứ này thứ nọ cũng thấy ngon hơn. Hơn nữa... bụng dưới hình như cũng càng lúc càng béo.

Đông Phương Bất Bại sờ xuống bụng mình, cũng nghĩ có lẽ chuyện Liên đệ nói có khi lại là thật, nói không chừng y thật sự có thai. Hơn nữa mỗi ngày Dương Liên Đình trở về, cũng tràn đầy hứng thú. Trước tiên hôn hôn y, rồi nói chuyện, sau đó nhất định sẽ cúi đầu sờ sờ bụng y, nhẹ gọi: “Bảo bối, hôm nay có ngoan ngoan không thế?”. Đông Phương Bất Bại bị hần khiến cho không biết nên nói gì, trong lòng vừa ngọt vừa chua xót, tâm lý vô cùng phức tạp.

Kỳ thật đối với chuyện này y vẫn nửa tin nửa ngờ, còn vì một lý do, chính là vì Dương Liên Đình vẫn duy trì tần suất hoan ái với y. Trước kia y từng nghe nói qua, nếu như người đã có mang thì phải giảm tránh chuyện giường chiếu. Lúc ấy y có đến bảy tiểu thiếp, Ôn Ti Ti là người duy nhất từng có mang, nhưng đáng tiếc chỉ được 4 tháng thì sảy, sau đó không còn tin vui nào nữa. Khi đó y chỉ một lòng lo chuyện trong giáo, đối chuyện thê thiếp không quá để ý, nghĩ đến các nàng mới theo mình chưa lâu, không có chính thê, tạm thời không có con cũng không sao. Nhưng chuyện đại phu dặn dò mình khi ấy y vẫn nhớ kỹ.

Rốt cuộc có phải mình có mang thật không? Đông Phương Bất Bại trong lòng vẫn còn lo nghĩ.

Một buổi trưa ngày nọ, y thêu hoa đến mệt, liền nằm xuống nghỉ trên ghế dựa.

Vừa mới nằm xuống, đột nhiên Đông Phương Bất Bại giật mình, mở choàng mắt. Vừa mới đây thôi, hai tay nhẹ nhàng đặt lên bụng dưới, nhẹ nhàng vuốt ve.

Vừa mới đây thôi, Đông Phương Bất Bại khẽ run rẩy, xoa người ngồi dậy.

Y tỏ vẻ không dám tin mà nhìn xuống bụng mình, hai tay dường như có cảm giác là lạ, lại tiếp tục xoa nhẹ.

Vừa rồi... y xác thực có cảm giác trong bụng mình có cái gì đó chuyển động.

Đây không phải ảo giác!

Đồng Phương Bất Bại kiên nhẫn nhìn chăm chú bụng mình, đợi thêm gần một tiếng rưỡi, lại có phản ứng.

Y lo lắng đứng dậy, chậm rãi bước về phòng. Nhớ lại chuyện Dương Liên Đình nói ngày trước, lại thêm phản ứng mấy ngày nay, lẽ nào mình là có mang thật hay sao? Quỳ hoa bảo điển thật sự có thể biến y thành phụ nữ?

Đồng Phương Bất Bại tự nhận mình võ công cái thế, nhưng y thuật không tinh tường, cùng lắm chỉ biết một ít cách trị ngoại thương và giải độc.

Hiện tại cơ thể y khiếm khuyết, không muốn gặp người lạ, lại càng không muốn chữa bệnh hay thăm khám gì hết. Y ngồi sững sờ trong phòng một lúc lâu, rồi đứng dậy đi đến thư phòng Dương Liên Đình.

Thư phòng được xây dựng khá toàn vẹn, bên trong có rất nhiều y thư (2), y liền lấy ra nghiên cứu.

Đến tối Dương Liên Đình trở về, liền thấy y đang ôm y thư ngồi đọc rất tập trung, hỏi y đang làm gì vậy, Đồng Phương Bất Bại thần sắc phức tạp nhìn hẩn, cần cần môi, muốn nói lại thôi.

“Rốt cuộc có chuyện gì? Cơ thể không thoải mái sao? Sao tự nhiên lại xem y thư?”

Đồng Phương Bất Bại chần chờ một lát, cuối cùng nói: “Hôm nay... Ta hình như có cảm giác trong bụng, trong bụng...”

Dương Liên Đình khẩn trương hỏi: “Trong bụng thế nào?” Trong thời gian này hẩn phát hiện tinh thần lực của thai nhi trong bụng Đồng Phương Bất Bại phát triển rất nhanh, mặc dù nhục thể mới phát triển được khoảng 4 tháng, nhưng tinh thần lực đã tiến gần đến cấp R rồi.

Cấp bậc này mặc dù đối với thai nhi nhân loại tương lai mà nói là quá nhỏ yếu, nhưng là ‘con lai’ giữa nhân loại cấp cao và nhân loại cấp thấp, như vậy đã là không tệ chút nào.

30. Chương 30

Edit: Robin

30

Đồng Phương Bất Bại cần cần môi, nói: “Ta hình như cảm giác trong bụng có cái gì động, nên thấy bất an, mới muốn xem y thư.”

Dương Liên Đình nghe vậy liền vui vẻ nói: “Hài tử đã chuyển động rồi sao? Thật tốt quá.” Vừa nói vừa hưng phấn chạy qua, ôm lấy bụng Đồng Phương Bất Bại vuốt ve lên xuống.

Đồng Phương Bất Bại ngơ ngác nhìn hẩn một chốc, nói: “Người cảm thấy... đây thật sự là hài tử sao?”

“Đương nhiên.” Dương Liên Đình đắc ý dạt dào nói: “Hơn bốn tháng rồi, cũng nên có chuyển động a. Nó động như thế nào? Người cảm giác thế nào?”

Đồng Phương Bất Bại không biết nên nói gì cho phải, lăm bắm: “Chính là động như vậy.” Cái cảm giác ấy rất khó hình dung, chỉ có người làm “mẹ” rồi mới cảm nhận được.

Dương Liên Đình gần đây bổ túc chỗ Len thêm rất nhiều tri thức về phụ nữ mang thai, biết thai nhi được bốn tháng tuổi sẽ bắt đầu có động, nhưng bên ngoài rất khó phát hiện, chỉ có cơ thể mẹ cảm nhận được. đành thở dài nói: “Thật mong chờ ngày bảo bối của chúng ta ra đời a.”

Đồng Phương Bất Bại không biết là có phải kinh hỷ quá độ hay không, lại có chút đàn ra. Nhưng chỉ một lát, thì từ từ trấn định lại, nhỏ giọng nói: “Qua mấy ngày nữa sẽ cảm giác được thôi.”

Lời này không rõ là y nói cho Dương Liên Đình nghe, hay là tự nói với chính mình.

Nói xong y buông y thư, đi chuẩn bị bữa tối.

Dương Liên Đình vẫn biết y chưa thể tin tưởng nỗi sự thật này, nhưng hấn không lo, dù sao hiện tại thai nhi cũng xem như ổn định, bụng đang dần nổi lên, sớm muộn gì thì y cũng phải thừa nhận sự thật.

Dương Liên Đình nghĩ đến chuyện hài tử càng ngày càng sống động, qua sáu tháng nữa là có thể thấy được rồi, cao hứng nhếch miệng cười, cả đêm khước môi cũng không hạ xuống, liên tục ngâm nga hát khê.

Đông Phương Bất Bại ngày sau càng thêm để ý, cẩn thận xem hết y thư liên quan, phát hiện tình trạng của mình hoàn toàn giống hết biểu hiện của phụ nữ mang thai, không khỏi trong lòng thầm vui vẻ.

Chỉ là y vẫn luôn lo sợ đó là ảo giác của mình, mặc dù Dương Liên Đình đã nói chắc chắn, nhưng trong lòng y vẫn thấy không yên.

Cứ như thế lại qua thêm một tháng, bụng Đông Phương Bất Bại chậm rãi nhô lên, thai động càng ngày càng rõ. Đến lúc này cuối cùng y đã tin tưởng, mình thật sự là đã có mang.

Sự thật ấy cơ hồ khiến Đông Phương Bất Bại hạnh phúc đến không thở nổi, cả ngày đều giống như mình đang nằm mơ. Mỗi buổi sáng rời giường, đều phải kéo Dương Liên Đình dậy sờ lên bụng mình, hỏi: “Liên đệ, trong bụng ta thật sự có hài tử không?”

“Đương nhiên có. Người xem, nó đang dần dần lớn lên.”

Dương Liên Đình mỗi lần đều kiên nhẫn mỉm cười trả lời y.

Mỗi tối khi đi ngủ, Đông Phương Bất Bại lại kéo tay Dương Liên Đình đặt lên bụng mình, hỏi: “Liên đệ, người sờ sờ, nó có lớn lên không?”

Dương Liên Đình ngáp một cái, đáp: “Có. Có.”

Đông Phương Bất Bại mỗi lần phát hiện mình lại béo thêm một chút, đều vui vẻ vô cùng, còn đối tất cả trang phục của mình thành loại lớn nhất, cũng bắt đầu hưng phấn dat dào mà bắt tay vào chuẩn bị trang phục nhỏ xíu cho trẻ con.

Hôm nay Dương Liên Đình trở lại nhà nhỏ, từ xa đã thấy bóng Đông Phương Bất Bại ngồi trong tiểu đình giữa hoa viên, chuyên tâm thêu may.

Thần thái y phi thường an tường, khước miệng còn hiện lên ẩn ẩn ý cười, mi dài buông xuống, thật kỹ lưỡng nhìn theo vật đang thêu trên tay. Y không buộc dây lưng, y phục buông lơi tùy tiện thả bay được cơn gió nâng niu. Gió nhẹ khê phất, thổi động mái tóc đen dài mượt, cả người y phẳng phất một loại cảm giác mềm mại xinh đẹp.

“Đông Phương.”

Đông Phương Bất Bại ngẩng đầu, nhìn hấn ôn nhu cười: “Người đã về.”

Dương Liên Đình đáp một tiếng, đi tới bên người y, nhìn chiếc áo màu tím xảo y đang thêu trên tay, be bé xinh xinh, ngắn cũn, chỉ to bằng có hai bàn tay, khả ái vô cùng.

Dương Liên Đình khê cười, nói: “Đẹp quá, mà mấy ngày nay người làm nhiều rồi, nên nghỉ ngơi một chút đi.”

“Ta không mệt.” Đông Phương Bất Bại đầu cũng không ngẩng, tiếp tục việc trên tay.

Dương Liên Đình giữ tay y lại, nói: “Trước tiên nghỉ ngơi kỹ một chút, không được để mỏi mắt.”

Đông Phương Bất Bại hết cách, đành buông tay, nói: “Thôi được rồi.”

Dương Liên Đình thấy đáng vẻ tâm không cam lòng chả nguyện của y, thấy có chút mất mát, nói: “Người gần đây không chịu quan tâm đến ta, đối xử với ta thật lạnh nhạt mà.”

Đông Phương Bất Bại lặng người, rồi lập tức cười nói: “Liên đệ, người là đang làm nũng a?”

Dương Liên Đình cũng lặng cả người. Hiển nhiên hấn chưa nghĩ qua cái vấn đề này, bởi vì đối với nhân loại tương lai như hấn mà nói, làm nũng là một thứ cảm tình thật xa xôi thật cổ đại, hấn sao có thể lại có, lại

còn biểu hiện ra ư? Nhưng là hiện tại hẳn chính là đối đáng về yêu kiều mềm mại của Đông Phương Bất Bại mà tự nhiên sinh ra rất nhiều cảm giác khó tưởng tượng.

Đông Phương Bất Bại thấy hẳn ngỡ ngác, thấy buồn cười, vươn tay vuốt ve hai má hẳn, hé miệng cười nói: “Được rồi được rồi, ai nói ta không quan tâm người. Liên đệ của ta vĩnh viễn là quan trọng nhất trong lòng ta.”

Dương Liên Đình bình tĩnh trở lại, cười cười, áp lên tay y, giữ lại nó ấm nóng trên mặt mình.

Đông Phương Bất Bại thấy hôm nay Dương Liên Đình có chút lạ, chợt giật mình, nhìn kỹ hẳn: “Liên đệ, người sao vậy? Hôm nay có gì không vừa ý sao?”

Dương Liên Đình thở dài, đáp: “Không có. Mọi chuyện đều ổn.”

Đông Phương Bất Bại nghiêm mặt: “Liên đệ, không được nói dối ta. Có phải trong giáo xảy ra chuyện gì không?”

Dương Liên Đình nhớ tới chuyện hôm nay, trong đầu cũng thấy phiền loạn. Giống như hẳn ở lại thế giới này càng lâu, thật nhiều cảm xúc cổ xưa kỳ lạ càng chậm chạp sống dậy.

Do dự một lát, cuối cùng hẳn thông thả nói: “Hương Vãn Thiên phản giáo.”

Đông Phương Bất Bại biến sắc: “Cái gì?”

“Hương Vãn Thiên không phục ta ra lệnh trong giáo, đã thương rất nhiều thị vệ ở Thành Đức đường, trốn khỏi Hắc Mộc Nhai.”

Đông Phương Bất Bại nghe vậy, liền khẩn trương hỏi: “Liên đệ, người có bị thương không?” Vừa nói vừa hoảng loạn bối rối xem xét toàn thân Dương Liên Đình.

“Ta không sao. May mắn gã còn nể mặt, không đã thương đến ta.” Lấy thân thủ hiện tại của hẳn, thực ra thì kể cả là Đông Phương Bất Bại cũng không thể thương tổn đến được, chẳng qua là hẳn không muốn thể hiện năng lực của mình mà thôi.

Đông Phương Bất Bại giận dữ, đập bàn đứng dậy: “Hương Vãn Thiên này quá làm càn, nếu thực dám đã thương đến người, ta nhất định tự tay giết gã!” Y tức giận đến mặt trắng bệch, nhin không nổi, nói: “Không được! Liên đệ, họa này không thể lưu, ta phải đi giết gã!” Vừa nói vừa nhấc chân định rời khỏi.

Dương Liên Đình cho dù chỉ bị thương một sợi tóc, cũng khiến y đau như mất một miếng thịt. Mặc dù Dương Liên Đình không bị thương, nhưng Đông Phương Bất Bại vừa nghĩ đến nếu chẳng may Hương Vãn Thiên đã thương đến hẳn, liền thấy hận không thể phanh thây gã.

Dương Liên Đình thấy y nói giết liền muốn đi giết, bị dọa giật mình, vội vàng ôm lấy eo y, la lên: “Lão bà của ta thật tốt, nhưng mà người còn đang lớn bụng, không được đi giết người a.”

Đông Phương Bất Bại lúc này mới nhớ, vừa rồi mình quá kích động, quên mất cả bụng còn đang mang bầu.

Y cúi đầu nhìn bụng mình đã nổi lên một độ cong rõ ràng, do dự chốc lát, nói: “Liên đệ, Hương Vãn Thiên võ công cao cường, lại là kẻ xảo hoạt, kinh nghiệm đầy mình. Trừ ta ra, toàn bộ cao thủ trong giáo phái đi cũng không bắt nổi gã. Nhưng một khi gã đã ra giáo, nhất định không thể lưu. Thả gã ra giang hồ, nhất định sẽ là mầm họa cho giáo ta!”

Dương Liên Đình gật gật đầu, nói: “Ta cũng biết gã không thể lưu. Nhưng muốn tánh mạng của gã, cũng không cần người phải tự mình ra tay. Trong giáo ta có rất nhiều nhân tài, cho dù đâu không lại Hương Vãn Thiên, thì không phải vẫn còn vô lâm bạch đạo lúc nào cũng tự khoe là đại hiệp vì dân trừ họa đấy sao? Chúng ta không cần lo lắng, cứ từ từ tính kế.”

Đông Phương Bất Bại nhướn mi, lộ ra một nụ cười khen ngợi vui mừng, nói: “Liên đệ nói rất phải, là ta quá vội vàng hồ đồ, nghĩ không đến. Vẫn là Liên đệ của ta thông minh.”

Dương Liên Đình thuận thế kéo y ngồi xuống đùi mình, một tay ôm y, một tay sờ sờ lên bụng y, hôn hôn má y, cười nói: “Đông Phương của ta mới là người thông minh đệ nhất thiên hạ. Ta là theo người đã lâu, nên mới bắt chước được một ít thông minh tài trí của người.”

Đông Phương Bất Bại bị hắn trêu cười khanh khách không ngừng, kéo cổ hắn, sáng giọng: “Chỉ được cái miệng mồm ngọt sớt.”

“Cũng là ngọt với người a. Người khác đừng hòng ta nói cho mà nghe.”

Đông Phương Bất Bại chui trong lòng hắn, nói: “Gần đây tính tình ta càng lúc càng hỏng rồi. Vừa mới nghe Hưởng Vấn Thiên có thể làm bị thương người, còn phản giáo trốn đi, ta thật sự đã không khống chế nổi. Đã lâu lắm ta không có dục vọng sát nhân như thế, lần này thật khó hiểu, tức giận quá mức.”

Dương Liên Đình hôn hôn hai môi mềm của y, nói: “Đó là vì người có mang. Người có mang tính khí thất thường, người không biết sao?”

Đông Phương Bất Bại có chút lo lắng nói: “Thế nếu sau này ta tức giận với người thì làm sao bây giờ?”

Dương Liên Đình cười nói: “Giận thì giận, ta tuyệt đối cam chịu, chỉ cần người không giận đến hại thân là tốt rồi.”

Đông Phương Bất Bại cười ngọt ngào. Đột nhiên nhớ ra: “Liên đệ, công phu của người hiện tại thế nào?”

Dương Liên Đình không nghĩ y đột nhiên hỏi loại chuyện này, hàm hồ đáp: “Vẫn vậy.”

Đông Phương Bất Bại lo lắng: “Liên đệ, mặc dù ta võ công thiên hạ đệ nhất, nhưng cũng không thể mỗi ngày đều thủ bên người người. Người là người đi làm đại sự, sau này còn phải lộ diện trên giang hồ. Nếu như lại phát sinh chuyện như hôm nay thì người biết phải làm sao?”

Dương Liên Đình hỏi: “Người có ý gì?”

Đông Phương Bất Bại hưng phấn bừng bừng nhìn hắn: “Liên đệ, để ta dạy võ công cho người có được không?”

31

Lần này thực sự khiến Dương Liên Đình lặng cả người.

Không phải hắn không muốn luyện võ, mà thực ra là... Là nhân loại tinh thần thể cao cấp, nhục thể cường đại đối với hắn không có ý nghĩa gì, bởi vì tinh thần thể hắn mạnh hơn nhục thể vô số lần.

Cái này giống như so sánh người một tay cầm đao kiếm một tay cầm đại bác, ai lại nghĩ muốn dùng đao kiếm đấu. Nếu thật sự có chuyện phát sinh, lấy năng lực của hắn cũng đủ giải quyết, thậm chí nếu toàn bộ sức mạnh của hắn bộc phát thì hoàn toàn có khả năng phá hủy thăng bằng của thế giới này.

Bất quá nhìn ánh mắt “long lanh lấp lánh trông mong” của Đông Phương Bất Bại, Dương Liên Đình không thốt ra lời cự tuyệt, đành phải gật đầu đáp: “Được a. Có thiên hạ đệ nhất cao thủ người ở đây, nhất định có thể dạy ta thành thiên hạ đệ nhị cao thủ.”

Đông Phương Bất Bại phì cười, liếc hắn một cái, khẽ cười nói: “Ta cũng không muốn người đi luyện Quỷ Hoa Bảo Điển đâu.”

Dương Liên Đình nhớ đến câu đầu tiên trong Quỷ Hoa Bảo Điển là: muốn luyện thần công, trước phải tự cung. Thế là lạnh cả người, da gà da vịt rụng cả tả.

Đông Phương Bất Bại thấy sắc mặt hắn, lại càng không ngừng cười được.

Dương Liên Đình ôm y thật chặt, cảm nhận được y vui vẻ sáng khoái, trong lòng cũng dâng lên một cỗ cảm xúc ấm nóng ngọt ngào tên là hạnh phúc .

Đây là thứ hắn ở thế giới tương lai kia biết bao nhiêu năm cũng chưa từng được nếm. Một khắc này, hắn thực thấy mình quá đổi may mắn được tuyển vào thí nghiệm này, được đi tới thế giới này, tìm được con người này.

Đông Phương Bất Bại tuyệt đối là người thuộc phái hành động, đã nói là làm.

Một là y có ý chí cực kỳ kiên định, đã quyết định là quyết phải thi hành, tuyệt đối không bỏ dở giữa chừng, cũng không phải là người dễ dàng thỏa hiệp.

Chỉ cần nhìn y có thể từ một giáo chúng nho nhỏ, một đệ tử tầm thường không đáng bận tâm, từ từ lập mưu lên được đến vị trí giáo chủ. Đã thế còn vì theo đuổi đến cùng muốn võ công đại thành, mà không chút do dự rút dao tự cung, liền thấy được con người này có bao nhiêu tâm cơ thâm trầm, ý chí kiên định, đủ để chấn nhiếp thiên hạ.

Cho dù hiện tại y buông tha tất cả, cam tâm làm một thê tử ở nhà, cũng không một chút hối hận, Dương Liên Đình rất rõ ràng, một khi hắn đã đáp ứng luyện võ cùng Đông Phương Bất Bại, thì tuyệt đối hết đường lui luôn rồi. ==|||

Nói theo một cách nào đó, Đông Phương Bất Bại có một loại si mê điên cuồng kỳ lạ đối với võ công. Cho dù thường ngày thêu thùa, cũng phải vận dụng võ công tuyệt thế của mình vào đấy. Cho nên nói, y tuyệt đối là một người thầy nghiêm khắc.

Dương Liên Đình lần đầu cùng y học võ, thật sự bị dọa. Hắn nghi ngờ cái mặt vô cảm, ánh mắt nghiêm khắc, con người lạnh như băng kia có phải là của ái thê hiền huệ ôn nhu của hắn thật không nữa...

Lúc này trời đã sớm vào thu, chớp mắt đã đến lập đông. Nhưng Đông Phương Bất Bại vẫn yêu cầu Dương Liên Đình chỉ được mặc một cái áo mỏng để luyện công, sáng thì canh ba phải dậy, giữa gió lạnh sau hoa viên đứng tấn hai giờ luyện chân.

“Lão bà... Công phu cơ bản như thế, ta có thể không luyện được không?” Dương Liên Đình đứng trên trụ gỗ, hai tay dựng thẳng, nâng theo hai thùng nước nặng, nước bên trong đầy đến gần tràn, nhưng là, Đông Phương Bất Bại không cho phép hắn được làm tràn một giọt nào.

Đông Phương Bất Bại thản nhiên đáp: “Liên đệ, ngươi đã không luyện công cả năm rồi, nội lực nông cạn, công phu cơ bản kém, nếu muốn tăng cường công lực, phải bắt đầu lại từ đầu. Ta không có phước bỏ võ công trước kia của ngươi, cắt nối lại kinh mạch, đã là nương tay lắm rồi.”

Dương Liên Đình mặt cắt không còn giọt máu, nói: “Phu nhân, nội lực bên trong ta vẫn còn. Nếu không người truyền cho ta một bộ kiếm pháp cao minh, hoặc là quyền pháp, hay đao pháp, hay là...”

Thanh âm Dương Liên Đình nhỏ dần, là vì sắc mặt Đông Phương Bất Bại dần lạnh như băng, toàn thân cũng phát ra một loại, một loại... gọi là thần khí “nghiêm khắc”.

“Liên đệ, đây là vì ta muốn tốt cho ngươi.” Đông Phương Bất Bại hai tay chấp sau lưng, trong lòng bàn tay còn cầm theo một cây roi nho nhỏ, nhẹ nhàng gõ xuống bắp chân mình, chậm rãi đi đến trước mặt Dương Liên Đình, kiểm tra tư thế cùng phương pháp vận khí của hắn.

“Liên đệ trước đây không có danh sự chỉ điểm, tự mình luyện tập, tự nhiên học không đúng không sâu. Thực ra ta cũng có thể giúp Liên đệ đả thông kinh mạch, nhưng mà nội lực của ta lại quá âm nhu, cùng nội lực dương cương của Liên đệ không hợp. Hơn nữa làm vậy có thể khiến Liên đệ sau này quên đi tu luyện. Chỉ có võ công tự mình từng bước từng bước luyện ra, mới là võ công thuộc về mình.”

Lời này Đông Phương Bất Bại nói ra, thể hiện quá rõ ràng, y là một con người như thế nào.

Trong tiểu thuyết võ hiệp này, một nhân vật chính diệt lạc sơn nhai (1), nhặt được một bí kíp tuyệt thế thần công. Hay là vô tình gặp được cái gì mà tuyệt thế cao thủ, số chó (2) được người ta truyền cho nội lực cả đời vân vân, như Đông Phương Bất Bại nói đều là không đáng nhắc.

Có lẽ là bởi vì Đông Phương Bất Bại chưa bao giờ được là nhân vật chính, cho nên y chưa từng có được cái may mắn của vai chính. Hết thấy của y đều là do tự hai bàn tay lấy được, chính là mỗi bước tiến lên đều là tự giẫm lên chính mồ hôi cùng xương máu của chính mình. Cho nên y chưa từng tin tưởng cái thứ thần kỳ ảo diệu gọi là vận may, y chỉ tin tưởng bản thân mình!

Dương Liên Đình nghĩ đến đây, đột nhiên vì y mà thấy trong lòng chua xót.

Đông Phương Bất Bại trong nguyên bản, sống qua một cuộc đời khó khăn, đến khi cuối cùng đặt chân lên đến đỉnh vinh quang thì, lại bị một quyền Quỷ Hoa Bảo Điển của Nhậm Ngã Hành mê hoặc, dứt khoát quyết định tự cung luyện công. Kết quả buông xuống địa vị y thật vất vả mới có được, cam tâm làm vợ người ta. Ai ngờ lại gặp kẻ chẳng tốt đẹp gì, kẻ duy nhất đối đãi với y như một nữ nhân, cũng không yêu y,

y lại rung động vì hân, giống như con chó để hân tùy ý sai bảo, không có một chút nào yêu thương hay tôn trọng.

Dương Liên Đình đột nhiên thấy trong lòng tràn ngập thương tiếc cùng yêu.

Một con người tự cường tự tôn như thế, thật đáng giá để người khác yêu thương. Hân muốn cố gắng bồi thường cho y thật nhiều, dùng toàn bộ sức lực yêu y, làm y một đời không tiếc nuối. Làm y có thể thoải mái cười to, phóng túng yêu thương. Làm y có thể hưởng thụ đến, rằng đời này y có thể có được tất cả vui vẻ cùng hạnh phúc.

Đông Phương Bất Bại không biết Dương Liên Đình đang nghĩ gì trong lòng, thấy Dương Liên Đình cúi đầu hồi lâu không nói chuyện cho rằng hân tức giận, thấy có chút bất an, nhẹ giọng nói: “Liên đệ, người mệt rồi à? Có cầm thêm một lát, ta ở đây cùng với người.”

Dương Liên Đình ngẩng đầu, cười với y, nói: “Không mệt. Ta còn cầm tốt. Người không nên ở đây cùng ta, trời lạnh, cẩn thận cảm lạnh đấy.”

Đông Phương Bất Bại mỉm cười: “Ta không lạnh.”

Dương Liên Đình thở dài, nói: “Người không nghĩ đến mình cũng phải nghĩ cho hài tử, thân thể người bây giờ không phải của một người. Người yên tâm, khổ tâm của người ta rõ ràng, sẽ không phụ tâm ý của người. Nếu không thì, người vào phòng ngồi, rồi mở cửa sổ nhìn ta luyện.”

Đông Phương Bất Bại lắc đầu, nói: “Ta không sao. Chờ người luyện xong rồi chúng ta cùng về.”

Dương Liên Đình trầm mặt: “Người không chịu nghe lời, ta không luyện nữa. Lần sau gặp chuyện như Hướng Vấn Thiên phản loạn, ta nhất định bị bọn gã đâm chết. Như vậy khỏi phải thấy người đau lòng.”

Đông Phương Bất Bại hết cách, đành nói: “Được, ta về phòng.”

Dương Liên Đình nhìn y thật sâu, từng chữ chậm rãi nói: “Đông Phương, người yên tâm, ta nhất định có thể làm được. Vì người cùng hài tử, ta nhất định không để người thất vọng.”

Một khắc này đột nhiên Đông Phương Bất Bại cảm thấy, Liên đệ của y có gì đó không đúng.

Y không biết, cái này là một thứ gọi là tình yêu đi đôi với trách nhiệm, khiến cho một nam nhân trưởng thành.

Đông Phương Bất Bại cũng mang thai được khoảng năm tháng, đứng giữa gió lạnh sáng sớm hồi lâu, cũng thấy mệt nhọc. Thất lưng đau nhức, bắp chân sưng đau.

Y trở lại phòng nhỏ ấm áp, qua cửa sổ mở rộng nhìn theo Dương Liên Đình. Nhìn hân vẫn cần răng tập luyện, cơ thể một động cũng không, thấy khâm phục nghị lực của hân, tình yêu trong lòng càng sâu.

Lại tiếp qua một tháng, Dương Liên Đình ngày nào cũng luyện tập. Sáng sớm rời giường đứng tấn hai tiếng, rồi đi tắm rửa dùng bữa, rồi đi làm. Tối về, cùng Đông Phương Bất Bại ân ái ái ái, cùng tản bộ ở hoa viên, hoặc ở phòng chơi cờ, nói chuyện. Nếu không thì nghiên cứu xem làm thế nào để vô công của mình tiến bộ. Hai người nghiên cứu nghiên cứu một lúc, rồi lăn lên trên giường “thực hành”. Cuộc sống hai người, vui vui vẻ vẻ, vô cùng thuận lợi.

Đông Phương Bất Bại đã xác định chính xác là mình có mang, trong lúc ân ái rất cẩn thận, thậm chí còn thương xuyên oán trách Dương Liên Đình không biết tiết chế. Dương Liên Đình không biết giải thích với y thế nào chuyện thông qua hoan ái để nâng cao tinh thần lực của y, cũng là đang cấp dinh dưỡng cho thai nhi, đành nói: “Người có thể có mang đã là không bình thường, nên tất nhiên không thể phán đoán theo lẽ thường. Hơn nữa những ngày qua người có thấy chuyện vận động trên giường của chúng ta ảnh hưởng đến cơ thể không?”

Đông Phương Bất Bại cẩn thận nghĩ, đúng là không có.

Hơn nữa y tự tin vào cơ thể mang thai của mình, thai nhi đã tiến vào giai đoạn ổn định, kích thích tố cũng nhiều hơn, thế là chẳng giải quyết được chuyện.

Y đã từng hoài nghi hỏi qua làm thế nào Dương Liên Đình biết mình có mang. Y tin tưởng Dương Liên Đình chính là một lễ vật cao cấp trời cao ban cho y. Nếu y có thể có được một người yêu mình đến thế, còn có cái gì cần hoài nghi hay không chấp nhận nổi chứ.

31. Chương 31

Edit: Robin

42

Mọi chuyện đều được Dương Liên Đình từng bước sắp xếp. Hắn cũng không lo lắng, thủ đoạn không hề kịch liệt. Dù sao những người dính dáng đến cũng đều là những nhân vật kịch tính quan trọng, không thể gây tác động quá lớn, hoặc đơn giản giết tất cả ngay được, vì rất có thể sẽ ảnh hưởng đến cấu trúc của thế giới này. Hậu quả về sau Dương Liên Đình dù có là nhân loại cao cấp đi nữa cũng không đoán trước được.

Hắn một bên tự an bài, một bên ngọt ngào hưởng thụ cuộc sống một nhà ba người hạnh phúc.

Nháy mắt Bảo nhi đã được sáu tháng, tinh thần lực phát triển rất nhanh, đã nhanh chóng vượt qua cấp O, hiện tại có thể đơn giản kêu được mấy chữ rồi.

Dương Liên Đình có thể tiến hành giao tiếp tinh thần cùng con, mà Đông Phương Bất Bại cũng phát hiện được một phương pháp nào đó. Thi thoảng Dương Liên Đình nhìn y nằm trên giường, khẽ mỉm cười, yên lặng thay tã cho con, sẽ có cảm giác hai ‘mẹ’ con đang tiến hành giao tiếp tâm linh nào đó.

Hôm nay hắn xong việc về nhà, phát hiện không có người ra đón, liền biết ngay chắc chắn Đông Phương Bất Bại đang ôm con chơi đùa vui vẻ đến quên cả thời gian đây mà.

Hắn hô một tiếng: “Ta đã về.” Tiếp theo dùng Tinh thần thể thăm dò, phát hiện lão bà cùng nữ nhi nhà mình đang ở trong phòng tắm.

Lúc này đã mùa hè, thời tiết nóng bức, chắc Đông Phương Bất Bại đang tắm rửa cho con.

Dương Liên Đình nghĩ thế, liền cười hề hề đi đến phòng tắm. Không ngờ vừa mở cửa phòng tắm ra liền thấy ngay cảnh đẹp.

Đông Phương Bất Bại toàn thân xích lõa, mái tóc dài buông xõa, đang ngâm mình trong nước đỡ phao gỗ cho bảo bảo nổi bồng bênh đùa nghịch.

Phao kia là đích thân Dương Liên Đình làm từ gỗ tốt nhất nhẹ nhất, mài nhẵn, để con gái trước hai tuổi chơi. Bé con này mặc dù tuổi còn nhỏ, nhưng trí lực phát triển rất nhanh, đã biết tìm cách bày tỏ ý của mình cho người lớn hiểu rồi. Ví dụ như nếu muốn ăn sữa thì sẽ nói a— a— hai tiếng dài. Nếu muốn đi tè sẽ ưm—ưm—hai âm ngắn. Còn nếu muốn đi chơi sẽ chỉ tay ra hoa viên vịn vịn, hay muốn nghịch nước thì sẽ vung vẩy hai tay hai chân giống như đang tập bơi.

Đông Phương Bất Bại đã có thể ẩn ẩn cảm nhận được tinh thần lực của con, nên khi betỏ ý nào đó liền hiểu được rất nhanh. Điểm này không chỉ làm Dương Liên Đình vui mừng, còn vui mừng hơn nữa vì tinh thần lực của Đông Phương Bất Bại nâng cao cùng tinh thần lực của con.

“Người về rồi.” Đông Phương Bất Bại từ trong nước ôn nhu cười với Dương Liên Đình, tiếp theo lại quay đầu nhìn con, kéo bàn tay nhỏ bé của bé vẩy vẩy Dương Liên Đình: “Bảo nhi, phụ thân về rồi. Cười với phụ thân một cái nào.”

“Cha... A cha...”

Bảo nhi đã có thể phát âm được một số tiếng đơn giản, chẳng qua vì trẻ sơ sinh sáu tháng thanh quản chưa phát triển hết, chịu hạn chế của nhực thể, nên nhiều từ không nói ra được. Cho nên bé luôn vận động sóng tinh thần phụ trợ, hướng hai vị phụ thân truyền đạt ý tứ của mình.

Dương Liên Đình ngồi xuống cạnh thành hồ tắm, sờ sờ nước ấm, mỉm cười nói: “Hai mẹ con các người chơi thật thích, ta thật hâm mộ nha.”

Đông Phương Bất Bại liếc hần một cái, mị nhãn như tơ, mân miệng cười nói: “Người có muốn xuống tắm cùng luôn không?”

“Được a.” Dương Liên Đình đứng là đang có ý này, nghe thế liền không đợi nổi thoát y ngay.

Đông Phương Bất Bại phát choáng: “Người muốn xuống thật à? Bảo Nhi còn đang ở đây.”

“Bảo Nhi ở đây thì sao nào?”

Đông Phương Bất Bại sáng giọng: “Bảo Nhi là nữ hài tử, người không thể khóa thân trước mặt nó được.”

Dương Liên Đình sửng sốt, rồi ha ha cười, nói: “Bảo Nhi còn chưa đầy tuổi, sau này sẽ không nhớ chuyện này.”

“Thế cũng không được.” Đông Phương Bất Bại nghiêm mặt nói: “Nam nữ thụ thụ bất thân, kể cả là phụ thân nó cũng không được.”

Dương Liên Đình lúc này mới phát hiện, nửa thân dưới của Đông Phương Bất Bại dưới nước vẫn còn quây khăn.

Tinh thần lực của Bảo Nhi phát triển nhanh, khả năng ghi nhớ và trí lực rất cao. Chuyện Dương Liên Đình đang nói bé đã có thể nhớ kỹ, rành mạch từng câu Dương Liên Đình nói. Nhưng mà đối với tinh thần thể nhân loại cao cấp thì nhục thể không quan trọng, mỗi bộ phận đều có thể thêm thắt. Thậm chí nam tính hay nữ tính cũng tùy cảm hứng của mình mà quyết định.

Nói theo cách khác, thì chính là nói tinh thần thể không phân chia giới tính. Đây cũng là nguyên nhân nhân loại tương lai có rất nhiều người nghiêng về trung tính.

Dương Liên Đình cũng không ngại con mình nhìn thấy hần lỏa thể. Bởi vì quan trọng không phải nhục thể, mà là tinh thần thể. Nhưng mà dấu sao Đông Phương Bất Bại cũng là “cổ nhân”, vẫn còn là thể hệ bảo thủ, cho dù người trong giang hồ không có nhiều cổ kỹ trời buộc, nhưng cũng không đến nỗi không biết lễ giáo.

Dương Liên Đình thấy y hiểm khi cố chấp nghiêm khắc thể đối với mình, đành nhường bước. Nhưng mà nhìn Đông Phương Bất Bại thanh tú thơm ngon trước mắt, mình lại phải bỏ lỡ cơ hội uyên ương dục, thật không cam lòng.

Kể từ khi Bảo Nhi ra đời, cuộc sống ngọt ngào ân ái của hai người tuyệt dốc không phanh. Cũng không phải vì Đông Phương Bất Bại lơ hần đi, chỉ là em bé khiến hai người phân tâm, cũng tiêu tốn tinh lực. Mặc dù cả hai vẫn mặn nồng, nhưng mà đều chú ý lên Bảo Nhi, khó tránh theo khuôn phép, không có dịp tìm kiếm kích thích mới. Hôm nay thật khó mới có cơ hội, Dương Liên Đình nhất định không muốn bỏ cuộc.

Nên hần mỉm cười, hai tay bế con lên, kéo khỏi mặt nước.

“Nếu Bảo Nhi không được nhìn phụ thân tắm rửa, thì Bảo Nhi phải đi ngủ đi thôi.”

Dương Bảo Nhi tinh lực tràn đầy, tất nhiên không chịu. Hai bàn tay nhỏ bé khua khoáng loạn xà ngẫu, y y ê a tỏ vẻ kháng nghị.

Dương Liên Đình dùng tinh thần lực cường đại của mình đe dọa, nhẹ nói: “Bảo Nhi thông minh, nhất định nghe lời phụ thân mà.”

Kể thức thời là trang tuần kiệt!

Dương Bảo Nhi mặc dù nhỏ tuổi, nhưng rất thông minh lĩnh ngộ được câu cổ ngữ sâu sắc này.

Bé lập tức im lặng, ngậm hai tay nhỏ xíu vào miệng, hai mắt to tròn ngây thơ thuần khiết nhìn phụ thân chớp a chớp, tuyệt đối ngoan ngoãn.

Dương Liên Đình thấy bé hiểu chuyện, không nói thêm, cầm khăn bông lau sạch mông bé, mặc một bộ quần áo, chạy như bay đặt nạng vào cái nôi trong phòng ngủ, lại xoay người chạy lại.

Đông Phương Bất Bại vẫn mỉm cười nhìn hần làm tất cả, không ngăn cản, cũng không tỏ ra vui vẻ.

Chờ em bé bị gạt sang một bên, Dương Liên Đình tại tức tốc chạy về, nhìn mỹ nhân bên bờ hồ, phát ra tiếng cười “hắc hắc”.

Đông Phương Bất Bại tự tiểu phi tiểu liếc hẩn, chậm rãi bơi vào trong hồ, sáng giọng: “Liên đệ, tiếng cười của người quá dọa người.”

“Người sợ a?” Dương Liên Đình cố ý làm ra dáng vẻ dâm tặc đề tiện.

Đông Phương Bất Bại không nhanh không chậm té nước lên thân mình, quẹo rừ liếc nhìn hẩn một cái, cúi đầu, nói: “Sợ... Thì ta đã không gọi là Đông Phương Bất Bại rồi.”

Dương Liên Đình nhin không được, phi ngay vào hồ, tiến về phía Đông Phương Bất Bại.

“Mỹ nhân, đại gia đến đây! Hôm nay nhất định để người biết sự lợi hại của đại gia!”

Đông Phương Bất Bại cười bị hẩn ôm vào lòng, lại nghe y phát ra âm thanh nhỏ nhẹ sợ sệt: “Gia, thiếp sai rồi, thiếp không dám nữa. Cầu gia nhẹ tay.”

Dương Liên Đình cuối cùng có dịp phun ra lời thoại kinh điển: “Người kêu a, kêu đi! Có kêu nữa cũng không có ai đến cứu người đâu! Oa ha ha ha...”

Phu phu hai người tình thú (đúng ra phải gọi là ác thú =|||) trong nhà tắm diễn “ác bá & dâm phụ” chơi đến say mê.

Dương Liên Đình nhìn người dưới thân đang thở dốc không thôi, cảm thấy hai năm gần đây da dẻ người này càng ngày càng tốt hơn? Mắt cũng ngày một linh động sống nước? Vóc dáng này, làn da này, hình dạng này... Thế nào cũng không giống một “lão” nam nhân ngoài ba mươi tuổi đã sinh con qua mả.

Hẩn nhớ rất rõ miêu tả về Đông Phương Bất Bại trong nguyên tác, phải biết là một

Mà Đông Phương Bất Bại hiện tại dưới sự điều giáo của hẩn, không dính một tý phần son nào. Còn trang phục rực rỡ thì hẩn rất thích, không hề thấy chói mắt, còn thấy rất đẹp. Hình dạng cũng có chút khó phân nam nữ, nhưng mặc trên người Đông Phương Bất Bại lại rất hợp. Hơn nữa y có mái tóc vừa dài vừa mềm mượt lại đen bóng, đẹp vô cùng, bình thường luôn buông xõa, lay động cùng tà áo dài, nhìn rất đẹp.

Dương Liên Đình vuốt ve làn da mỗi lúc càng trắng nõn mịn màng của y, chà sát hai điểm hồng anh trước ngực, nhẹ nhàng hôn lên cổ y.

Đông Phương Bất Bại dưới hai năm ân ái cùng Dương Liên Đình, nhan sắc không chỉ không già đi, ngược lại còn càng đẹp đề ưu nhã. Y vốn là người tuấn tú, trước đây đã nhìn không giống người trong giang hồ, trông như quý gia công tử, hoặc cũng phải là người đọc sách, có thể thấy khí chất trên người y, nho nhã phong lưu, khí phách nội liêm, thâm tàng bất lộ.

Chỉ là mấy năm gần đây y luyện Quỷ Hoa Bảo Điển, gặp Dương Liên Đình lại chỉ một lòng muốn làm vợ Dương gia, khí chất càng trở nên nhu mì, thời thời khắc khắc đều lấy đạo làm vợ tự quản thúc chính mình, bất tri bất giác càng nhiều thêm phần nữ tính, ít đi phần khí khái nam nhi. Sau khi sinh con, toàn thân lại càng ra dáng “mẹ” hơn. Cái loại từ ái ôn nhu ấy, đến cả Dương Liên Đình nhìn thấy cũng chỉ muốn ăn sạch.

Bất quá mặc dù Đông Phương Bất Bại càng ngày càng có xu hướng nữ tính hơn, nhưng ngoài tinh thần thể đề cao cực kỳ nhanh chóng, còn có điều không ngờ, là võ công của y cũng có bước tiến lớn.

Đông Phương Bất Bại vốn có một loại si mê khó nói đối với võ công, một điểm này bất luận y có là nam hay nữ cũng chưa từng thay đổi. Hiện tại y không cần mỗi ngày đốc thúc Dương Liên Đình luyện võ, nhưng để cải thiện võ công cho Liên đệ của y, cũng để bảo hộ chính mình, y tự mình nghĩ ra một bộ đao pháp thích hợp với hẩn, còn có phương pháp luyện khí.

Dưới sự “điều giáo” của y, hiện tại võ công của Dương Liên Đình cũng xem như số 1 số 2 trên giang hồ, gần như có thể đánh ngang với Nhạc Bất Quần, Tả Lãnh Thiên, chỉ là còn hơi kém so với Thiếu Lâm Phương Chứng, Võ Đang Xung Hư một bậc.

Đông Phương Bất Bại tương đối hài lòng. Dương Liên Đình cũng dần dần thích ứng với lực lượng của nhục thể.

32. Chương 32

32

Tập võ cứ như vậy được khoảng hai tháng thì, Đông Phương Bất Bại bắt đầu chỉ kiếm pháp cho Dương Liên Đình. Chỉ là lúc này thân thể y bắt đầu nặng nề, không tiện hành động, không thể tự mình làm mẫu, nên đành mỗi động tác đều miêu tả bằng miệng hoặc động tác tay cho Dương Liên Đình.

Cũng may Dương Liên Đình thông minh hơn người, chỉ cần y nói một lần đã hiểu được ngay.

Đông Phương Bất Bại kinh ngạc trước thiên phú tập võ của hắn, tiếc hận nói: “Nếu năm ấy Dương đại ca đến cầu ta, để ta nhận ngươi làm đệ tử, thì hiện tại võ công của Liên đệ nhất định đã gần như đứng đầu thiên hạ, nói không chừng kể cả lão lừa trọc Thiếu Lâm Tự Phương Chứng đại sư cũng không so nổi với ngươi.”

Dương Liên Đình nghe vậy, chạy đến cười nói: “Ngươi gọi ông ấy là Dương đại ca à?”

“Đó chẳng phải là...”

Đông Phương Bất Bại đột nhiên hiểu ra, xấu hổ đỏ mặt.

Dương Liên Đình dịu dàng cười, nói: “Còn không đổi gọi cha? Nếu cha ta trên trời nghe thấy, nhất định rất vui vì biết ta lấy vợ.”

Đông Phương Bất Bại e thẹn cười.

Dương Liên Đình ôm y vào lòng, nhẹ nhàng lay lay, cười ha ha nói: “Lão bà ngoan, may mà lúc đó ngươi không nhận ta làm đệ tử, không thì chúng ta đâu có hôm nay? Nói không chừng khi đó ngươi còn cảm thấy ta ngu, sớm một kiếm giết ta, khỏi ra ngoài làm người mất mặt. Cũng có thể sau này võ công ta còn cao hơn ngươi, một cước đạp ngươi xuống, tự mình chiếm vị trí của ngươi. Còn có khả năng...”

“Được rồi được rồi, đừng được rồi, người ta đều bị ngươi nói đến sợ rồi.” Đông Phương Bất Bại cười che miệng hắn lại.

Dương Liên Đình hôn hôn lòng bàn tay y, nói: “Được, không nói nữa. Để ta sờ sờ, tiểu bảo bối của chúng ta hôm nay có nghịch không a?”

Hai tử sau năm tháng, bắt đầu biết đạp, biết cử động. Thi thoảng nó lại động động để nhắc nhở sự tồn tại của nó. Cũng may cơ thể Đông Phương Bất Bại tốt, không cảm thấy quá khó chịu. Nhiều lúc bị hài tử đá đến đau, lại còn thấy vui, sờ bụng mình cười mãi.

Tùy theo bụng càng lúc càng lớn, Đông Phương Bất Bại càng ngày càng chờ mong hài tử nhiều hơn. Y bắt đầu tưởng tượng xem nó là nam hay nữ? Không biết sẽ trông giống Liên đệ, hay là giống mình? Nó sẽ khỏe mạnh, hay...

Kỳ thật y rất lo lắng khi nghĩ đến thân thể mình, liệu có sinh ra một đứa trẻ dị dạng hay không? Y không rõ làm thế nào cơ thể mình có thể có mang, nên tự nhiên sẽ lo lắng đứa trẻ này liệu có bình thường không. Chỉ là y chưa từng đem ưu tư của mình bày tỏ ra, không để cho cả Liên đệ cũng lo nghĩ.

Nhưng hài tử trong bụng rất hoạn bát, thai cũng lớn, Đông Phương Bất Bại tin tưởng, nó nhất định là một hài tử khỏe mạnh.

Hôm nay Dương Liên Đình đi đến một vị trí yên tĩnh vắng người sau núi, liên hệ với Len, lập tức hỏi: “Thế nào? Các giáo sư nói sao? Tìm được biện pháp giải quyết chuyện sinh sản chưa?”

Len có chút khó xử nói: “Rox, giáo sư trải qua nhiều thí nghiệm và giám định, cuối cùng xác định, biện pháp sinh nở an toàn nhất là sinh tự nhiên.”

Dương Liên Đình nhất thời kinh ngạc đến mất khống chế, cao giọng: “Cái gì?”

“Rox, người đừng kích động.”

“Ta có thể không kích động sao! Đông Phương Bất Bại không phải phụ nữ, y không thể sinh tự nhiên được!!!”

“Ta biết. Nhưng mà giáo sư nghiên cứu tư liệu thế giới của người, phát hiện chỗ đó quá nguyên thủy, còn chưa biết mổ đẻ. Cho dù chính các người có thể tự làm thủ thuật đó, cũng sinh ra rất nhiều vấn đề.”

Len bắt đầu dễ giải thích cho hắn: “Thứ nhất, người không thể xác định tình hình các cơ quan bộ phận bên trong cơ thể Đông Phương Bất Bại hiện tại, cùng với vị trí thai nhi. Thứ hai, sau khi phẫu thuật không có loại chỉ phù hợp để khâu miệng vết thương, cũng không có thuốc chống viêm và kháng sinh, rất dễ sinh ra biến chứng. Thứ ba, cũng là quan trọng nhất, không có công nghệ cao giúp sức, sau khi phẫu thuật lấy thai nhi, rất khó để nửa kia của người có thể mang thai lần nữa.”

Điểm cuối cùng mới là quan trọng nhất. Nếu không thể đảm bảo có thể tiếp tục sinh nở, nhất định thí nghiệm của Dương Liên Đình và phát triển tinh thần thể của Đông Phương Bất Bại sẽ có bất lợi. Hơn nữa hài tử cũng vì tinh thần thể của cha mẹ không phối hợp đầy đủ, mà không thể tăng năng lực của chính mình. Cái này ảnh hưởng nghiêm trọng đến nguyện vọng mang lão bà và hài tử cùng về thế giới mới của hắn.

Nếu như cho hắn đủ thời gian, khoảng hai hoặc ba trăm năm, hay chỉ cần một trăm năm thôi, hắn có thể dùng cách từ từ ngưng luyện, không ngừng nâng cao năng lượng của Đông Phương Bất Bại.

Nhưng mà Đông Phương Bất Bại không có nhiều thời gian đến thế. Một năm năm, chỉ sợ đến cả xương cốt của y cũng tan rã.

Muốn từ một sinh mệnh giới hạn, sáng tạo ra tính mạng vô hạn, chỉ có cách kết hợp tinh thần thể của hai người, cùng với con cái trưởng thành thật nhanh.

Dương Liên Đình đau đầu, lần đầu tiên biết “sốt ruột” là cái tư vị gì.

Len kỳ quái hỏi: “Rox, sóng tinh thần của người hình như không ổn định lắm. Chuyện gì vậy?”

Dương Liên Đình thở ra nói: “Đừng hỏi, nói người cũng không biết.”

Len đáp: “Rox, người càng lúc càng giống người ở thế giới này, kể cả cách nói chuyện cũng thay đổi. Ander với Yam cũng vậy.”

Dương Liên Đình chỉ muốn cùng hắn nghiên cứu vấn đề của mình, hỏi: “Nếu sinh tự nhiên thì phải làm thế nào? Đông Phương Bất Bại mặc dù là cơ thể trung tính, nhưng mà lúc đầu y mang cơ thể của nam tính, không có sản đạo (1), thai nhi ra kiểu gì?”

Len chậm chạp nói: “Ta nhất định sẽ đưa phương pháp sinh sản của y cho người, người nhận lấy đi.” Vừa nói vừa truyền tư liệu đến đại não Dương Liên Đình.

Dương Liên Đình xanh mặt, cắn răng nói: “Không có khả năng. Thai nhi ra không được.”

Len nói: “Lần trước nửa kia của Ander sảy thai, đã chứng tỏ thai nhi được nuôi dưỡng trong thành ruột non, có thể ra ngoài theo đường bài tiết. Su giáo sư qua kiểm tra và thí nghiệm, xác định nam tính cũng có thể sinh sản bằng phương pháp như vậy.”

Dương Liên Đình trầm mặc không nói.

Len lại nói: “Ta biết người lo lắng chuyện gì. Ander và Yam cũng có nghi ngại tương tự. Nhưng mà chuyện này không có cách khác. Hơn nữa sự thật chứng tỏ, tinh thần thể tính mạng của nam tử chấp nhận thụ thai, kết cấu cơ thể và tinh thần lực của cả cơ thể mẹ lẫn thai nhi đều chịu ảnh hưởng, nhất định sinh ra biến hóa, đủ để thừa nhận và sinh ra thai nhi.”

Dương Liên Đình thở dài, bắt đầu dễ nói: “Được rồi. Truyền tư liệu nghiên cứu và kết quả của Su giáo sư cho ta, ta sẽ tìm hiểu thêm.”

Len truyền tư liệu, cuối cùng nói: “Tốt nhất người nên bắt đầu chuẩn bị, thời gian không còn nhiều. Chúc may mắn!”

Ngắt kết nối, Dương Liên Đình trở về.

Gần đây Đông Phương Bất Bại vì sáng dậy sớm cùng Dương Liên Đình luyện võ, tối còn cùng hân ân ân ái ái, tất nhiên ban ngày sẽ không đủ tinh lực, chưa kể y còn đang mang thai, nên lúc nào cũng thấy mơ màng buồn ngủ. Cho nên tốc độ may vá thêu thùa dần dần chậm lại.

Dương Liên Đình về đến nhà không thấy Đông Phương Bất Bại ra đón, đoán có lẽ y đang nghỉ, nhẹ chân nhẹ tay đi vào buồng trong.

Quả nhiên, Đông Phương Bất Bại đang cầm áo thêu nằm trên ghế dài, ngủ đến say sưa.

Hôm nay y mặc trường y màu vàng rộng thùng thình, ở thắt lưng còn hằn nếp gấp hiển thị bụng nhô lên, vạt áo dài ưu nhã buông xuống đất.

Y buông lỏng mái tóc đen dài, thần thái an tường, da thịt trơn nhẵn, phẳng phất như đang phát sáng.

Dương Liên Đình cảm thấy gần đây mỗi lúc da thịt y một tốt hơn, mềm mịn như nước, trơn bóng gợi cảm.

Hắn đi đến ngồi xuống bên ghế dài, im lặng nhìn dáng vẻ say ngủ của Đông Phương Bất Bại. Ánh mắt nhẹ phiêu xuống dưới, nhìn đến bụng ngày một to ra, không khỏi vươn tay sờ sờ.

Đông Phương Bất Bại có mang bảy tháng rồi. Nhưng mà toàn thân trừ bụng to ra cũng vẫn là bộ dạng gầy nhỏ.

Thi thoảng nhìn bộ dạng Đông Phương Bất Bại ôm bụng từ xa đi tới, Dương Liên Đình thậm chí có ảo giác y chỉ là đang ôm theo cái gì đấy thôi. Vóc dáng trước sau vẫn bảo trì hoàn hảo, ưu nhã mà mạnh mẽ.

Dương Liên Đình lần đầu cảm thụ lo lắng, sốt ruột.

Nhìn bề ngoài, Đông Phương Bất Bại trừ bụng, các bộ phận khác nhìn không ra biến hóa khi mang thai.

Như vậy... thật sự có thể sinh tự nhiên được không?

33. Chương 33

Edit: Robin

33

Hắn vuốt ve bụng Đông Phương Bất Bại, Đông Phương Bất Bại vẫn không biết gì, còn đang ngủ đến bất tỉnh nhân sự.

Y hừ nhẹ một tiếng, từ từ tỉnh lại, che miệng nhỏ đánh cái ngáp, hai mắt còn ngái ngủ lơ mơ nhìn người ngồi bên cạnh, nói: “Người đã về rồi à.”

Dương Liên Đình nhìn dáng vẻ uể oải của y, thấy không nỡ, thấp giọng: “Người ngủ tiếp đi, hôm nay ta làm cơm tối.”

Đông Phương Bất Bại lười nhác đáp một tiếng, vẫn chậm chạp ngồi dậy.

Y mới bắt đầu tỉnh ngủ, y phục rời rạc, áo ngoài tuột xuống mở rộng, lộ ra cổ dài duyên dáng bên trong, cùng một phần xương quai xanh tinh mỹ. Lại thêm tóc đen buông xõa, mắt phượng phủ sương mờ, hai môi đỏ hồng.

Cảnh đẹp ý vui vô tình hiển hiện, làm cho Dương Liên Đình động tâm. Hắn nghĩ đến tư liệu Len vừa đưa tới, tìm rất nhanh đập mạnh, cảm giác toàn bộ máu đều chảy xuống, tập trung toàn bộ tại bộ phận nam tính kiều ngạo kia.

Đông Phương Bất Bại không phát hiện hắn có điều bất thường, chỉ lười biếng giật nhẹ y phục mình, lấy tay gạt tóc ra sau lưng, nhẹ nhàng hỏi: “Liên đệ, người đói rồi à? Để ta đi nấu cho.”

Dương Liên Đình mỉm cười, ôm lấy y, thanh âm trở nên đặc biệt khàn khàn gợi cảm, chậm nói: “Ta đói rồi. Nhưng mà không cần lo lắng, ăn cái khác trước...”

Đông Phương Bất Bại sao có thể không nghe ra thanh âm ẩn chứa mùi tình dục, kỳ lạ liếc hắt một cái, xấu hổ nói: “Liên đệ, trời còn chưa có tối đâu.”

Dương Liên Đình tháo màn che, đạp rơi giày bò lên trên giường, ôm theo Đông Phương Bất Bại, một bên hôn hôn hai má y, một bên sờ bụng y nhô lên, nói: “Đến nào. Mấy ngày chưa có làm, hôm nay phải để ta thống khoái một chút.”

Mấy ngày nay vì cơ thể Đông Phương Bất Bại mệt mỏi, Dương Liên Đình xót y, không nỡ làm.

Đông Phương Bất Bại chưa bao giờ làm trái ý hắt, nhu thuận nói: “Được. Vậy người cẩn thận một chút, đừng để thương hài tử.”

Dương Liên Đình cười, thầm nghĩ: đây chính là vì hài tử nha.

Đông Phương Bất Bại vì bụng đã rất lớn, hiện tại trời còn chưa tối, trong phòng vẫn còn vài vệt nắng.

Y quay đầu nhìn người đang ôm mình, tại trên cổ y nhẹ hôn hôn, rên rỉ một tiếng, nói: “Lát nữa người không được xem...”

“Xem cái gì?” Dương Liên Đình hôn sau lưng y, một bên cởi y phục, thuận theo đường lưng tuyệt đẹp thẳng tắp của y thoát xuống.

Đông Phương Bất Bại kêu một tiếng, âm ừ nói: “Không cho xem bụng của ta...”

“Tại sao?”

Dương Liên Đình đã nằm sát bên cạnh Đông Phương Bất Bại, hai môi chậm rãi tiến đến trước ngực y.

Đông Phương Bất Bại cắn môi dưới: “Khó coi.”

Dương Liên Đình cúi đầu cười, nhẹ nhàng gỡ xuống y phục che trên bụng y, lộ ra bụng dưới nhô cao cao, nói: “Không khó coi chút nào, ta thích. Người mau bỏ tay, để ta xem kỹ chút xem nó có lớn lên không.”

Đông Phương Bất Bại không chịu, vẫn lấy tay che bụng.

Dương Liên Đình cười: “Đừng che. Thật ra trong bóng tối ta vẫn nhìn rõ, đã sớm xem rồi. Có phải sợ ta thấy bụng bầu của người không?”

Đông Phương Bất Bại a một tiếng, không nói chuyện.

Dương Liên Đình nói: “Dù người có biến thành dáng vẻ gì ta cũng thích. Hắc hắc, ta thích bụng người béo béo, rất khả ái a.” Vừa nói vừa cười.

Đông Phương Bất Bại khẽ kêu, chon mặt vào gối đầu.

Dương Liên Đình sờ lên bụng y, hôn xuống, tay cũng mò xuống dưới, đi tìm cái mông mềm mịn.

Hắt cẩn thận quan sát mông Đông Phương Bất Bại, cũng không vì mang thai mà to ra, xương hông vẫn rất hẹp, chẳng qua thịt nhiều thêm một ít, sờ càng mềm càng thích, đàn hồi tốt lắm.

Nhưng mà thế này chưa đủ.

Dương Liên Đình trong lòng thầm lo lắng, dục vọng cũng giảm xuống mấy phần. Chỉ là nhìn Đông Phương Bất Bại ngây ngô, xấu hổ giấu mặt vào gối, thì vật dưới hông lại trường lớn lên.

Xem ra hắt càng lúc càng chịu chi phôi của nhục thể.

Dương Liên Đình vuốt ve cơ thể Đông Phương Bất Bại, từ tốn đi xuống hai cánh mông y, tại nơi nụ hoa hồng nhạt kia khẽ hôn.

“Ân...” Đông Phương Bất Bại kêu nhẹ một tiếng, thẹn thùng xoay xoay mông, cố nhào về phía trước, nâng hạ thân lên, nhẹ hô: “Liên đệ, tiến vào đi...”

Dương Liên Đình sờ nắn hai mông đàn hồi mềm dẻo của y, dùng sức tách ra hai bên, nhìn rõ, vươn đầu lưỡi, liếm nụ hoa bí mật kia.

Đông Phương Bất Bại kinh ngạc, vừa xấu hổ vừa gấp hỏi: “Liên đệ?”

Đây là lần đầu tiên Dương Liên Đình dùng miệng lấy lòng y.

Dương Liên Đình chuyên tâm liếm, vươn đầu lưỡi dò xét tiến vào mật huyết, nước bọt ẩm thấp theo nếp gấp chảy xuống.

Y có chút chịu không nổi hô lên: “Liên đệ, mau tiến vào đi...”

Đông Phương Bất Bại dưới sự “day dỗ” của Dương Liên Đình, sớm biết vị, đối với tình dục nhục thể lần tinh thần đều có một loại cao trào mới lạ. Chỉ một mình Dương Liên Đình mới có thể cho y, khiến y muốn sống muốn chết, cam nguyện vì Liên đệ của y hiến dâng tất cả.

Dương Liên Đình cẩn thận liếm thật kỹ, cuối cùng mới ngồi dậy, đưa hung khí thô to cứng rắn của mình nhét vào.

Hai người đồng thời thỏa mãn thở ra một tiếng.

Đông Phương Bất Bại thích được chiếm hữu như thế, khiến y cảm thấy giống như mình thực sự trở thành “người phụ nữ” của Liên đệ.

Dương Liên Đình cũng thích cảm giác ấy, là cảm thụ hần chưa bao giờ có ở thế giới tương lai, là chiếm hữu cùng khoái cảm chân chính của nam nhân. Người dưới thân hần không chỉ là người vô công đệ nhất tại thế giới này, còn là mẫu thân của con hần, là người hần yêu.

Dương Liên Đình hưng phấn bắt đầu luật động.

Đông Phương Bất Bại tùy theo chuyển động của hần phát ra âm thanh ân a rên rỉ, hai mắt mê ly.

Dương Liên Đình phát hiện mình càng lúc càng yêu thích dáng vẻ dâm đảng của lão bà nhà mình trên giường, còn có thanh âm rên rỉ liên tục. Cơ mà mục đích chính hôm nay không phải là làm tình, cho nên đành kiên trì dâm chọc khoảng nửa giờ, cùng tinh thần thể của Đông Phương Bất Bại quần quện một hồi, rồi vội vàng bắn ra, rời trận.

Hần không như trước đây cùng Đông Phương Bất Bại nói chuyện, mà là cúi người, chăm chú nhìn miệng nụ hoa còn chưa khép lại được hoàn toàn sau trận hoan ái, chỗ đó còn đang khê mấp máy đóng mở, giống như một đóa cúc nở rộ, cánh hoa dập dềnh.

Dương Liên Đình nuốt nước miếng, vươn tay mình, cẩn thận tìm cách nhét vào.

Đông Phương Bất Bại còn đang thở gấp không ngừng, phát hiện chuyện hần đang làm, kinh ngạc, khó hiểu hỏi: “Liên đệ, ngươi làm gì vậy?”

Dương Liên Đình ngẩng đầu cười với y, đáp: “Ta muốn nhìn chút.”

“Nhìn cái gì?”

Đông Phương Bất Bại cả người còn đang khóa thân sau trận hoan ái, toàn thân toát ra một loại khí tức lười biếng gợi cảm. Da thịt trắng nõn như con cừu nhỏ, tóc dài vương trên thân người bóng loáng, hai điểm thù du trước ngực đỏ hồng, hai đầu ngực căng tròn, so với trước đây lớn hơn nhiều. Đã vậy phía dưới đầu ngực còn hơi nhô lên, giống như quả bóng bàn.

Dương Liên Đình nhìn nhìn, lại không nhịn được định rút tay ra, muốn thay vào là tính khí giống đực của mình, hung hăng làm một trận. Cũng may là hần ý chí phi thường, kiềm chế lại được.

Đông Phương Bất Bại có chút khó chịu, cầu xin nói: “Liên đệ ngoan, lấy tay người ra thôi.”

“Sao rồi? Không thoải mái sao?”

“Cũng không phải... thấy là lạ.”

Dương Liên Đình cười hì hì, nói: “Ta nghe nói có người rất thích quyền giao (1). Người cso biết cái gì gọi là quyền giao không?”

Đông Phương Bất Bại mờ mịt một lát, rồi lập tức hiểu ra, mặt đỏ bừng, dưới móng cũng căng chặt, sẵn giọng: “Ta không thích. Người, người mau lấy ra, đi mà...”

Dương Liên Đình chỉnh lại bàn tay đang duỗi ra đã đi vào hết, nắm lại, xoay xoay tìm kiếm trong tràng bích căng chặt, không thềm nghe đến y cầu xin, chỉ hỏi: “Có cảm giác gì không?”

“Đau...”

Đông Phương Bất Bại hai mi nhíu chặt, hai mắt ầm ầm nước, có vẻ khó chịu lắm.

Dương Liên Đình lòng mềm nhũn, đành từ từ rút tay về.

Đông Phương Bất Bại lấy chân lạy che mặt, hai vai khẽ run run.

Dương Liên Đình bối rối, ôm lấy y nói: “Đông Phương, người sao rồi? Tức giận rồi à?”

Đông Phương Bất Bại lắc lắc đầu, hai mắt ầm ươm, nói: “Ta không giận.”

“Vậy người...”

Đông Phương Bất Bại quay đầu nhìn hắn, cúi đầu đáp: “Ta biết vừa rồi người nhìn cái gì. Người sợ ta không sinh hài tử được, đúng không?”

34. Chương 34

Edit: Robin

34

Dương Liên Đình cả kinh. Hắn sớm biết Đông Phương Bất Bại thông minh hơn người, nhưng không ngờ y nhạy cảm đến vậy, nhất thời nói không nên lời.

Đông Phương Bất Bại thấp giọng nói: “Dù sao ta cũng không phải nữ nhân. Hài tử trong bụng ta, sau này phải có cách để nó ra... Liên đệ, ta nghĩ kỹ rồi, nếu như chẳng may, chẳng may ta không thể sinh hạ hài tử, người phải mổ bụng ta lấy nó ra.”

Dương Liên Đình vừa kinh ngạc, vừa tức giận: “Người nói bậy cái gì!”

Đông Phương Bất Bại thâm tình nhìn hắn, nhẹ nói: “Liên đệ ngoan, ta biết ta nói lời này, người nhất định sẽ tức giận, nhưng mà ta vẫn phải nói. Chuyện này ta đã giấu trong lòng rất lâu, vẫn luôn muốn tìm một dịp nói với người. Liên đệ...”

Y kéo tay Dương Liên Đình đặt lên bụng mình, ôn nhu vuốt nhẹ, nói khẽ: “Liên đệ, trước kia ta chưa từng nghĩ rằng mình lại có thể vì người sinh một đứa con nối dõi. Trời cao rủ lòng thương, để nguyện vọng cuối cùng của ta được thực hiện. Người xem, hài tử chậm rãi lớn lên, bây giờ nó đã lớn thế này, biết động, biết đá, biết xoay người... Sau này nó được sinh ra, sẽ biết gọi cha, gọi mẹ. Ta là “mẹ” của nó, sao có thể nhẫn tâm không cho nó được mở mắt nhìn thấy thế giới này đây?”

Dương Liên Đình bị lời Đông Phương Bất Bại nói chấn động sâu sắc, nhất thời một lời cũng không nói nổi, chỉ biết nhìn y thật sâu.

Đông Phương Bất Bại ôn nhu cười, vui vẻ chui vào lòng Dương Liên Đình, cọ xát lồng ngực rộng lớn của hắn, nói: “Liên đệ, ta hiện tại thấy rất thỏa mãn. Có thể cùng một chỗ với người, mặc dù chỉ có thời gian chưa đầy một năm, đời này ta cũng đủ viên mãn rồi. Trước đây vì nghiệp lớn, hung tâm tráng chí, nghĩ lại, còn không bằng giống như bây giờ, tựa vào người nói chuyện hạnh phúc. Liên đệ, gặp được người, là chuyện may mắn nhất trong cuộc đời ta.”

Dương Liên Đình cảm động vô cùng, cảm xúc mênh mông, không hình dung ra nổi. Hắn chặt chẽ ôm lấy người trong lòng, không ngừng hôn lấy đỉnh đầu y, vừa nhẹ nhàng vừa dồn dập nói: “Đông Phương, người sẽ không sao, không được nghĩ bậy. Người yên tâm, cả người lẫn hài tử đều bình an. Sau này chúng ta một nhà ba người cùng một chỗ, mãi mãi hạnh phúc!”

Đông Phương Bất Bại nhẹ ân một tiếng, dưới ánh mắt dịu dàng của hắn, an tâm ngủ.

Đến khi y tỉnh lại, Dương Liên Đình đã làm xong bữa tối, tự bưng đến trước giường, nhất định muốn tự mình đút cho y ăn.

Đông Phương Bất Bại cười nói: “Làm gì thế? Ta cũng không phải trẻ con, càng không phải người bệnh.”

Dương Liên Đình nói: “Lúc chiều để người cực khổ rồi, nên đây là để an ủi người a.”

Đông Phương Bất Bại giận liếc hắn một cái, nói: “Còn không phải là tại người hại...” Khúc sau y cũng xấu hổ không dám nhớ lại.

Dương Liên Đình cợt nhả nói: “Ta đều là vì người cùng hai tử a. Lão bà, ta nghĩ rồi, sau này ta phải cẩn thận nghiên cứu cấu tạo cơ thể người, tìm cách để hài tử có thể sinh ra bình an.”

Đông Phương Bất Bại có chút bất an sờ bụng mình, dè dặt nhìn hắn: “Người định nghiên cứu kiểu gì?”

Dương Liên Đình thần bí đáp: “Chuyện này không nên hỏi. Tóm lại, người không được nghĩ lung tung nữa. Cái gì mà mổ bụng lấy thai sau này tuyệt đối cấm nhắc lại!”

Đông Phương Bất Bại ngoan ngoãn đáp ứng.

Đêm tối y ngủ say trong lòng hắn, Dương Liên Đình xoa xoa bụng nhô lên của y, mất ngủ.

Vừa rồi sau khi hoan hảo, hắn cẩn thận xem xét cơ thể Đông Phương Bất Bại. Xương chậu vẫn là hình thể của nam giới, có thể bao hàm thai nhi nổi không còn chưa chắc, nhưng hậu huyết miễn cưỡng có thể dung nạp một nắm tay nam giới trưởng thành, nhưng khiến Đông Phương đau đớn vô cùng. Đến lúc sinh thật thì đầu và vai thai nhi chỉ sợ không thể nhỏ như nắm tay. Cho dù chỗ đó của Đông Phương thực sự có thể cho qua, nhất định cũng bị xé rách.

Việc này chưa nói, quan trọng nhất vẫn là cơ thể Đông Phương Bất Bại vốn là nam giới. Mặc dù không còn vật tượng trưng cho nam tính, nhưng cơ xương và các bộ phận trời sinh sẽ không thay đổi. Hơn nữa y đã ngoài 30 tuổi, không nói nam, nếu là nữ lần đầu sinh nở thì chính là sản phụ có tuổi đây. Tình huống của Đông Phương càng khó khăn hơn.

Dương Liên Đình tâm trạng rối rắm. Hôm nay hắn xem xét tình huống thấy không khả quan lắm. Quan trọng nhất vẫn là Đông Phương Bất Bại khuyết thiếu sản đạo trời sinh của nữ giới.

Nhưng mà Len cũng nói, trừ cách sinh sản tự nhiên, tại xã hội nguyên thủy cổ đại này không có biện pháp khác. Su giáo sư tận lực nghĩ cách cải thiện, nhưng mà thí nghiệm tại căn cứ không có cơ sở thực tế, có thể thành công hay không còn không biết.

Dương Liên Đình nhìn người đang ngủ an tường trong lòng mình, trong lòng nồng đậm tình yêu cùng thương tiếc.

Hắn từng thề với chính mình, nhất định phải đối tốt với Đông Phương. Nhất định phải bồi thường những ủy khuất cùng thống khổ mà trong nguyên tác y phải chịu đựng. Nhưng hiện tại...

Dương Liên Đình đột nhiên bừng tỉnh, liên lạc với Len.

“Rox, có chuyện gì?”

“Len, ta muốn biết tình trạng của nửa kia của Ander và Yam.”

Len có chút khó xử: “Rox, Ander và Yam đã xác định đó là người yêu, cái này là phạm trù cá nhân, ta không thể giúp người tìm hiểu tình huống của bọn họ.”

Dương Liên Đình suy nghĩ, nói: “Vậy người có thể giúp ta liên lạc với Ander và Yam không?”

Len nghiêm mặt nói: “Rox, người biết nguyên tắc đầu tiên của thí nghiệm là phải đơn độc hoàn thành thí nghiệm, trong lúc thi hành không thể cạnh tranh hoặc can thiệp lẫn nhau.”

“Đây không phải cạnh tranh hay can thiệp gì cả, mà là trao đổi kinh nghiệm và giúp đỡ lẫn nhau. Bọn ta là những người đầu tiên chấp hành thí nghiệm, nhất định gặp phải nhiều vấn đề giống nhau, những việc này lại không chắc đã nằm trong phần giảng dạy truyền thụ của trăm ngàn năm sau, cũng khó giải quyết được trong phòng thí nghiệm. Nếu như ba người chúng ta trao đổi kinh nghiệm cho nhau, nói không chừng còn tìm được biện pháp giải quyết thích hợp, khiến thí nghiệm càng thuận lợi, như vậy tất cả đều có lợi, không phải sao?”

Len trầm mặc một hồi, đáp: “Thôi được. Ta giúp người thử xem. Nhưng mà máy liên lạc bị hỏng, không biết tinh thần thể của ba người có giao tiếp với nhau được không đâu.”

Dương Liên Đình cảm kích nói: “Cám ơn người, Len, nhờ người mau gọi thử đi. Đến lúc đó chuyện chúng ta có thể trao đổi với nhau hay không thì là may rủi rồi.”

Len đáp ứng, trước khi ngắt kết nối thì lưu lại một câu: “Rox, ta khuyên người nên cùng hài tử của mình giao tiếp nhiều một chút, tinh thần lực hiện tại của nó đã thăng lên cấp Q rồi.”

Len vừa mới nói tỉnh Dương Liên Đình. Hắn chỉ biết cải thiện nhục thể cùng nâng cao tinh thần lực của Đông Phương Bất Bại, mà quên mất hài tử hai người cùng tạo ra.

Hài tử này mặc dù nhục thể thuộc loại thấp hơn nhân loại cao cấp, nhưng tinh thần thể phát triển lại càng ngày càng gần với nhân loại cấp cao. Mới qua bảy tháng ngắn ngủi mà đã lên đến cấp Q, như thế thì lúc sinh ra không chừng đã lên đến cấp P hoặc O.

Đại khái, tinh thần lực ban đầu của thai nhi nhân loại cao cấp lúc hình thành đều đạt tới cấp O, sau khi sinh có thể đạt cấp K hoặc L. Sau này tới cấp H, sẽ từ giai đoạn thiếu nhi chuyển sang thiếu niên, đến giai đoạn trưởng thành đều đạt cấp A, B hoặc C. Như Rox cùng Ander, Yam bọn họ đều là tinh anh, là cấp A+.

Dương Liên Đình nghĩ hài tử của mình đã gần bằng thai nhi của nhân loại cao cấp, rất cao hứng.

Hắn xuất sợi tinh thần của mình ra, cẩn thận quanh quẩn trên bụng Đông Phương Bất Bại, thăm dò kêu gọi thai nhi đáp lại.

Qua khoảng hai giờ, Dương Liên Đình vẫn chăm chú xem trước bụng Đông Phương Bất Bại, trừ ra chuyển động bình thường của thai nhi, cũng không thấy nó có phản ứng gì đặc biệt.

Dương Liên Đình trầm ngâm một lát, cảm thấy mình quá nóng nảy. Dù sao thai nhi cũng chỉ mới ngưng tụ thành sóng tinh thần, hình thái ý thức còn đang hỗn độn.

Hắn đang định thu hồi sợi tinh thần đang quấn quanh bụng Đông Phương Bất Bại, đột nhiên, thật nhẹ, một sóng tinh thần gần như không thể tra ra, khiến hắn chú ý.

Đây là một sợi tơ vô cùng yếu ớt, còn chưa có hình dạng sóng tinh thần nhất định, nhẹ nhàng tản xung quanh sợi tinh thần của Dương Liên Đình, giống như bàn tay nho nhỏ của em bé, nắm nắm ngón tay to của phụ thân.

Dương Liên Đình trừng lớn hai mắt, một khoảnh khắc này, hắn cảm thấy vô cùng kích động, giống như một người làm cha cuối cùng cũng được thấy con mình chào đời.

Hắn bình bĩnh lại, đè nén tâm tình kích động, cẩn thận giao tiếp cùng sóng tinh thần yếu ớt kia.

Theo trao đổi của hai cha con, bụng Đông Phương Bất Bại cũng biến động theo. Trong giấc mộng Đông Phương Bất Bại hình như cũng cảm giác được thai nhi đang hoạt động, hơi khó chịu nhăn mày lại, xoay thân trong lòng Dương Liên Đình.

Dương Liên Đình sợ đánh thức y, thông qua tinh thần lực nói với bảo bảo: “Bảo bối ngoan, không được đánh thức mẹ của con. Chúng ta nói thầm thôi.”

Thai nhi giống như nghe hiểu ý hắn, không cựa quậy nữa.

Dương Liên Đình phát hiện có thể tiến hành giao tiếp đơn giản với thai nhi, cực kỳ mừng rỡ.

Nếu thai nhi đã bắt đầu có ý thức, như vậy lúc sinh nở có thể thuận lợi hơn nhiều.

35. Chương 35

Edit: Robin

35

Việc này Đông Phương Bất Bại không biết. Y chỉ biết là kể từ sau ngày đó, Dương Liên Đình giống như có thêm động lực, mỗi đêm đều kéo y lên giường điên long đảo phượng, sau đó nhất định tách hai đùi của y ra, dùng tay kiểm tra cơ thể y.

Đông Phương Bất Bại mắc cỡ muốn chết, nhưng cũng cố gắng phối hợp với hân, tất cả đều là vì hài tử.

Dương Liên Đình còn không biết học ở đâu ra một kiểu vận động (1) kỳ lạ, nói với y là để giúp việc sinh nở thuận lợi, trải một tấm thảm dày trong phòng ngủ, còn tự mình làm mẫu, bắt Đông Phương Bất Bại học theo.

Đông Phương Bất Bại cố gắng ôm cái bụng bự, vốn đã ngại mình nặng muốn chết, còn phải cùng hân tập cái kiểu vận động thể dục giống giảm béo kia, nên xấu hổ đỏ mặt a.

Nhưng thấy Dương Liên Đình dáng vẻ nghiêm chỉnh, không đành lòng cự tuyệt, đành phải mỗi tối tập cái gì mà vận động tốt cho thai phụ.

Dương Liên Đình mấy tháng bị Đông Phương Bất Bại bắt luyện võ, bắt đầu có hiệu quả, không chỉ cơ thể càng thêm khỏe mạnh rắn chắc, động tác cũng càng thêm nhanh nhẹn linh mẫn. Thế là một đôi vợ chồng, sáng sáng Đông Phương Bất Bại trông Dương Liên Đình luyện võ, đêm đêm lại đổi thành Dương Liên Đình trông y tập thể dục.

Hơn nữa Dương Liên Đình còn càng lúc càng thích thú nói chuyện với hài tử trong bụng, cứ đến tối về liền không cho Đông Phương Bất Bại làm gì cả, chỉ bắt y nằm trên giường, rồi tự mình ôm lấy bụng y nói chuyện không ngừng.

Đông Phương Bất Bại nhìn dáng vẻ của hân, vừa thấy buồn cười vừa thấy ảm áp, trách hân: “Hài tử còn chưa hiểu chuyện, người nói nhiều như thế để làm gì?”

Ai nói nó không hiểu? Bảo bối của chúng ta thông minh nhất, chuyện gì cũng biết. Không tin người nghe xem.” Dương Liên Đình hắng hắng giọng, hát một bài dân ca.

Hài tử trong bụng hình như không chịu nổi giọng ca kinh khủng của phụ thân, ở trong bụng kháng nghị, đá một cái.

“Ai da ——”

Đông Phương Bất Bại bị đau, phồng má nhìn Dương Liên Đình, giận dữ nói: “Người đừng hát nữa, nhi tử bị người dọa đá cả cả ta.”

“Không phải chứ.” Dương Liên Đình choáng: “Ta hát hay thế cơ mà, bảo bối không thích nghe à?” Vừa nói vừa áp xuống bụng Đông Phương Bất Bại, nói: “Bảo bối ngoan, phụ thân con hát hay không? Sao lại đá mẹ con a?”

Trả lời hân lại là một cú đá mạnh, còn thêm một sóng tinh thần phản nộ yếu ớt.

Dương Liên Đình cực kỳ hài lòng, xem ra dưới sự nỗ lực của hân, tinh thần lực của hài tử lại mạnh lên rồi. (bảo bảo đáng thương ==)

Nhưng hân đột nhiên nhớ tới một việc, hỏi: “Đông Phương, người vừa mới gọi nhi tử, người nghĩ nó là nam hài (2) sao?”

Đông Phương Bất Bại sờ bụng cười đáp: “Còn chưa có sinh ra, sao có thể biết nó là nam hay nữ? Chỉ là hài tử này thật hoạt bát, nên ta đoán có thể nó là nam hài.”

Dương Liên Đình nhớ đến quần áo trẻ con Đông Phương Bất Bại đang chuẩn bị, hình như đều là kiểu cho bé trai, màu sắc cũng chủ yếu là lam, hoặc lục.

Hắn nghiêm túc nói: “Lão bà, ta cảm thấy có thể hài tử là nữ hài (3), người nên chuẩn bị thêm cả y phục cho nữ hài đi.”

Đông Phương Bất Bại chần chừ nói: “Không phải chứ. Sao người biết được?”

“Ta cũng không chắc chắn, chỉ đoán thôi. Người chỉ làm y phục nam hài, nhờ bảo bối của chúng là lại là một thiên kim (4), người không phải tổn thương tâm hồn khuê nữ của nó sao?”

Đông Phương Bất Bại do dự, nhìn Dương Liên Đình cẩn thận nói: “Liên đệ, người... không ngại hài tử là nữ chứ không phải nam sao?”

Dương Liên Đình có chút kỳ lạ, nói: “Nữ thì sao? Cho dù là nam hay nữ, cũng đều là tâm can bảo bối của chúng ta.”

Đông Phương Bất Bại thật ra cũng không bận tâm, có thể mang thai hài tử này, đã khiến y một lòng cảm tạ ân đức của trời cao rồi, cho dù có là nam hay nữ, đều là bảo bối trong lòng y.

Chỉ là bất hiếu có ba tội, không có con nối dõi là tội nặng nhất (5). Dương Liên Đình vốn là con trai độc nhất của nhà họ Dương, Đông Phương Bất Bại dù sao cũng hy vọng có thể vì hắn sinh ra một đứa trẻ khỏe mạnh để cho hắn nối dõi tông đường.

Hiện tại nghe Dương Liên Đình nói bất kể hài tử là nam hay nữ đều không sao, gánh nặng trong lòng Đông Phương Bất Bại cũng vơi bớt, hít sâu, bắt đầu sửa soạn trang phục cho nữ hài.

Bụng Đông Phương Bất Bại càng lúc càng lớn, trời cũng ngày một trở lạnh, chớp mắt đã thất tiết xuân. Nhật Nguyệt Thần Giáo cũng có không khí đón xuân, theo lệ muốn cử hành lễ đón năm mới cầu may cùng tiệc rượu.

Mà nghi lễ cùng tiệc rượu này tất nhiên là không thể vắng mặt giáo chủ được.

Nhưng Đông Phương Bất Bại đã sắp lâm bồn (6), bụng cũng lớn không khác gì so với phụ nữ bình thường hoài thai chín tháng mười ngày, hành động khó khăn, dễ thấy mệt mỏi, mà cơ thể hắn vẫn là nam tính, nên áp lực đè lên thắt lưng và xương cốt còn lớn hơn phụ nữ có mang bình thường, giờ cứ đi mấy bước đã thất xương sống thắt lưng đau buốt, hai chân hai đùi đều phù sưng.

Y không quản việc trong giáo được nữa, đành để thể thân ra mặt lần này, miễn khiến người khác hoài nghi. Còn mình thì ở nơi ẩn cư cùng Dương Liên Đình, ngọt ngào cùng nhau đón tiết xuân.

Một ngày đêm 30, Đông Phương Bất Bại xiêu vẹo chống đỡ thân thể sớm mệt mỏi, xuống bếp chuẩn bị ăn. Tiện thể muốn mang thêm một bọc thức ăn lên.

Dương Liên Đình không biết bận việc gì, luyện công ở sân xong, chạy vội đi tắm, rồi bám dính lấy Đông Phương Bất Bại, nghĩ muốn giúp y làm việc. Nhưng Đông Phương Bất Bại không cho hắn đến gần bếp, cũng phiền hắn vướng chân vướng tay mình, đá hắn ra ngoài.

Dương Liên Đình hết cách, về thư phòng xử lý giáo vụ, cảm thấy không có hứng thú, đột nhiên nghe thấy có người gọi hắn.

Hắn ngạc nhiên: “Len, sao vậy? Mấy liên lạc sửa được rồi à? Người có thể gọi ta rồi.”

Len nói: “Đúng vậy, cuối cùng cũng sửa xong, may quá. Rox, ta gọi là muốn nói người biết, chuyện lần trước người muốn nhờ, được căn cứ phê duyệt rồi.”

Dương Liên Đình vui mừng, hắn gần như hết hy vọng, cũng qua đến hơn hai tháng rồi mà. Nếu đến tận sau khi Đông Phương Bất Bại sinh mới được phép gặp mặt tham khảo kinh nghiệm giữa ba người thì cũng chả còn mấy ý nghĩa.

“Tuyệt. Khi nào ta có thể liên lạc cùng Ander và Yam?”

“Bây giờ.” Len chỉnh chỉnh mấy cơ quan, nói: “Máy liên lạc vừa sửa xong, Ander và Yam cũng cùng lúc muốn nói chuyện với người, người thấy bây giờ luôn thì thế nào?”

Dương Liên Đình suy nghĩ một chút, dù sao cũng không tốn mấy thời gian, liền nói: “Được. Chỉ cần bọn hần tiện, ta không ý kiến.”

“Vậy người mau chuẩn bị, ta sẽ thống nhất tinh thần thể của ba người thông qua máy liên lạc đưa về không gian dự bị ở trụ sở. Nhưng mà người phải chú ý, khi các người nói chuyện sẽ bị giám thị và ghi lại.”

“Đã biết. Được bao nhiêu lâu?”

“Hừm? À, người nói tính theo thời gian tại thế giới của người? Căn cứ phê chuẩn 10 phút vũ trụ, bằng khoảng nửa giờ của người.”

Dương Liên Đình nói: “Được. Người chờ một chút, ta đi nói một tiếng với Đông Phương, rồi quay lại ngay.”

“Đi đi. Ta cũng phải sắp xếp cho Ander và Yam.”

Dương Liên Đình đi tới phòng bếp, nói với Đông Phương Bất Bại đang bận rộn: “Đông Phương, ta tới thư phòng xem sách một chút, xong thì người cứ về phòng nghỉ ngơi, không cần đi gọi ta.”

“Ừm.” Đông Phương Bất Bại thân đáp: “Người mau đi xem đi. Bao giờ làm xong bữa trưa ta gọi.”

Đợi đến bữa trưa còn hơn hai tiếng nữa, quá đủ thời gian. Dương Liên Đình cười nói: “Được.” Vừa nói vừa ôm y, nhẹ nói: “Người thân thể nặng, sắp lâm bồn rồi, đừng tự làm mệt mình.”

“Biết rồi, người đi đi.” Đông Phương Bất Bại cười đẩy hần khỏi phòng bếp. Nhìn hần rời đi rồi, lấy tay buông xuống thắt lưng, nâng lấy bụng lấm lấm: “Hôm nay cơ thể nặng hơn mọi hôm, chân cũng không có lực nữa.” Vừa nói vừa vuốt ve bụng mình, mềm giọng nói: “Bảo bối ngoan, hôm nay là đêm 30, phải thật nghe lời. Sang năm mới, nương (7) sẽ gọi thiên hạ đệ nhất thần y Bình Nhất Chỉ đến, đón con ra đời, có được không?”

Dương Liên Đình vì lo lắng khi sinh y sẽ xảy ra chuyện ngoài ý muốn, nên hết lời khuyên bảo, để Đông Phương Bất Bại lấy con làm trọng, cũng bảo đảm mình biết nhiếp hồn đại pháp (8), sự tình xong xuôi có thể xóa ký ức người khác. Lúc ấy Đông Phương Bất Bại mới quyết định, sau lễ mừng năm mới sẽ triệu Bình Nhất Chỉ về Hắc Mộc Nhai, để đỡ đẻ cho mình.

Kỳ thật lấy tính cách của Đông Phương Bất Bại, không thích gặp người lạ, cũng không thêm quan tâm cái nhìn của người khác với mình. Tính cách của y vốn duy ngã độc tôn, thuận ta thì sống, nghịch ta thì chết! Mặc dù hiện tại yêu Dương Liên Đình, ôn nhu dễ bảo, nhưng cũng chỉ trước mặt Liên đệ của y mới thế. Đối mặt người ngoài, bản tính y vẫn là Đông Phương Bất Bại.

Chẳng qua bây giờ có hài tử, nên vì hài tử mà suy xét. Y lo sợ để người ngoài vào hộ sinh cho mình, biết đến sự tồn tại của hài tử, sau này không biết sẽ lưu lại đại họa gì. Cho nên Dương Liên Đình phải nói hần biết nhiếp hồn đại pháp có thể xóa ký ức của một người, Đông Phương Bất Bại mới chịu cho phép gọi Bình Nhất Chỉ.

Hơn nữa y cũng tính kỹ rồi, nếu Nhiếp hồn đại pháp thất bại, Bình Nhất Chỉ dám có gan để lộ tin tức, thì giết luôn vợ lão!

Nhưng là lúc này y vẫn chưa biết, trên đời này có một số chuyện tính trước không được.

Dương Liên Đình trở lại thư phòng, đóng kỹ cửa, gọi Len: “Ta chuẩn bị xong rồi, bắt đầu đi.”

“Được. Ngưng tụ tinh thần thể, bắt đầu liên lạc tập thể. Mười, chín, tám, bảy, sáu, năm, bốn, ba, hai, một, tinh thần thể thoát ly, vận chuyển không gian, phóng!”

Nhục thể của Dương Liên Đình ngã xuống ghế, giống như đang ngủ, thần thái an tường, không còn biết gì nữa, giống như một khối thi thể.

36. Chương 36

Edit: Robin

R's: Có biến (^7^)/ đây mới là cái biến đầu tiên

~36

Tinh thần thể của Dương Liên Đình được di chuyển đến không gian khác, chậm rãi khôi phục lại tri giác, nhìn hai người đang đứng trước mắt mình, lộ ra một nụ cười thân thiết.

“Ander, Yan, lâu rồi không gặp.”

Hai người đối diện cũng tươi cười: “Rox, đã lâu không thấy.”

Chỗ bọn hắn ở chính là không gian dự bị của trụ sở, toàn bộ là khoảng không trống trải, chỉ có tinh thần thể của ba người bọn hắn.

Ba người biến thành thân người mờ ảo, đều là vô cùng tinh tế tuần mỹ vượt xa khả năng tưởng tượng của người cổ đại.

Hai người đang đứng trước mắt Dương Liên Đình, một mặc một thân quân phục màu xanh lam truyền thống, vóc dáng cao lớn, khí độ đậm nhiên, mái tóc cũng màu lam dài buông thõng rơi xuống hai vai, hai mắt càng xanh thắm như biển sâu. Đó là Ander, là người lớn tuổi nhất trong ba người, tính tình cũng lạnh nhạt trầm ổn nhất.

Một người khác mặc một thân trường sam cổ đại, áo trong màu phấn càng tôn lên làn da tinh tế tuyệt đẹp của hắn. Tóc đen óng được cột lên cao cao sau đầu, một dải đen tuyền, phóng túng mà suôn mượt. Nhất là ánh mắt cười vô cùng chói mắt, hai mắt đen như hai viên bảo thạch lấp lánh trong đêm, tỏa ra ánh sáng mê hoặc người khác. Hắn là Yam, người trẻ nhất trong ba người, cũng là người có tính cách tươi trẻ lạc quan nhất.

Dương Liên Đình đứng giữa ba người, là một loại hình hoàn toàn khác. Hắn có mái tóc ngắn gọn gàng, một ít tóc tơ buông xuống mái, khiến hắn nhìn qua cực kỳ ngô tuấn tú. Vóc người bọn hắn đều có tỷ lệ hoàn mỹ như nhau, cao lớn ưu nhã, Dương Liên Đình mặc trên người một bộ trang phục thoải mái màu trắng của thế giới tương lai, lịch sự tao nhã, thoải mái rộng rãi, toát ra một loại sức quyến rũ tiêu sái an nhàn.

Ba người đều là những tinh thần thể cao cấp thuộc phần tử tinh anh của thế giới tương lai, đã lâu không gặp nhau, đầu tiên chỉ hàn huyên, sau đó Yam không chờ nổi đi thẳng vào vấn đề:

“Rox, nghe nói nửa kia của ngươi đã có mang, sắp sinh rồi, xem ra ngươi chính là người nhanh tay nhất trong số chúng ta.” Hắn trước tỏ vẻ chúc mừng, sau mới hỏi: “Ngươi xem tài liệu của giáo sư chưa? Định để nửa kia của ngươi “sinh tự nhiên” sao?” Hắn nói đến ba chữ “sinh tự nhiên” thì nghe như có cảm giác nghiêng rã.

Ander nói: “Yam, ngươi không nên kích động. Lúc đầu giáo sư cũng không ngờ chúng ta sẽ chọn nửa kia của mình là nam tính, không thể ngờ đến cao cấp nhân loại và nhân loại cấp thấp hơn sau khi kết hợp lại có khuynh hướng sinh sản bằng nhục thể.”

Dương Liên Đình nói: “Đúng vậy. Chuyện này đều là ngoài ý muốn, giáo sư cũng không khống chế được. Hiện tại quan trọng nhất là chúng ta đối mặt với tình huống này như thế nào.” Nói đến đây, hắn chuyển sang Ander: “Ander, ta xin lỗi. Ta nghe nói... một nửa kia của ngươi từng sảy thai, ngươi có thể nói cho chúng ta nghe tình huống khi ấy là như thế nào không? Ta nghĩ có thể có ích cho nửa kia sắp sinh của ta và Yam.”

Ander bình tĩnh nói: “Ta hiểu ý ngươi. Ta sẽ kể tình huống tỉ mỉ cho các ngươi, hy vọng có thể giúp được. Khi ấy...”

Hắn đang muốn tự thuật lại, thì trong không gian phát ra thanh âm cảnh báo.

Ba người kinh ngạc. Ander cao giọng kêu: “Len, có nghe thấy không? Xảy ra chuyện gì, mau trả lời?”

Thanh âm của Len từ xa truyền tới, có chút khản trương luống cuống: “Máy liên lạc đột nhiên có vấn đề, hình như có người cố tình phá hoại... Hiện tại không gian tạm thời bị phong tỏa, trước khi máy liên lạc lấy lại được quyền kiểm soát các người không thể rời khỏi.”

Ba người Dương Liên Đình biến sắc.

Yam kêu lên: “Không được, điện hạ còn đang đợi ta về. Ta nói hắn ta đến thư phòng đọc sách, không thể đi lâu.”

Ander chỉ hơi nhú mày, không nói chuyện.

Dương Liên Đình vội vàng vô cùng: “Cái gì mà sau khi lấy lại quyền kiểm soát? Ta phải quay lại ngay... ta chỉ có thời gian hai giờ.” Hắn nghĩ tới Đông Phương Bất Bại sắp sinh, nếu như phát hiện mình hôn mê bất tỉnh thì biết làm thế nào? Nơi ấy chỉ có hai người bọn họ, không giống nửa kia của Yam là vua một nước, số nô tài lớn nhỏ hầu hạ nhiều không kể hết.

Không nói Ander, bởi vì hắn vẫn im lặng, Dương Liên Đình cùng Yam không biết tình huống của hắn thế nào, cũng không quá để tâm.

Thanh âm của Len có chút bất lực, an ủi nói: “Các người yên tâm, chúng ta đang cố gắng sửa chữa, mất khoảng một giờ vũ trụ sẽ xong, lúc đó sẽ đưa các người về ngay.”

Nhưng mà không gian vũ trụ này thời gian không giống thời gian cổ đại của bọn hắn. Ở đây một giờ, cũng bằng ở kia hai ba ngày, thời gian trôi qua không giống nhau.

Ba người nghe vậy, kể cả người luôn lạnh nhạt là Ander, đều biến sắc.

Mà lúc này Đông Phương Bất Bại ở nhà, đã chuẩn bị xong hết tiệc mừng năm mới, mệt mỏi xoa nắn thắt lưng, ôm bụng từng bước đi về phòng ngủ.

Y cảm thấy hôm nay bụng nặng hơn mọi khi, còn thấy khó chịu, trương trương, khiến y không yên. Thấy trời còn sớm, y liền nằm trên giường nghỉ ngơi một lát. Không ngờ lật qua lật lại mãi cũng không ngủ được. Bụng cứ khó chịu mãi.

Y nằm một hồi, rồi không chịu nổi nữa, thấy cũng gần đến bữa trưa, đứng lên, đi chuẩn bị bát đĩa, lại chậm chạp đi đến phòng bếp, bụng thức ăn nấu xong lên.

Nhìn thức ăn phong phú trên bàn, còn có rượu y cố ý chuẩn bị, Đông Phương Bất Bại cảm thấy rất hài lòng.

Y đi đến cửa thư phòng, gõ gõ, gọi: “Liên đệ, đến giờ ăn trưa rồi. Đi ăn thôi.”

Nhưng không thấy tiếng trả lời.

“Liên đệ?” Đông Phương Bất Bại mở cửa, đỡ bụng bước vào, thấy Dương Liên Đình ngồi trên ghế, gục đầu như đang ngủ, không khỏi buồn cười, đi tới đẩy nhẹ hắn: “Liên đệ, sao lại ngủ? Mau đứng dậy đi ăn thôi nào.”

Không ngờ y vừa khê động, Dương Liên Đình giống như không xương ngã xuống đất.

Đông Phương Bất Bại kinh hãi: “Liên đệ, người sao thế?!”

Dương Liên Đình vẫn gục đầu ngã xuống đó, không nhúc nhích dù chỉ một ly.

Nháy mắt, toàn bộ tâm trí Đông Phương Bất Bại trống rỗng, giống như cả thế giới trước mắt y âm ỉ sụp đổ.

Y mặc kệ thân thể nặng nề, quỳ xuống, ôm thật chặt Dương Liên Đình vào lòng.

“Liên đệ! Liên đệ!”

Đông Phương Bất Bại kêu to, vẫn không thấy Dương Liên Đình có phản ứng, có chút mất trọng lực.

Y cứ như vậy ngơ ngác ôm lấy thân thể Dương Liên Đình phát ngốc, không biết qua bao lâu, mãi đến khi toàn bộ đầu óc đều trống rỗng, rồi thần trí dần dần khôi phục lại.

Y run rẩy vươn tay, đặt dưới mũi Dương Liên Đình, vẫn cảm giác thấy hô hấp yếu ớt, cơ thể mất cảm giác, xụi lơ trên đất.

“Liên đệ, Liên đệ... Người thế nào? Người không được dọa ta a... Không cho ngủ, mau tỉnh lại, đêm nay là đêm 30, người nói người muốn cùng ta đón năm mới... Liên đệ, Liên đệ...”

Đông Phương Bất Bại cố gượng cười, nhẹ nhàng gọi, nhưng người trong lòng không giống như mọi khi sẽ quay lại ôm lấy y, thì thầm với y, mà vẫn không nhúc nhích nằm một chỗ, một chút phản ứng cũng không có.

Đông Phương Bất Bại không biết phải làm sao. Y không biết sắc mặt mình đã tái nhợt đến thế nào, cũng không phát hiện toàn thân đang run lẩy bẩy. Y chỉ là đơn giản ôm thật chặt người mình yêu, cả trái tim không ngừng trầm xuống, trầm xuống, trầm xuống...

Y run run nắm lấy mạch môn Dương Liên Đình, vẫn có nhịp đập nho nhỏ bên trong, không có dấu hiệu Dương Liên Đình tẩu hỏa nhập ma. Lại kiểm tra lại toàn thân trên dưới Dương Liên Đình, cũng không phát hiện có dấu vết trúng độc hoặc miệng vết thương.

Dương Liên Đình chỉ giống như đang ngủ, im lặng nằm trong lòng hắn, cơ thể âm ẩm, hô hấp nhẹ nhẹ, nhưng mà không còn ý thức nữa.

“Liên đệ, người làm sao vậy? Sao lại thế này?” Đông Phương Bất Bại nức nở nói, nước mắt không kiềm được rơi xuống lăn dài trên hai má.

Cả thể xác lẫn tinh thần y đều ở trên người Dương Liên Đình, thậm chí không phát hiện trong bụng mình đang ần ần đau đớn.

37. Chương 37

Edit: Robin

R's: ta bị ngã xe hôm qua mất kha khá tế bào máu & mỡ & da. Đây là kết quả của việc chạy việc nguyên 1 ngày không nghỉ, mà k biết có đc sếp tăng lương cho k=((Chính vì thế mà hôm qua k có tr úp cho mn, hic. Hôm nay yếu nên chỉ mần đc 1 chương thôi~ mn cứ bình tĩnh mà đợi nha:v

37

Đông Phương Bất Bại khựng hoảng một hồi, rồi mới từ từ khôi phục lại thần trí.

Y lau đi nước mắt trên mặt, dịu dàng nói: “Liên đệ, người nằm ở đây nhất định không thoải mái, ta ôm người về phòng ngủ.”

Y muốn ôm lấy cơ thể Dương Liên Đình, nhưng bụng quá lớn, không thể gập người lại.

Đông Phương Bất Bại dường như lúc này mới nhớ ra tình trạng của mình. Y đành đỡ Dương Liên Đình lên vai, chậm rãi đứng dậy.

Y cố hết sức kéo Dương Liên Đình, chỉ cảm thấy người mềm nhũn nặng nhọc không khống chế được, di chuyển vô cùng bất ổn.

Một tay y đỡ thắt lưng, một tay ôm Dương Liên Đình. Thân thể nặng nề, đầu Dương Liên Đình vô lực gục xuống vai y, hai chân gàn như lê trên mặt đất.

Đông Phương Bất Bại đau lòng kịch liệt, nếu không hết sức nhịn xuống, nước mắt sẽ lại tràn ra.

Y đưa Dương Liên Đình qua phòng khách, đang muốn đi tiếp về phòng ngủ, không ngờ vừa đi đến cạnh bàn ăn, đột nhiên thấy đau bụng khủng khiếp. Đông Phương Bất Bại bất ngờ không kịp chuẩn bị, bật kêu ra tiếng, lại lỡ tay để Dương Liên Đình bị rơi xuống đất.

“Liên đệ... A —— “

Đông Phương Bất Bại ôm bụng, không đứng thẳng lên được, may có bàn ăn bên cạnh, y chống tay xuống làm điểm tựa, miễn cưỡng ổn định thân thể.

“Đau quá...”

Đông Phương Bất Bại vì vừa bị đau mà mặt mũi đều nhả cả lại, cố gắng thở dốc từng hơi. Vất vả lắm mới đỡ đau, trên trán đã phủ một tầng mồ hôi.

Lúc này y thấy Dương Liên Đình còn đang té trên mặt đất, vừa đau lòng vừa hổ thẹn chính mình.

“Liên đệ, đều là ta không tốt, có làm người đau không?”

Dương Liên Đình vẫn một bộ dáng ngủ say không nhúc nhích, giống như vừa rồi bị ngã đau cũng không ảnh hưởng chút nào đến hân đang yên giấc.

Lấy kinh nghiệm giang hồ nhiều năm của Đông Phương Bất Bại, dĩ nhiên cũng từng thấy qua chuyện như vậy. Y hoài nghi liệu có phải Liên đệ trúng độc hay không? Nhưng lại không phát hiện bất cứ dấu vết nào.

Y cắn răng, cố gắng hết sức đỡ Dương Liên Đình đang nằm trên mặt đất dậy, đi về phòng ngủ.

Không ngờ vừa bước gần đến giường, trong bụng lại bùng lên một trận đau đớn.

“A, a a——“

Đông Phương Bất Bại mặt tái nhợt, mồ hôi rơi xuống từng giọt.

Đau quá! Đau đến nỗi y suýt chút nữa ngã xuống. Nhưng y vừa mới đỡ ngã Dương Liên Đình một lần, nên lần này dùng hết sức đứng vững.

Đông Phương Bất Bại đứng yên cố gắng hô hấp, hai chân run rẩy, cơ thể co quắp, lấy một tư thế kỳ lạ cố ôm lấy bụng mình, đúng là chưa ngã.

Thật vất vả đưa được Dương Liên Đình lên giường, trên người Đông Phương Bất Bại đã đầm mồ hôi. Y run run lấy chăn phủ lên người Dương Liên Đình, còn mình thì ngồi bên giường, ôm bụng không ngừng thở dốc.

Y tuy chưa từng sinh con, nhưng vừa rồi chịu luân phiên hai trận đau đớn, so với trước đây còn đau hơn nhiều, cũng lẽ mờ đoán ra tình hình không ổn.

Y cúi đầu nhìn bụng mình, thai nhi bên trong giống như đang tập võ, bụng thì thoáng lại lồi lên một cái.

Đông Phương Bất Bại lau mồ hôi trên mặt, buồn buồn nói với hải tử: “Ngoan, người phải nghe lời một chút, hôm nay không được nghịch... Cha người còn đang hôn mê bất tỉnh, nương người muốn đi tìm người đến cứu hân. Người phải thật ngoan, không được phá nương.”

Giống như để đáp lại lời y, y vừa dứt tiếng, chỉ cảm thấy bụng căng lên, như biến thành khối đá, đau đớn như thủy triều liên tục dâng lên.

“Ư—— ”

Đông Phương Bất Bại không tự chủ được nắm lấy khung giường, cắn chặt răng mới ngăn mình không hét lên.

Đợt trận đau này qua, Đông Phương Bất Bại mặt đã trắng bệch. Hiện tại y cuối cùng cũng hiểu, sợ rằng mình sắp sinh rồi.

Y không ngờ hải tử lại muốn ra trong tình huống thế này, y không chỉ không biết phải ứng phó thế nào, thậm chí ý cũng không phải phụ nữ. Nghĩ đến đây, trong lòng lại vừa hoảng vừa sợ, quay lại nhìn Dương Liên Đình đang nhắm mắt nằm trên giường.

“Liên đệ, người mau tỉnh lại, hải tử của chúng ta sắp sinh rồi... Liên đệ, Liên đệ, người mau mau tỉnh lại. Đừng để ta một mình...”

“Rox, người có thể trật tự ngồi xuống không. Cứ đi tới đi lui mãi.”

Yam đảo đảo con mắt đen như bảo thạch, kỳ quái nhìn tinh thần thể của Dương Liên Đình đi đi lại lại khắp khoảng không gian trước mặt.

Bởi vì trạng thái tinh thần thể của bọn hắn thực tế không có thực thể, cơ thể của bọn hắn được trụ sở bảo quản, chỉ tự động hiện ra ảo ảnh nhục thể thôi.

Nếu chỉ là ảo ảnh của tinh thần thể, còn biểu hiện ra vẻ sót ruột của nhục thể (đi đi lại lại) thì cũng hơi bị kỳ quái.

Thực ra Yam cũng rất lo lắng, vì đời trước của mình từng gây chuyện, nên điện hạ nhà hắn vẫn còn nghi ngờ hắn rất nhiều, không kể bây giờ điện hạ còn mang bầu với hắn, tính tình nóng nảy càng trầm trọng. Yam rất lo đến lúc mình trở về liệu điện hạ nhà hắn đã hủy luôn cái hoàng cung chưa.

Nhưng lúc này có lo lắng đến mấy cũng không trở về được. Nhìn Ander bình tĩnh tự nhiên ngồi xuống một đụn cát ảo, còn bưng theo ly rượu để trước mặt, giống như rất an nhàn. Yam thật bội phục hắn. Thật ra tình huống của nửa kia của Ander mới là đáng lo nhất trong ba người.

“Trong lòng ta rất bất an, cảm thấy có chuyện không ổn.” Dương Liên Đình khó mà miêu tả nỗi cảm thụ trong lòng.

Mặt khác hai người kia có vẻ rất hiểu. Ander ngẩng đầu nhìn hắn: “Rox, ổn định sóng tinh thần của người lại, thử cảm nhận giác quan thứ bảy của người, có lẽ người có thể cảm ứng được với nửa kia của mình.”

Yam nói: “Ander, có phải này giờ người đang thử không?”

Ander lắc đầu, thản nhiên nói: “Không có. Y có rất nhiều chuyện, ta cũng không phải kẻ quan trọng nhất. Ta không muốn làm phiền đến y.”

Yam nhìn hắn một cái, cũng không nói gì. Làm bạn tốt, nên biết chuyện gì nên hỏi, chuyện gì không nên. Hắn hiện tại đang quyết tâm, ổn định sóng tinh thần của mình, cố liên hệ cùng nửa kia của mình. Dù sao nửa kia của hắn từng bị động thai, mà lần này mình còn hồn lìa khỏi xác, Yam rất lo phản ứng của người yêu.

Dương Liên Đình nghe lời khuyên của Ander, chậm rãi trấn định lại. Y ngồi xuống, nhắm hai mắt, bắt đầu cố gắng khống chế tình cảm cùng sóng tinh thần của mình, cố tìm đường liên hệ giữa không gian.

Ba người nhất thời yên tĩnh lại. Chỉ có Ander nhìn ánh mắt chuyên tâm của hai người kia, trong con mắt xanh lam sâu thẳm, nhiễm một màu buồn man mác.

“Đau quá...” Đông Phương Bất Bại ngã xuống thành giường, nghiêng người ôm bụng, toàn thân đều là mồ hôi.

“Liên đệ... Ta hình như, thật sự sắp sinh rồi... Người... mau tìm...”

Đông Phương Bất Bại nhìn Dương Liên Đình nằm trước mặt mình, cố hết sức kéo tay hắn, đặt chặt chẽ lên bụng mình, cắn răng nói: “Nếu người không tỉnh lại, hài tử của chúng ta có thể, có thể...”

Y không thể nói lời chẳng lành, nhưng mà trong lòng sợ hãi lắm.

Vô công cái thể thì sao? Quyền khuyển thiên hạ thì sao? Đối mặt với sứ mạng sinh sản chỉ phụ nữ mới có này, Đông Phương Bất Bại không biết phải làm sao. Khi y nói với Dương Liên Đình cứ việc mổ phanh bụng mình lấy con ra, không phải là nói đùa, y đã thực sự nghĩ như thế.

Hiện tại từng trận đau đớn trong bụng dâng lên, y thực sự không biết nên làm thế nào.

Nhưng mặc kệ y có hồ loạn đến thế nào, Dương Liên Đình vẫn không phản ứng, dần dần y tuyệt vọng.

Y vừa thăm dò nội tạng bên trong cơ thể Dương Liên Đình, vẫn không thấy chút gì. Rõ ràng... Rõ ràng là sáng nay vẫn còn tốt.

Đông Phương Bất Bại nhắm hai mắt lại.

Không được! Y tuyệt đối không thể bỏ cuộc! Nếu bây giờ y ngã xuống, Liên đệ của y làm sao bây giờ? Hài tử của hắn làm sao đây?

Muốn cứu Liên đệ của y! Muốn cứu hài tử của y!

Đông Phương Bất Bại chau mày, nghĩ cách. Nhưng cơn đau dưới bụng luôn phá rối ý nghĩ của y, khiến y nhin không được phải cần gối.

Đột nhiên trong bụng đau đốn kinh khủng, sau đó hạ thể có chút dính ướt, có dịch thể không thể khống chế trào ra từ trong người y.

Đông Phương Bất Bại đau đến rên lên.

Y ôm bụng đứng dậy, muốn xem là chuyện gì, nhưng bụng quá lớn cản trở tầm nhìn của y, y vẫn không biết có chuyện gì.

Uống cho Đông Phương Bất Bại thông minh một đời, lúc này y vẫn là mờ mịt vô thố. Y cho rằng mình vừa mất khống chế đi bậy (1), may mà Liên đệ hôn mê chưa tỉnh, nếu không thì không biết xấu hổ đến nỗi nào nữa.

Y không dám nằm lại trên giường, sợ làm bẩn đệm, làm Liên đệ nằm không thoải mái, liền chậm chạp ngồi dậy, bám lấy mép giường chuyển sang ghế dài.

Nhìn người đang mê man trên giường, lại nhìn bụng mình nhúc nhích, đau đốn vô cùng, Đông Phương Bất Bại cắn cắn răng, lần nữa cố hết sức đứng dậy, lảo đảo đi ra ngoài.

38. Chương 38

Edit: Robin

38

Dương Liên Đình nói: “Ander, Yam, chúng ta không thể cứ ngồi đây mà đợi. Nếu máy liên lạc không sửa chữa kịp thời, rất có thể chúng ta khó mà quay lại thế giới thí nghiệm đúng lúc. Nếu không quay lại kịp, nhục thể của chúng ta sẽ rơi vào trạng thái mê man, hoặc rất có thể sẽ mất luôn sức sống.

Yam gật đầu: “Đồng ý. Chúng ta nên bàn bạc thêm với Len, xem có còn cách khác để quay lại thế giới thí nghiệm không.”

Ander đứng dậy, ưu nhã vẫy tay, sau cái vẫy tay một vẫy thể như một tấm gương hiện ra giữa bàn tay.

“Len, ra đây, mau trả lời.”

Ngữ khí của Ander quá mức nghiêm túc, lạnh lung, Dương Liên Đình cùng Yam nhất thời đều giật mình.

Hình ảnh Len tuyệt đẹp xuất hiện ngay lòng bàn tay Ander, mặt nở nụ cười hoàn mỹ, nói: “Chuyện gì?”

“Tình hình của máy liên lạc thế nào?”

“Đang sửa chữa rất tốt. Không cần lo lắng. Ta đang quan sát tình huống nửa kia của các người, không có vấn đề gì.”

Ander nói: “Đã thế, trước khi máy liên lạc sửa xong, đừng giám thị chúng ta, tắt toàn bộ sóng giám sát của không gian này!”

Len sửng sốt, Dương Liên Đình cùng Yam đều nhận ra phản ứng rõ ràng của Len.

“Cái này không đúng quy định...”

Ander lạnh lùng ngắt lời hắn, con ngươi màu lam băng lãnh phảng phất như tỏa ra hàn khí, đồng thời vẫn tuyệt đẹp, cũng khiến người khác phải sợ hãi.

“Len, trụ sở phê chuẩn thời gian gặp mặt của chúng ta là mười phút vũ trụ. Chúng ta chấp nhận bị giám thị trong thời gian đó, cũng bị vậy trong này. Hiện tại vì trụ sở mà chúng ta không thể quay lại thế giới

thí nghiệm đúng lúc, như vậy khoảng thời gian này chúng ta tự do, không chịu khống chế giam giữ nào cả. Ta yêu cầu nhân quyền cơ bản của vũ trụ, trong khoảng thời gian này xóa bỏ mọi giám sát khống chế với chúng ta.”

Len đáp: “Ta phải đi xin chỉ thị của giáo sư.”

“Đương nhiên. Nhưng tốt nhất người nên hỏi đáp lại chúng ta nhanh một chút, ta muốn đầy đủ quyền hạn pháp luật đối với khoảng thời gian này. Nếu không ta khó mà đảm bảo sau này khi thí nghiệm kết thúc sẽ không có ảnh hưởng xấu nào đối với trụ sở.”

Len giống như bị nghẹn lời, vội vàng ngắt liên hệ xin ý kiến giáo sư.

Dương Liên Đình thần sắc ngưng trọng: “Ander, chuyện này là sao?”

Ander lắc lắc đầu, ý bảo đợi hồi sau sẽ nói.

Len rất nhanh quay lại, nói: “Giáo sư đồng ý. Hiện tại toàn bộ thiết bị khống chế giám thị đều ngắt, trước khi máy liên lạc vận chuyển sửa xong các người hoàn toàn tự do trong không gian dự bị này.”

Ba người nghe vậy, lập tức triển khai tinh thần thể kiểm tra trong không gian, xác nhận trừ sóng tinh thần của bọn họ ra xác thực không có cảm ứng giám thị nữa.

Yam nói: “Ander, có phải người có chuyện cần nói không?”

Ander mỉm cười, nói với hai người: “Các người có từng nghĩ muốn hỗ trợ lẫn nhau không?”

Dương Liên Đình và Yam đồng thời sửng sốt.

*

“Ân... A —— hô, hô...”

Đông Phương Bất Bại mồ hôi đầy đầu, một bên thấp giọng rên rỉ, một bên run rẩy viết xong chữ dưới tay: Điều khẩn cấp Bình Nhất Chỉ lên Hắc Mộc Nhai.

Chỉ là mấy chữ ngắn ngủi này, y phải làm đến ba lần, mới viết lại được bút tích khí độ bình thản hoàn mỹ thường ngày của mình lên giấy.

Y vài lần bị cơn đau kịch liệt làm ngắt quãng, hơn nữa vì bụng quá lớn, không thể ngồi hẳn trước bàn, cuối cùng đành bất đắc dĩ cười, cố sức đứng dậy, duỗi cánh tay lên bàn viết.

Đông Phương Bất Bại sắc mặt tái nhợt, lưng lay sắp ngã. Y một tay chống lên bàn, một tay đỡ thắt lưng, dùng một lát, rồi vươn tay kéo ngăn kéo nhỏ bên cạnh bàn.

Công việc giáo chủ y đã sớm giao cho Dương Liên Đình, tất cả giáo vụ đều do Dương Liên Đình xử lý tịa thư phòng này.

Lệnh bài của giáo chủ vẫn im lặng nằm trong ngăn kéo, Đông Phương Bất Bại đã rất lâu không nhìn thấy nó. Lúc này nắm nó trong tay, trong lòng không có bất cứ cảm giác gì, chỉ thấy bị hài tử làm đau.

Đông Phương Bất Bại cắn răng, cũng không nhớ mình dùng lệnh bài của giáo chủ thế nào, hay viết lệnh ra sao. Y chỉ cảm thấy hai chân mềm nhũn, thân thể nặng nề không ngừng khuỵu xuống.

Suốt hơn ba mươi năm sống trên đời, y chưa từng một giây chột vật đến thế, đau đớn đến thế. Cho dù ngày trước bị mười người của chính đạo vây công, thân bị trọng thương, y cũng không thấy khổ sở bằng một phần như hôm nay.

Trước kia mệnh lệnh giáo chủ luôn là Dương Liên Đình đến Thành Đức Đường ban. Nhưng ở mặt sau của nơi ẩn cư này có một nhà gỗ nhỏ, trong nuôi chim bồ câu, trực tiếp đưa mệnh lệnh xuống chân núi.

Đông Phương Bất Bại men theo vách tường, gian nan đi đến nhà gỗ nhỏ ở phía sau.

“Ân, ân ... Ách ——” Nhưng dù y cắn răng bật máu, vẫn không ức chế được rên rỉ.

Đông Phương Bất Bại kéo lê thân thể đến được nhà gỗ, lúc này xương hông đã ả ả đau đớn, hình như dưới áp lực của bụng, xương hông cũng bị ép đến muốn sụp rồi.

Y tìm được một con bồ câu, để nó đậu trên tay, nghĩ muốn buộc lệnh vào chân nó. Nhưng một trận đau đớn trong bụng ập đến, y nắm chặt tay, chẳng may bóp chết cả con bồ câu kia.

Đông Phương Bất Bại tựa vào tường thở dốc, bụng nhô cao như có thể nhìn thấy thai nhi đang chuyển động bên trong. Y thực sự chịu không nổi nữa, mồ hôi chảy ròng ròng. Đi một đoạn này, càng tràn ra nhiều dịch thể.

Đông Phương Bất Bại bất lực, đợi cơn đau qua đi, ném con bồ câu đã nát bầy xuống đất, lại duỗi tay, với một con khác, buộc thư lệnh lên chân nó thật nhanh, sau đó thả ngay nó ra trước khi một trận đau khác lại ập tới.

Làm xong hết, mới cảm thấy nguôi ngoai phần nào.

Đông Phương Bất Bại thở sâu, cúi đầu nhìn bụng mình, hai mắt đau khổ, khóe miệng lộ ra một mặt cười.

Y nhẹ nhàng, giống như đang buông một lời thề, nói nhỏ với bụng mình: “Bảo bối ngoan, nường nhất định để người bình an sinh ra.”

Y chậm rãi xoay người, không biết là muốn đi đến đâu. Nhưng nửa lết nửa bò đến được nhà chính, đột nhiên đau đớn cực độ trong bụng ập đến dồn dập, y nhịn không được, thất thanh một tiếng, té xuống đất.

“Rox, Yam, Ander. Máy liên lạc sửa xong rồi, các người có thể trở về.”

Thanh âm của Len đột ngột xuất hiện trong không gian.

Yam nhíu mày: “Nhanh thế? Không phải nói cần một giờ vũ trụ à?”

Len cười: “Hiệu quả nhanh không tốt à? Dù sao thời gian này các người cũng bị thoát ly thí nghiệm, phải xa người yêu. Giáo sư cũng lo lắng các người xảy ra chuyện, nên khẩn cấp tu sửa, nên sửa nhanh.”

Dương Liên Đình không kiên nhẫn nói: “Rồi rồi. Mau dịch chuyển chúng ta về đi.”

Hắn rất vội vàng. Vừa rồi khi hắn ổn định sóng tinh thần, lấy giác quan thứ bảy cùng liên hệ với thế giới kia, ẩn ẩn dò xét dao động tinh thần của thai nhi không bình thường. Ngược lại sóng tinh thần của Đông Phương Bất Bại một tia cũng không cảm nhận được.

Tình huống ấy làm hắn bất an cực độ. Nếu tính thời gian không sai, hắn đã rời khỏi thế giới ấy hơn sáu tiếng rồi.

Đoạn thời gian này...Hắn không dám tưởng tượng Đông Phương Bất Bại phát hiện ra nhục thể bất động của mình sẽ có phản ứng như thế nào nữa.

Đồng dạng lo lắng còn có Yam. Hắn biết điện hạ nhà mình mặc dù bên ngoài mạnh mẽ, nhưng bên trong lại là người yếu ớt đa cảm. Mặc dù điện hạ tính khí táo bạo, thậm chí cũng cso thể nói là tàn bạo, nhưng đối với mình yêu sâu đậm, luôn nghe lời mình. Nếu điện hạ phát hiện mình ngồi trong thư phòng bất động mê man bất tỉnh... Yam không dám nghĩ liệu điện hạ có thể vì thế mà nổi điên hay không.

Ba người chỉ có Ander bình tĩnh nhất, cũng chấp nhận là người cuối cùng được đưa về.

“Rox, Yam, đừng quên lời ta nói hôm nay. Chúc các người may mắn.” Hắn mỉm cười tạm biệt hai người.

Dương Liên Đình cùng Yam liếc nhau.

Đề nghị vừa rồi của Ander thực làm bọn hắn chấn kinh, nhưng cả ba người đều là phần tử tinh anh cấp A+, tất nhiên cũng vô cùng hứng thú với đề nghị này.

Thí nghiệm này mặc dù có quyền lực của chính phủ can thiệp, nhưng thực hiện ở một ngôi sao ở vũ trụ khác, không hẳn bị người khác chú ý quá nhiều. Mà thí nghiệm lần này sở dĩ có thể được chính phủ phê chuẩn thừa nhận, cũng thu được đầu tư để triển khai, đều là nhờ gia tộc của ba người tinh anh Dương Liên Đình tham gia thí nghiệm đứng phía sau ủng hộ

39. Chương 39

Edit: Robin

39

Gia tộc của Dương Liên Đình vốn là một trong những gia tộc giàu có và có thế lực kinh khủng nhất trong vũ trụ. Không kể, hầu hết tiền tài dốc vào đầu tư cho thí nghiệm lần này đều là một trong những hạng mục ủng hộ nghiên cứu của gia tộc nhà hắn.

Trong xã hội nhân loại ngàn năm sau, gần như mỗi cá nhân đều có cuộc sống xa hoa, hai chữ bần cùng đã hoàn toàn biến mất trong xã hội đồng tiền sung mãn này. Nhưng tài phú vẫn giúp nâng tầm quyền lực, khiến người khác phải ngưỡng vọng, là giat ọc nắm giữ được càng nhiều tinh hoa.

Mà Yam, vốn đến từ một gia đình làm chính trị, rất có quyền lực ở phương Bắc. Sở dĩ hắn tham gia thí nghiệm này, ngoài việc vì hắn là cấp A+ tinh anh ra, cũng vì gia tộc hắn trong suốt cả trăm ngàn năm dài đằng đẵng qua, chỉ có một mình hắn là con dối nổi được sinh ra. Là một gia tộc có thế lực chính trị thâm hậu, gần như nắm giữ cả nửa số gia tộc ở phương bắc, mà không có người nổi dối thì quả là chuyện đáng sợ.

Còn Ander đến từ một gia đình quân sự. Sau cuộc chiến với thực dân ngoài hành tinh, gia tộc hắn cũng có quyền lực và lực lượng mạnh hơn. Điều ấy khiến Ander so với Dương Liên Đình và Yam có phần nội liễm hơn, nghiêm túc lạnh lùng, trên người luôn toát ra vẻ kỉ luật nghiêm trang, tư duy cũng càng cẩn thận, thâm trầm.

Thế giới tương lai các thế lực quân sự, tài phú, chính trị điều hành theo phương thức kiểm chế lẫn nhau, khiến ba người không chỉ từ nhỏ thân quen, còn có mối quan hệ ràng buộc mật thiết lợi ích khó phân tách.

Lần thí nghiệm này, ngoài việc cống hiến cho nhân loại, thực ra mục đích quan trọng nhất là giúp bọn hắn tìm được nửa kia của mình, cũng có thể sinh ra con nổi dối khỏe mạnh. Bọn hắn dù sao cũng là người thừa kế của gia đình mình. Cho nên đối với ba người, chỉ cần có thể đạt được mục đích của mình, thì dù có vi phạm quy định của thí nghiệm đi nữa cũng chẳng sao. Giáo sư cũng không thể làm gì được họ.

Cho nên đối với đề nghị của Ander, bọn hắn rất có hứng thú, cũng nghiêm chỉnh suy nghĩ.

Dương Liên Đình nhìn bọn hắn thật sâu, ba người cùng cười, rất ăn ý.

Thanh âm của Len từ xa truyền tới: “Ngưng tụ tinh thần thể. Chuẩn bị tiến hành dịch chuyển. Mười, chín, tám, bảy, sáu, năm, bốn, ba, hai, một, tinh thần thể thoát ra, vận chuyển không gian, phóng!”

Tinh thần thể của Dương Liên Đình có cảm giác nhục thể trở lại, lập tức cảm ứng được một cỗ tinh thần dao động hỗn loạn, lực lượng mặc dù không lớn, nhưng rất mạnh, khiến người khác dễ dàng cảm thấy lực phá hoại của nó.

Dương Liên Đình kinh ngạc, nhanh chóng xoay người ngồi dậy, chạy vội tới phòng khách, bị một màn trước mắt làm choáng váng kinh hãi.

Đông Phương Bất Bại quần áo chật vật nằm dưới sàn nhà, hai bắp đùi trắng tuyết mở rộng, dưới thân một mảng ướt đầm, còn lẫn tơ máu. Trang phục bị y xé loạn, lộ ra cái bụng cao cao.

Lúc này Đông Phương Bất Bại, khắp mình mẩy đều là mồ hôi, tóc đen tán loạn trên vai trên đất. Trong tay y cầm một mảnh sứ, đang run rẩy muốn vạch xuống bụng mình, đột nhiên thấy Dương Liên Đình xuất hiện trước mặt, ngây người.

Ngay lúc này, trong bụng lại dâng lên một trận đau đớn kinh khủng, thai nhi giống như mặc kệ mà liều mạng, muốn chui ngay ra khỏi bụng mẹ.

“A —— ”

Đông Phương Bất Bại bị đau kêu lên, mảnh sứ trong tay bị bóp nát, cạnh sắc cửa sâu vào tay y.

“A a ——Liên đệ...”

Y ôm bụng thở ra, nước mắt cũng không nhịn được, hòa cùng mồ hôi chảy xuống, hai mắt đầm nước.

Dương Liên Đình nháy mắt liên hiểu chuyện gì xảy ra.

Đông Phương Bất Bại hiển nhiên đã ở đây một lúc lâu, không nhúc nhích được, cũng không sinh thai nhi ra được. Y nóng lòng, kéo khăn trải bàn xuống, làm rơi tất cả đồ ăn được chuẩn bị từ trưa.

Bát đĩa rơi xuống vỡ ra, y chọn lấy một mảnh sứ sắc bén nhất, xé tan y phục của mình, rõ ràng là đang muốn mổ phanh bụng mình tự lấy hài tử ra.

Dương Liên Đình ra một thân mồ hôi lạnh.

Hắn không dám tưởng tượng nếu mình chỉ về trễ mấy phút thôi, thì tại ngôi nhà nhỏ nhỏ nơi hắn cùng Đông Phương – người hắn yêu nhất trên đời ẩn cư, sẽ phát sinh chuyện bi thảm không cách nào cứu vãn.

“Đông Phương —— ”

Dương Liên Đình tiến đến, vũng vàng ôm lấy Đông Phương Bất Bại.

“Người sẽ không sao, không được làm chuyện điên rồi!”

Đông Phương Bất Bại gần như ngay lập tức quay lại ôm hắn, hai mắt phấp phồng, cổ họng khàn khàn, hư nhược nghẹn ngào nói: “Liên đệ, ta hết cách, ta không sinh được... Mau, mau giúp ta... Ủ, a —— ”

Dương Liên Đình cảm nhận được thai nhi đang bạo động. Vừa rồi khi hắn tỉnh lại đã cảm nhận được sóng tinh thần điên cuồng, đúng là đến từ nhục thể thành thực của thai nhi trong bụng Đông Phương Bất Bại này. Rất có thể nó cảm thụ được dao động tinh thần từ cơ thể mẹ, biết Đông Phương Bất Bại định mổ phanh chính mình để đưa nó ra, nhất thời nôn nóng, muốn giải trừ đau đớn cho cơ thể mẹ thật nhanh, nên mặc kệ bộc phát ra bao nhiêu năng lượng cũng hết sức vùng vẫy muốn đi ra.

Dương Liên Đình ôm chặt Đông Phương Bất Bại, bế về phòng ngủ, đặt y lên trên giường, sau đó tách hai đùi y ra, huyết khẩu kia cũng mở ra như nữ tử, rộng chừng mười ngón tay nhét vừa, để thai nhi có thể đi ra.

Hắn đưa tay vào thăm dò, gần như có thể chạm vào đỉnh đầu thai nhi.

“Đông Phương, ta sờ thấy đầu hài tử rồi! Ta sờ thấy đầu nó! Người mau dùng sức, dùng sức rặn nó ra!”

“Ta, không được...” Đông Phương Bất Bại vô lực nằm trên giường, từ chiều đến giờ đã ba bốn tiếng, thẳng đến khi trời tối đen, trong bụng vẫn không ngừng đau đớn, đau đớn vô cùng, đau đến nỗi y không tự chủ được rạn chân ra, không tự chủ dùng sức, không tự chủ mấy lần cố gắng đứng dậy, lại mất tự chủ mà liên tục ngã xuống mặt đất lạnh như băng.

Nhưng mà hài tử vẫn không chịu ra.

Y có thể cảm nhận được thai nhi đã đến rất gần. Nhưng lúc ấy y cũng hết cách, trong đầu chỉ có một ý nghĩ, chính là tìm cách để hài tử ra được!

Nhưng mà qua bao nhiêu thời gian hành hạ, hài tử lại dừng tại chỗ, ra không được, Đông Phương Bất Bại dần dần tuyệt vọng, hơn nữa thống khổ đau đớn khiến y không thể nhẫn nại, cuối cùng vẫn quyết định tự mổ phanh bụng mình ra. Chỉ là trong tay y không có vũ khí nào, trong lúc cấp bách kéo lấy khăn trải bàn, muốn dùng mảnh sứ vỡ để thay thế.

Dương Liên Đình cũng lo lắng, não bộ lập tức lục tìm trong đồng tư liệu Len truyền cho. Hắn mặc dù chưa từng làm qua, nhưng năng lực bất chước rất tốt, liền dựa theo phương pháp được cung cấp, trước tiên rờ lên bụng Đông Phương Bất Bại, xác định vị trí thai nhi hoàn toàn bình thường.

Đông Phương Bất Bại bị hắn ấn phát đau, nhưng cắn răng nhịn xuống.

Dương Liên Đình lại dò xét cửa mình của y, phát hiện chỗ đó nhờ sinh ra sinh mệnh tinh thần thể mà có cải biến, nhưng vẫn còn rất nhỏ hẹp.

Cái này không hết cách. Cho dù có là nữ nhân sinh con cũng có tình huống khó sinh. Trong tương lai nếu có chuyện như vậy nhất định sẽ mổ đẻ, hoặc có người giúp sinh. Nhưng trong điều kiện xã hội này thì không có khả năng ấy.

Dương Liên Đình bó tay, đành dùng phương pháp giáo sư kiến nghị, lợi dụng tinh thần thể mở đường, mở rộng cửa mình cho Đông Phương Bất Bại để thai nhi có thể nhanh chóng đi qua.

Chuyện như thế rất nguy hiểm đối với tinh thần thể yếu ớt, không thể kéo dài, nếu không sẽ có kết quả tồi tệ khó vãn hồi. Nhục thể nhân loại quá yếu ớt, nếu dùng không cẩn thận sẽ làm ra chuyện hối hận cả đời.

Dương Liên Đình thở sâu, nhớ tới đề nghị của Ander và Yam. Vì một nửa kia của Ander từng sảy thai, cho nên rất có kinh nghiệm. Hơn nữa hắn cũng từng dùng năng lực tinh thần của mình giúp nửa kia. Đây là kinh nghiệm quý giá cho Dương Liên Đình.

“Đông Phương, nhẫn nại một chút, ta đến giúp ngươi.”

Dương Liên Đình nắm chặt tay Đông Phương Bất Bại, truyền năng lượng cho y.

Đông Phương Bất Bại một mình chống đỡ, cả thể xác và tinh thần đều kiệt quệ, không chỉ là cơ thể đau đến rã rời, còn thêm bị hành hạ vì Dương Liên Đình mê man bất tỉnh khó hiểu, khiến y càng sốt ruột đau lòng. Hiện tại thấy Dương Liên Đình tỉnh lại, còn đứng bên cạnh mình, còn nắm tay mình thật chặt, dần dần bình ổn lại, yên tâm phần nào.

Y nhìn Dương Liên Đình, giống như đau đớn trong người đã giảm đi rất nhiều.

“Liên đệ, ta không sợ. Chỉ cần... Chỉ cần ngươi cùng hài tử bình an... ta... Ta cái gì cũng không sợ...” Y cắn răng, nói ngắt quãng, ánh mắt trở nên kiên định vô cùng, trái tim cũng dũng cảm lên.

Một khắc này, y giống như lại trở về làm Đông Phương Bất Bại đệ nhất thiên hạ, không sợ bất cứ thứ gì.

Dương Liên Đình nhìn y thật sâu, một bên nhẹ nhàng an ủi, một bên từ từ triển khai tinh thần thể của mình, bao bọc lấy tinh thần thể sơ đẳng của Đông Phương Bất Bại.

Đông Phương Bất Bại dần dần cảm thấy thoải mái hơn. Không phải là nhục thể, mà là trong tinh thần có một loại dễ chịu, nhẹ nhàng, mịt mờ mông lung.

Y chậm rãi thả lỏng, cơn đau đớn hành hạ y cả ngày dường như cũng trở nên xa xôi.

Đột nhiên, một khắc kỳ diệu, y giống như... hoảng hốt cảm nhận được một cổ... một cổ thông tin nào đó đến từ trong bụng mình, hoặc phải nói là một loại năng lượng.

Luồng năng lượng này như một tín hiệu, cũng như một tiếng gọi, khiến lòng y xao động, sinh ra một loại huyết nhục tương liên kỳ lạ, trong cả tâm trí và trái tim, thật khó mà miêu tả ra nổi.

Đó là hài tử của y!

Y không hiểu sao lại có cảm giác như vậy. Y giống như một cao tăng đắc đạo nghe thấy tiếng Phật. Y nghe thấy tiếng của hài tử.

Đây là một dạng cảm ứng.

Đông Phương Bất Bại xúc động, còn chưa kịp nắm bắt phần kỳ diệu này liền cảm thấy một trận đau đơn kịch liệt trong bụng, hạ thể cảm giác như trong nháy mắt bùng nổ mở bung ra.

“A —— ”

Y không kiềm chế nổi hét to một tiếng, toàn thân cương cứng, tiếp theo ý thức liền rơi vào bóng tối.

40. Chương 40

Edit: Robin

Dương Liên Đình nhìn vật nhỏ xíu trong tay, không chỉ kích động vô cùng, còn vừa muốn khóc, vừa muốn cười.

Cục thịt tròn tròn nho nhỏ này, là con của ta sao?

Một cảm giác kỳ lạ nảy sinh trong lòng hắn, dù có thiên ngôn vạn ngữ cũng không miêu tả hết được, nhìn đứa nhỏ trong tay lăm bắm nói: “Tiểu bại hoại, ta là cha ngươi. Đã sớm nói ngươi không được để nương ngươi phải chịu khổ. Thế mà nhìn xem ngươi hành hạ nương ngươi lâu như thế đấy.”

Đứa trẻ mới sinh lúc đầu còn an tĩnh thút thít thở, nhưng nghe được lời hắn nói xong liền giống như bao đứa trẻ khác cất tiếng khóc chào đời. Tiếng khóc kia thật đúng là vang dội, rất khỏe khoắn lanh lảnh.

Dương Liên Đình vội bọc kỹ bảo bảo bằng chăn mỏng, rồi để xuống bên cạnh Đông Phương Bất Bại, tiếp theo bắt đầu kiểm tra cơ thể y, thu dọn đệm giường bữa bãi.

Y xem kỹ, vừa rồi cải tạo tinh thần rất thành công, cũng không lưu lại di chứng gì cho Đông Phương Bất Bại, trừ việc cơ thể vẫn đang đào thải nhau thai ra ngoài, tất cả đều không có vấn đề gì. Thậm chí dưới việc cải tạo tinh thần thể của hắn, hậu huyết của Đông Phương Bất Bại cũng không lưu lại miệng vết thương quá lớn.

Dương Liên Đình hít sâu, thấy Đông Phương Bất Bại lâm vào hôn mê, cảm thấy như thế cũng tốt cho y, dù sao cũng vừa bị sóng tinh thần tấn công rất mạnh, còn chịu nhục thể đau đớn, bản năng của nhân loại là lấy hôn mê để tự chữa lành, như thế là bình thường.

Dương Liên Đình bận rộn đến nhà tắm chuẩn bị nước ấm, lại chạy về mang bảo bảo đến tẩy rửa, còn ôm theo Đông Phương Bất Bại, đổi lại chăn nệm trên giường.

Hắn thấy Đông Phương Bất Bại không có dấu hiệu sắp tỉnh, liền nói với bảo bảo: “Bảo bối ngoan, ngươi ở đây với nương, cha đi thu thập chuyện bên ngoài.”

Tiểu bảo bảo thoải mái nằm trong chăn tã, miệng vẫn còn lăm rầm khóc, ậm ừ như đáp lại phụ thân.

Đông Phương Bất Bại lúc hôn mê cũng không an tâm, trong lòng vẫn lo lắng, sốt ruột. Nhưng mà y càng muốn mở mắt ra, càng không mở được.

Nghe thấy bên tai có tiếng trẻ con khóc khe khẽ, càng khiến y thêm bất an. Tinh thần lực nháy mắt đề cao, đột nhiên tỉnh dậy.

Y mở bừng hai mắt, phát hiện mình đang nằm trên giường, ác mộng lúc sinh giường như thật xa xôi. Y vội vã bật dậy, thấy bên cạnh mình có một cục thịt tròn tròn nho nhỏ mũm mĩm nằm trong chăn mềm tã lót.

Đông Phương Bất Bại nháy mắt có cảm giác như mình đang mơ.

Đây là... bảo bảo của y sao? Là y sinh ra ư? Thật sự là từ trong cơ thể y chui ra, là bảo bảo huyết nhục tương liên với y?

Đông Phương Bất Bại ngây dại nhìn đứa trẻ chăm chú, qua một lúc lâu, mới nhẹ nhàng vươn tay, cẩn thận nhẹ nhàng sờ vào khuôn mặt mềm mịn của đứa nhỏ.

Bảo bảo cảm nhận được y vuốt ve, theo chuyển động tay của y mà đầu nhỏ cũng động động. Chỉ là hai mắt vẫn nhắm chặt, giống như đang ngủ, lại giống đang khóc lóc nỉ non.

“Bảo bảo... con ngoan của nương.”

Đông Phương Bất Bại yêu thương khẽ gọi, đáy lòng dâng lên cảm giác thỏa mãn vô cùng.

Đây là con của y! Thực sự chính là con của y.

Y cẩn thận ôm đứa nhỏ vào lòng, vây trong tay, chăm chú nhìn cái mặt nho nhỏ mềm mềm. Qua một hồi, y đột nhiên nhớ đến cái gì, nhẹ nhàng mở tã lót, nhìn dưới thân đứa bé.

Đông Phương Bất Bại sửng sốt, nhất thời thấy có chút khó tin.

“Tiểu bảo bảo... là một nữ hài tử khá ái...”

Đông Phương Bất Bại hai mắt mọng nước, nhin không được, nước mắt theo hai má lăn dài.

Dương Liên Đình vừa tiến vào thì thấy Đông Phương Bất Bại đang ôn nhu bế con gái, nhẹ nhàng đẩy đưa, miệng còn ngân nga hát.

“Người tỉnh thật nhanh.” Dương Liên Đình có chút giật mình, tiếp theo nhanh nhạy vui vẻ phát hiện ra tinh thần lực của Đông Phương Bất Bại đã đề cao cực đại, gần đạt đến cấp K.

“Liên đệ, chúng ta có một nữ nhi...” Đông Phương Bất Bại tựa hồ muốn khóc, hướng Dương Liên Đình cố gắng cười, mặt cau lại cố không để nước mắt chảy ra.

Dương Liên Đình ngồi vào bên cạnh y, cùng y nhìn bảo bảo đang say ngủ, mỉm cười theo: “Đúng vậy. Chúng ta có một nữ nhi, thật khả ái a.” Vừa nói hân vừa cầm lấy tay Đông Phương Bất Bại, dịu dàng nói: “Người chịu khổ rồi, lão bà.”

Đông Phương Bất Bại lẩm bẩm: “Thật giống như nằm mơ... Chúng ta lại có một nữ nhi.”

Cái này so với việc mang thai càng làm y chấn động. Y từng nghĩ qua, y và Liên đệ cùng là nam nhân... Hoặc phải nói y từng là nam nhân, vậy mà vẫn có thể hạ sinh một nữ nhi, có thể sao?

Đông Phương Bất Bại nghĩ đến đây, đột nhiên sợ hãi, vội vàng kéo Dương Liên Đình nói: “Liên đệ, người mau mau kiểm tra xem bảo bảo của chúng ta có vấn đề gì không?”

Dương Liên Đình khó hiểu nói: “Sao lại có vấn đề? Bảo bảo không sao cả, tất cả đều bình thường.”

Đông Phương Bất Bại vẫn lo lắng: “Không được! Ta đã phát lệnh giáo chủ triệu Bình Nhất Chỉ mau chóng lên Hắc Mộc Nhai. Ngày mai lão đến phải để lão kiểm tra cẩn thận cho bảo bảo, nếu có vấn đề gì ta liền giết lão!”

Dương Liên Đình có chút buồn cười. Chuyện này thì liên quan gì đến người ta? Lại nói, nếu bảo bảo thực sự có vấn đề gì thì có gọi Bình Nhất Chỉ đến cũng không kịp, sao còn muốn giết lão?

Bất quá hân hiểu tâm tình của Đông Phương Bất Bại, chỉ cười trừ lắc đầu, cũng không phản bác y.

Đáng thương Bình Nhất Chỉ, đêm hôm còn nhận được lệnh khẩn cấp của giáo chủ, cả đêm chạy vội vàng phóng lên Hắc Mộc Nhai. Lên nhai thì được Dương tổng quản triệu kiến ba giờ, rồi bị đuổi ra. Nhưng kỳ quái là, sau khi Bình Nhất Chỉ xuống núi, thế nào cũng nhớ không ra mình lên núi làm gì.

Lão gõ gõ lên đầu, để một ngón tay lên tự bắt mạch, không thấy bất cứ dấu vết gì, thì thào tự nói: “Kỳ lạ a. Lão tử rất khỏe mạnh, sao bỗng nhiên lại lẩn thẩn thế này?” Giọng vừa dứt, lại dùng sức tự đánh vào đầu: “Ngu rồi! Giáo chủ muốn người nhớ người phải nhớ! Muốn người quên thì người có muốn nhớ cũng không được! Tốt lắm! Tốt lắm! Tốt lắm!”

Lão hét lớn ba lần tốt lắm, rồi mới đi tiếp. Sau khi về đến nhà không nói cho ai biết chuyện lần này lên núi. Cho dù lão có bị lão bà tra hỏi, một chữ cũng không đáp.

Hết cách, ai bảo lão thực sự không nhớ nổi a.

Có sát nhân danh y Bình Nhất Chỉ chẩn bệnh cho cả lão bà lẫn hài tử xong, Dương Liên Đình cuối cùng cũng nhẹ lòng. Tinh thần thể của hân cũng không phải là vạn năng, đối với các loại bệnh của nhục thể này cũng bó tay, có thần y chẩn bệnh chuẩn xác cho thì càng thấy an tâm.

Đông Phương Bất Bại đã có thể đứng dậy. Những vết tích đau đớn hai ngày trước khi y sinh nở đã không nhìn thấy đâu. Nhưng mà Dương Liên Đình vẫn không để y ra gió ra nắng, chỉ được đi lại trong phòng.

Bảo bối nữ nhi của bọn hân, hiện tại đã được Dương Liên Đình chính thức đặt tên là “Dương Bảo Nhi”. Đông Phương Bất Bại đối với đề nghị của hân không phản đối, ngược lại còn thấy tên nữ nhi nhà mình vừa đơn giản lại dễ nhớ, còn thể hiện được tâm ý của cha mẹ.

“Bảo nhi, Bảo nhi, con ngoan của ta...”

Đông Phương Bất Bại cả ngày ôm nữ nhi trong lòng, vui vẻ không kể sao cho xiết.

Hơn nữa nữ nhi rất ngoan, trừ lúc đói bụng hoặc muốn đi vệ sinh sẽ làm nũng, còn thì tuyệt không khóc không nháo, còn bắt chước tiếng của Đông Phương Bất Bại lầm bầm theo, thỉnh thoảng còn phát ra tiếng kêu vui vẻ.

Còn chuyện sữa cho con, Dương Liên Đình sớm đã chuẩn bị, một tháng trước đã nuôi hai con dê mẹ béo tốt ở ngay hoa viên. Theo như tư liệu thì sữa dê gần giống với sữa mẹ nhất, so với sữa bò của thế giới tương lai càng nhiều dinh dưỡng hơn.

Đông Phương Bất Bại vì tự mình không có ngực giống nữ nhân, trong lòng tiếc nuối vô cùng, thỉnh thoảng vẫn thừa dịp Dương Liên Đình không để ý, mở vạt áo ra, đưa đầu ngực vì có mang mà biến lớn của mình nhét vào miệng bảo bảo, cho bé hút. Chỉ là thế nào cũng không có sữa chảy ra, còn hút đến y thấy đau.

Nhưng mà cho dù đau, Đông Phương Bất Bại vẫn “chơi” trò này đến vui vẻ.

Dương Liên Đình ban đầu còn xót y, không muốn để y làm chuyện vô nghĩa này, nhưng sau này thấy y rất chuyên tâm cố chấp cho Bảo nhi “hút sữa”, rất ra dáng “mẹ hiền”, liền để mặc y, tùy ý. Có lúc còn thấy Đông Phương như vậy thật khả ái, sinh bảo bảo rồi còn chưa thỏa mãn, còn muốn có sữa, thật đúng là đầy lòng vẫn hy vọng mình là phụ nữ, một điểm cũng không chịu bỏ sót.

Đông Phương Bất Bại lúc này thật chẳng thua kém bất cứ nữ nhân nào a.

Kỳ thật có một cuộc điều tra tâm lý của thế giới tương lai cho thấy, hầu hết cha đều thích con gái, còn mẹ sẽ thích con trai.

Đông Phương Bất Bại mặc dù tâm lý muốn làm một phụ nữ, nhưng thực tế trên người còn có nhiều đặc trưng nam tính. Dù sao y sinh ra vốn là nam nhân, cũng có hơn ba mươi năm cuộc đời là nam, nên y sủng ái nữ nhi của mình vô cùng, toàn bộ đều là sủng ái của người phụ thân đối với con gái.

Thật khó để dùng lời lẽ hình dung, chỉ có thể xem là một cảm giác khó nói. Nhưng tinh thần lực của Dương Liên Đình rất mạnh, có thể nhạy cảm bắt được tia tình tự này. Cái này làm hắn có chút ưu sầu.

Mặc dù Đông Phương Bất Bại một lòng muốn làm “mẹ hiền”, nhưng thực chất y vẫn là phụ thân. Hai người phụ thân... làm thế nào nuôi dưỡng một nữ nhi đây?

Dương Liên Đình bắt đầu lo nghĩ nữ nhi nhà mình tương lai lớn lên, cơ thể dậy thì thì bọn hắn sẽ đối phó thế nào đây.

Ngay cả Đông Phương Bất Bại, cũng giống như rất nhiều phụ thân khác, bắt đầu cả nghĩ nữ nhi nhà mình khả ái thế này, tương lai nếu bị tên xú nam nhân nào đấy bắt cóc mất thì làm sao bây giờ?

41. Chương 41

Edit: Robin

41

Có hài tử rồi, cuộc sống ẩn cư càng thêm phong phú đặc sắc hơn.

Nữ nhi mới sinh làm cho hai người phụ thân bận bịu luôn tay luôn chân suốt ngày. Đông Phương Bất Bại thì khỏi nói, mà Dương Liên Đình cũng không hề có tí kinh nghiệm nuôi con nào. Cũng may còn có thể trao đổi thông hiểu được hài tử qua tinh thần lực, biết được lúc nào bé khát bé đói. Nhưng luống cuống loạn hết cả lên vẫn là chuyện khó tránh.

Nữ nhi được sinh ra mấy ngày, đột nhiên cơ thể hơi phát sốt, Đông Phương Bất Bại sau khi phát hiện, sợ hãi không biết làm thế nào, Dương Liên Đình cũng tái mặt. Trong thế giới tương lai, chỉ cần đưa hài tử đến bệnh viện điều trị là xong, nhưng mà ở đây lấy đâu ra.

“Làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ?” Dương Liên Đình ôm lấy con đang đưa. Mặc dù trị liệu bằng tinh thần thể của hắn có tác dụng, nhưng hài tử quá nhỏ, hơn nữa đang lúc bối rối hắn không có dũng khí làm.

Vẫn là Đông Phương Bất Bại nhìn xa trông rộng, trước hết bình tĩnh lại, nói: “Ta biết một phương thuốc có thể hạ sốt cho trẻ nhỏ. Ta đi ra ngoài một chút, ngươi trông Bảo nhi.”

Dương Liên Đình trong lòng cuống cuống nên cũng không hỏi nhiều, gật đầu, chuyên tâm ôm con dùng tinh thần thể dỗ dành nó.

Đông Phương Bất Bại ra ngoài, đi ra sau núi, tung mình nhảy xuống.

Y nhớ rõ từng thấy cây thuốc mọc trong rừng rậm kia.

Lúc này y mới sinh xong chưa đầy một tháng, nhưng cũng may nội lực cao thâm, khinh công cao cường, rơi xuống chân núi xong, nhẹ nhàng lướt trên mặt đầm, cẩn thận tìm trong từng lùm cây, cuối cùng mới thấy vị thuốc kia.

Y mừng rỡ chuẩn bị trở về, đột nhiên nghe thấy tiếng hổ gầm, trong rừng rậm có khí tức nguy hiểm của dã thú chuyển động.

Đông Phương Bất Bại nhíu mày, chăm chú theo dõi bụi cây, nhìn thấy một con Bạch hổ khổng lồ đang nằm rạp nhìn mình chằm chằm.

Đông Phương Bất Bại lạnh lùng cười. Nếu là bình thường, y nhất định sẽ bắt con hổ này, cắt đầu hổ làm tiêu bản, lột da làm thảm, nấu thịt hổ, đun xương làm cao, không lãng phí tí nào. Bất quá lúc này y còn đang lo lắng nữ nhi nhà mình phát sốt, không rảnh đối phó với súc sinh này.

Y thuận tay sờ sờ, phát hiện trên người chỉ có mấy tú hoa châm (kim) là có thể gây sát thương.

Y đột nhiên nghĩ ra, lấy một cây lên.

Bạch hổ kia tất nhiên có trực giác của dã thú, biết người trước mắt khó đối phó, nên không có khinh địch ra tay, mà nằm rạp xuống đợi thời cơ.

Đột nhiên trước mắt lóe lên một vệt sáng trắng, dọa bạch hổ kia giật mình, nhanh nhẹn tránh về phía sau, phát hiện chỗ mình vừa đứng bị một vật nhỏ xíu trong suốt cắm vào.

Đông Phương Bất Bại dùng chỉ khâu kéo lại, cây tú hoa châm lại quay về trên tay.

Y thấy bạch hổ kia thân thủ nhanh nhẹn, đầu to, lại có linh tính, đột nhiên thấy thú vị, không bằng giết nó, đem về cho Liên đệ nhắm rượu. Nếu không thì xương với gân hổ cũng rất bổ, da hổ cũng có thể dùng may quần áo cho bảo bảo, cũng không uổng công y xuống nhai lần này.

Vừa nghĩ thế liền động sát khí.

Cao thủ như y, tùy theo biến động tâm tư, không khí xung quanh cũng thay đổi theo.

Bạch hổ kia thấy người trước mắt đột nhiên biến mất, lập tức cảm giác nguy hiểm dâng lên ào ạt, trong cổ họng phát ra tiếng gầm nhẹ, chạy ra sau.

Lúc này Đông Phương Bất Bại đang từ từ tiến đến gần bạch hổ, trong lòng càng kinh ngạc súc sinh này thật rất có linh tính.

Y búng tay, tú hoa châm trong tay lại lao vút đi, mang theo một đạo chưởng phing, đánh thẳng vào trán bạch hổ kia, bật máu.

Bạch hổ không ngờ người trước mắt mạnh đến thế, chỉ là búng tay một cái, nếu nó không nhanh, nhất định bị đánh cho văng cả não.

Tuy nó không có trí tuệ, nhưng mà nó không ngu, hiểu được mình không phải đối thủ, nên cúi cái đầu cao quý vương giả của mình xuống, giống như đang cầu xin người kia tha cho mình.

Tinh thần lực của Đông Phương Bất Bại lúc này đã tiến xa, lập tức hiểu ý con hổ này, nhìn xuống bụng của nó, quả nhiên là lớn hơn bình thường, chắc sắp làm hổ mẹ rồi.

Đông Phương Bất Bại do dự. Nuôi con rồi mới biết ơn cha mẹ. Bây giờ y mới cảm nhận thấy cha mẹ mình thật vĩ đại biết bao. Cho nên y mỉm lòng, nhìn con hổ kia một lát, rồi thở dài: “Mà thôi. Hôm nay bỏ qua cho người, người xem như gặp may.” Vừa nói vừa phất tay áo, thản nhiên nói: “Đi đi.”

Con hổ kia dường như nghe hiểu lời y nói, lại gầm nhẹ một tiếng, xoay đầu chạy biến.

Đông Phương Bất Bại thấy hơi tiếc, nhưng y xuống nhai chủ yếu là để hái thuốc cho con, muốn giết hổ chỉ là hứng lên thôi.

Về lại trên nhai, y cũng không nói chuyện này cho Dương Liên Đình, dựa theo phương thuốc cổ truyền, dùng cây thuốc kia sắc thành thuốc cho con uống, rất nhanh liền hạ sốt, lúc này y và Dương Liên Đình mới yên tâm.

Sau đó hai người càng chăm sóc con cẩn thận.

Đông Phương Bất Bại mỗi ngày đều bận rộn may quần áo cho nữ nhi, một bộ lại một bộ quần áo trẻ con nhỏ xíu tinh xảo được cắt may thêu thùa cẩn thận, làm Dương Liên Đình khen không ngớt, thậm chí còn không nhận được mà ghen tỵ.

Về sau Dương Liên Đình càng chuyên nghiệp chuyện cho con ăn sữa, tắm rửa, thay tã.

Đầy tháng, nữ nhi bắt đầu lớn rất nhanh, hai má phính phính nộn nộn, vừa nhìn đã làm người khác không nhận được muốn hôn một cái. Lại còn hai mắt to tròn sáng lấp lánh mở thật to, cả ngày lung liếng hết nhìn chỗ này lại ngó chỗ khác, giống như cái gì cũng thấy hứng thú. Nhưng mà thực ra mắt của bé còn chưa phát triển đầy đủ, thấy cái gì cũng chỉ mơ hồ thôi.

Điểm này Dương Liên Đình rõ ràng, Đông Phương Bất Bại lại không biết. Y chỉ thấy hai mắt của nữ nhi nhà mình thật xinh đẹp. Không, nữ nhi nhà mình toàn thân từ trên xuống dưới chỗ nào cũng đẹp, thỉnh thoảng y lại hôn hôn hai tay bé xíu mập mạp của con, dáng vẻ yêu thích không buông tay làm Dương Liên Đình vô cùng thỏa mãn hạnh phúc.

Dương Liên Đình hiện tại có vợ có con, cảm giác trách nhiệm nhiều hơn, trừ mỗi sáng đều đặn luyện công phu, chuyện giáo dục cũng rất dễ tâm.

Dương Liên Đình nguyên bản là một tên đàn độn ngu ngốc. Có tham vọng quyền lực mà chả có tài trí, một thần giáo tuyệt đỉnh mà bị gã làm cho hư hỏng u ám, chia bè kết phái phản loạn, ngay đến cả huynh đệ kết nghĩa Đồng Bách Hùng của Đông Phương Bất Bại cuối cùng cũng không nhận được phải trở mặt.

Tất nhiên Dương Liên Đình của hôm nay sẽ không phạm cái sai lầm ngu xuẩn này. Hắn vẫn cố gắng tránh khiến mọi người trong giáo phản cảm, ngược lại còn thưởng phạt phân minh, đối với các trưởng lão rất cung kính, gia tăng lực lượng năng lực của giáo chúng mới trẻ tuổi, tránh hai bên xung đột.

Triệu Khoan hiện tại đã được hắn đề bạt lên làm vị trí Đường chủ. Lão Trần hiện tại cũng được làm một cái Hương chủ nhỏ nhỏ rồi. Mà kể từ sau khi Hương Vãn Thiên phản giáo rời đi, Đường chủ Phong Lôi Đường Đồng Bách Hùng gần như trở thành trưởng lão quan trọng nhất trong thần giáo. Đối với thập đại trưởng lão, Dương Liên Đình càng cố gắng lấy lòng.

Ngoài ra còn có đám người Tả sứ Hoàng Diện Tôn giả Cổ Bố, Hữu sứ điều hiệp Thượng Quan Vân, Dương Liên Đình cũng tiến hành tuyển chọn sắp đặt, âm thầm tiến hành thôi miên bọn lão, tăng mức độ trung thành của bọn lão với Đông Phương Bất Bại.

Ít nhất sau này Thượng Quan Vân có gặp Nhậm Ngã Hành, cùng đám “phản đồ” Hương Vãn Thiên hay Lệnh Hồ Xung xông lên Hắc Mộc Nhai cũng có chút nghị lực mà phản đối. Mong là sau này một lời của Nhậm Doanh Doanh cũng không thể khiến lão quy hàng Nhậm Ngã Hành, cho dù Nhậm Doanh Doanh có thế nào, hay bắt lão ăn thêm một trăm viên tam thi não thần đan cũng không làm phản.

Làm loại chuyện này cũng để tạo cơ sở. Câu chuyện chưa đi đến hồi kết thì không ai biết được sẽ phát sinh những gì.

Dương Liên Đình trong thế giới tương lai vốn có thân phận là người thừa kế của một kim dung thế gia (1), cho nên có thừa thủ đoạn và năng lực khống chế tài chính. Tại xã hội lạc hậu nguyên thủy này, mặc dù không

trông cậy vào tài chính kế toán, không có đầu cơ, chứng khoán, cổ phiếu, nhưng mấy kiểu kinh doanh cũ kĩ lạc hậu vẫn thực hiện được.

Dưới sự quản lý đơn giản mà hữu hiệu của Dương Liên Đình, tài phú của Nhật Nguyệt Thần giáo nhanh chóng mạnh hơn. Bên ngoài vô số thanh lâu, tửu quán, nhà trọ, thương đội, sòng bạc các loại sản nghiệp dưới chướng thần giáo lời lãi ngày một nhiều. Tiền đổ về ào ào.

Trước đây Hắc Mộc Nhai chỉ phát hồng bao (2) một năm hai lần, chỉ có vào trung thu và năm mới. Nhưng từ khi Dương Liên Đình tiếp quản làm Tổng quản, hồng bao ba tháng được phát một lần, hơn nữa lần nào cũng khiến người ta sướng muốn điên.

Đây chỉ là giai đoạn ban đầu, lại qua một năm, Nhật Nguyệt Thần Giáo dần dần cải thiện hình ảnh trong mắt người giang hồ. Nói như Dương Liên Đình chính là, chúng ta là hắc đạo, tuyệt đối tàn nhẫn! Đánh không chết người, cùng lấy tiền đè chết người!

Lúc ấy sản nghiệp của bạch đạo Tung Sơn Ngũ Nhạc cũng ảm đủ. Thiếu tiền, khí thế liền xị bớt ngay.

Hơn nữa Dương Liên Đình còn âm thầm đầu tư sản nghiệp về y dược, mở hiệu thuốc cùng y quán (phòng khám) khắp nơi, còn tính kế dùng ba năm để lung loạn thị trường y dược.

Đây là vụ buôn bán lớn, còn có ảnh hưởng kinh người đến bạch đạo về sau. Cho nên hẳn đổ vào đây rất nhiều tâm huyết, cũng rất bí mật, hoàn toàn không để dính dáng gì đến Hắc Mộc Nhai.

Đây là chuyện về sau mới tính. Lại nói đến cái kẻ trốn khỏi Hắc Mộc Nhai – Hưởng Vấn Thiên.

Dương Liên Đình lo lắng về lão nhất, phái rất nhiều người truy tìm, đồng thời còn làm giả nhiều chuyện giá họa cho Hưởng Vấn Thiên, thêu dệt đủ chuyện cho võ lâm bạch đạo.

Hiện tại Hưởng Vấn Thiên lưng đeo cái danh tội nhân cường hiếp nhục nhã, trình độ không thua kém Điền Bá Quang. Cho dù Lệnh Hồ Cung có trượng nghĩa tốt tính đến mấy, tiểu ngạo giang hồ, cũng không có khả năng không cảnh giác với lão già “dê” ấy đi?

Thật ra thủ đoạn an toàn nhất, chính là diệt cỏ tận gốc. Tốt nhất nên tiện giết luôn Nhậm Ngã Hành cùng Nhậm Doanh Doanh, tiêu hủy mọi nhân tố bất lợi.

Nên Dương Liên Đình vụng trộm sau lưng Đông Phương Bất Bại, len lén đưa mật thư đến Cô Sơn Mai Trang ở Hàng Châu, mỗi ngày đều cho thêm độc dược lão hóa vào thức ăn của Nhậm Ngã Hành. Độc dược này hẳn rất vất vả mới chế ra được, sẽ không khiến người chết ngay, chỉ từ từ thúc đẩy quá trình lão hóa của con người, khiến người ấy mau chóng già yếu.

Sau đó cho dù lão có thoát được, một lần nữa quay lại muốn đoạt lại chức giáo chủ cũng khó. Có dược này, không nhiều không ít, tăng tốc tuổi thọ của lão.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dong-phuong-bat-bai-dong-nhan-chi-lien-ai-dong-phuong>